

Giới thiệu Thiên Thần Hoa Hồng

Truyện Thiên Thần Hoa Hồng của tác giả sakuranguyenfb là truyện teen với những trải nghiệm thực sự của chính tác giả sẽ giúp chúng ta phần nào được mở lòng mình hơn.

Nhân vật Vũ Hứa Anh là cô nàng mới chuyển tới lớp học này, nên được sự chú ý của mọi người.

Nhưng nàng vẫn lạnh lùng mặc cho những lời bàn tán xon xao. Phải chăng đó là một thiên sứ ẩn sau một khuôn mặt lạnh lùng?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Điều đó làm cô bé cảm thấy quá đã xa cách với nơi này

Cạch!

Mấy cô nàng yếu điệu khoanh tay, giật mình ngó ra cửa. Cô giáo bước vào, họ không mấy bối rối, họ từ từ đi về chỗ, họ cảm thấy khó chịu về sự xuất hiện của cô giáo lúc này.

Cô giáo nhíu mày, nhưng cũng cười thật tươi. Cô bé đằng sau bước vào theo, mặt cúi gằm, không nói gì, nom có vẻ rụt rè. Mọi người đang bắn những ánh nhìn về phía cô, nghi hoặc.

-Bạn ấy tên là Vũ Hứa Anh, từ nay học ở lớp chúng ta, mong các em giúp đỡ bạn

Hứa Anh ngừng mặt lên, nhìn cả lớp một lượt. Đi theo hướng cô giáo chỉ xuống bàn cuối cùng ở góc lớp, Khi cô đi qua, những lời bàn tán nổi lên; những tiếng thầm thì, chỉ chỉ tay về phía cô, những cái bêu môi cứ luồng hướng về cô cho đến khi cô ngồi vào chỗ

Bốp! bốp! bốp!

Cô giáo vỗ tay ra hiệu, mặt cô hơi biến sắc khi những con người kia đang nhìn Hứa Anh bằng ánh mắt kì thị, chẳng ưa gì

-Nào, chúng ta học thôi

Nhờ cô giáo mà không khí không còn ngột ngạt với Hứa Anh nữa, đã dễ chịu hơn. Từ trường xung quanh những con người kia giảm bớt, thôi bắn những ánh nhìn như những mũi tên sắc nhọn vào tấm bia đỡ đạn là cô. Nhưng thỉnh thoảng, những mũi tên cứ vô tình mà phi tới

Hứa Anh cúi mặt xuống, để tránh những cặp mắt đầy kì thị đó, thỉnh thoảng cô mới ngừng mặt lên. Cô tập trung hết sức vào bài giảng của cô giáo. Tuy không ngừng mặt lên, nhưng cái tai nhạy bén vẫn hoạt động tối đa, thu thập dữ liệu nhanh chóng. Thực chất cô không rút rè, không hề, chỉ để được yên ổn.

Và chắc hẳn sẽ thắc mắc tại sao Cô lại là con vịt xấu xí, bỗng dưng lạc lõng giữa bầy thiên nga. Một ngôi trường quý tộc quyền quý, sẽ chẳng bao giờ chấp nhận những học sinh nhà nghèo lại mang diện mạo xấu xí như cô. Vì cô học giỏi, đứng trong top 10 những người giỏi nhất của thành phố Đan Thiên, học bổng trị giá 10000 đô la và được đặc cách học ở trường quý tộc, không cần đóng học phí

Bọn người kia coi cô là không khí, là cái bia tự do để họ bắn tên vào những lúc họ bức tức. Bỗng dưng có một kẻ xấu xí lạc lõng họ sẽ cảm thấy thật tồi tệ. Nhưng rồi cũng quen. Họ chẳng làm gì cô cả nhưng cô cũng chẳng cảm thấy tình cảnh này khá hơn

Cứ như vậy, một tuần một mõi à khó nhọc đã qua. Nhưng cô cũng phải cảm ơn trời phật vì một tuần nặng như chì tưởng chừng không thể trôi trong bình yên đã cứ thế trôi đi. Nhưng cả tuần nay, Hứa Anh chỉ quanh quẩn trong lớp, chẳng dám ngắm trường hay đi bộ dạo quanh khuôn viên, cô đang sợ cái gì nhỉ, sợ cái nơi xa hoa này hay sợ những con người mặt lạnh như tiền nơi đây. Có lẽ là cả hai, nhưng cũng có thể không là gì cả, cô muốn được an toàn.

Đã 6h30, Hứa Anh đi bộ về nhà, đất trời như hòa vào làm một với dòng người hối hả chạy theo từng nhịp đập của thời gian. Ai ai cũng đều bận rộn, chẳng mấy ai để ý tới cô, dù có để ý tới cô thì họ cũng chỉ ngả ngừ rằng: “Nó là học sinh trường Đan Thiên, sao mà xấu thế!”. Đại loại như vậy.

Hứa Anh không thấy bối rối, có vẻ như cô đã quen với những lời như thế này rồi. Trong mắt họ cô luôn là một con bé thường dân của cái đô thị toàn người giàu này, một con một sách lúc nào cũng cầm khư khư cuốn sách và lấy nó làm lẽ phải sống, có khi chẳng biết đến thượng lưu là gì. Đường nhiên, điều đó không quan trọng với cô

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bây giờ, sau 30' đi bộ, cô đã đứng trước cửa nhà cô. Một ngôi nhà to lớn, ấm áp và lúc nào cũng tươi vui và bên trong luôn lạc quan để che giấu đi một nỗi buồn chung mà ai trong cô nhi viện này cũng đều trải qua, một quá khứ không muốn nhắc lại. Ngôi nhà to, đề 5 chữ trước cổng “CÔ NHI VIỆN TỬ AN”!. Đến đây có lẽ ai cũng hình dung ra thân thế của cô Hứa Anh mở cửa bước vào nhà, bây giờ đang là giờ ăn tối của các em

-A! Chị Chíp về!- tụi nhóc chỉ ồ lên có vậy rồi lại cầm củi ăn ngon lành

Cô nhóc mỉm cười, bông dung thấy lòng mình trở lên nhẹ nhõm

-Con về rồi à?- Một người đàn bà trung niên, Xìng đẹp, ăn mặc không sang trọng nhưng rất nhã nhặn, có lẽ mẹ vừa đi làm về. Bà hiền từ, nắm lấy bàn tay cô. Mang dáng vẻ khoan thai, nhẹ nhàng, một tình yêu dành cho con trẻ vô bờ bến. Người mẹ chung của tất cả các em nhỏ ở đây, tên mẹ là Phạm Kim Sa, mọi người gọi thân thiết là mẹ Sa

-Con có mệt không?

-không ạ, con rất vui!- cô trả lời ngay, cười hóm hỉnh. Phải nói thế nào nhỉ, bên ngoài luôn thấy một Vũ Hứa Anh rụt rè, không mấy sôi nổi, nhưng thực ra lại là một thiên thần nhỏ, không muốn người khác lo cho mình nên tỏ ra mình không sao cả. Nhưng có những lúc lại nói ra những lời có thể làm người khác tổn thương. Thật đấy, và tính cách của cô cũng thay đổi, không thể nói rõ..(

-ừ!- mẹ Sa cười lại- con có muốn kể cho mẹ nghe không?

-uwkm...- Cô nhóc tỏ vẻ suy nghĩ- không ạ!- cô quả quyết, trông thật trẻ con, thực ra trong cô chẳng có gì là đang vui cả. Vì cô biết, một ngày như mọi ngày, mọi thứ nhàm chán hơn cả từ ‘nhàm chán’. Chẳng qua cô không muốn mẹ Sa lo lắng. Và cô biết rằng, dù có từ chối, mẹ cũng chẳng gắng hỏi đâu, vì lời nói chưa chắc diễn đạt hết. Khi người đó đã chẳng muốn nói thì dù có gắng hỏi này kia cũng chỉ làm cả hai khó chịu

Hứa Anh bỏ kính ra, cô dụi mắt, cặp kính giả cận làm mắt cho hơi lóa.

Mẹ Sa gỡ tóc cho cô , nhìn mình trong gương, nhìn Hứa Anh khác 180* so với hình ảnh ban nãy. Nếu cách đây vài phút, cô là một con vịt xấu xí, thì bây giờ...

-con rất xinh...-mẹ Sa gỡ nhẹ vào đầu Hứa Anh

-Ái!- cô nhóc khẽ kêu lên, ngượng ngùng, hai má cô đỏ ửng lên. Đúng đấy! chỉ có mọi người trong cô nhi viện này mới nhìn thấy khuôn mặt thật của cô, nhưng chẳng ai thấy ngạc nhiên khi thấy cô luôn xuất hiện với mặt nạ da người, đơn giản vì cô muốn thế. Cô biết, nếu cô để mặt mộc, cô sẽ không thể sống yên. Vì vậy, từ lúc đi học, cô luôn cố che giấu đi nó như che giấu một bí mật hàng nghìn năm vẫn nguyên vẹn dưới vực thẳm sâu nhất của đáy đại dương, còn người ngoài, chẳng thể nhìn thấy vì chủ nhân của nó, luôn muốn bảo vệ thật tốt báu vật này. Vì vậy, cô cũng luôn xuất hiện với vẻ ngoài nhút nhát, rụt rè, ngốc nghếch

-Con có thấy mình quá đáng không?, một câu hỏi không đầu đuôi.

-Sao cơ ạ?...

-Quá đáng với chính bản thân mình.. như thế con có cảm thấy vui không. Mẹ biết con không muốn để người khác nhìn thấy, vì họ sẽ ghen tị... , vẫn câu hỏi không đầu không cuối, mẹ biết dù Hứa Anh có thông minh đến đâu, khi là câu hỏi của chính bản thân mình, cô sẽ không thể hiểu, vì câu hỏi này cần có thời gian mới có thể trả lời được, rồi cô sẽ tự hiểu. Mẹ lại gỡ vào đầu cô, mỉm cười

- thôi ăn cơm đi, ngủ cho đỡ mệt nhé, mẹ phải đi chức ca đêm đây...

-Vâng!

Bước ra khỏi phòng ngủ, Hứa Anh cảm thấy dạ dày đang co thắt từng hồi, một chữ thôi- Đói!...!

Mẹ Sa nhìn theo bóng cô nhóc, một người phụ nữ từng trải, đôi mắt sâu của bà hằn lên những suy nghĩ mông lung, vô cùng khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sáng hôm sau, cô nhóc đến trường từ sớm, ngắm nhìn khoảng sân rộng qua ô cửa sổ tầng 3, mắt nhìn ra xa, xoáy sâu vào 1 khoảng không vô định, tự nhiên mỉm cười, và một nụ cười đón nắng. Nhưng cô nhóc không hề biết rằng vừa có một cặp mắt vừa lướt qua mình, rất nhanh. Khá khảm gì chứ, cả tuần nay như ngồi trong nhà lao, chẳng đi đâu cả ngoài ngồi một xó trong lớp, bắt giắc trở thành người vô hình. Chẳng vui chút nào, nhưng mà trước cảnh sân trường trong vắt sương, dịu dàng hương nắng sớm thì sao lại không mỉm cười nhỉ, coi như tự an ủi mình. Ngay sau đó, cô nhóc thờ dài đầy tâm trạng, chống tay vào cằm, cứ ngồi như cục tượng thể này chắc chết vì chán mất

Tiết học đến rất nhanh, không khí vốn rất thường ngày mà hôm nay bỗng nao loạn hẳn lên, dùng từ đó cũng không gọi là quá đáng khi chủ đề chỉ xoay quanh một và chỉ một. Nghe loáng thoáng trong một hội thiên kim như thế này

- Hội trưởng hội họ sinh Dương Hải Trình vừa đi học lại, eo ơi vui quá cơ, không biết anh ấy đi đâu cả tuần nay thế nhỉ?

- Thật sao? Thật ra anh ấy đi cũng vui thật, nhưng mà mong trời đừng có vụ ầu ẩu nào xảy ra,

Sau đó là những tiếng tán thưởng, “đi thi đi” bỗng dưng có một tiếng nói vô thường vô phạt vang lên và kẻ đó bị bóp chặt lại bằng một trận đá mắt sồn da gà

Câu truyện có vẻ sôi nổi và sẽ không bao giờ dừng lại cho đến khi có một tiếng Rầm khô khốc vang lên. Họ đưa ánh mắt về phía đó rồi trông thấy Hứa Anh, khi thật! Họ còn đang định hỏi, con nhỏ này sao nó lại ở đây

Hứa Anh bối rối dừng lại cái bàn vừa đổ, cô nhóc chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí sau một tuần bó gối trong lớp thôi mà, ông trời không giúp cô rồi. Và thật chẳng ra làm sao khi cô nhóc luôn thắc mắc rằng Dương Hải Trình là ai mà có sức ảnh hưởng lớn như vậy, trong khi va vào cái ghế và theo đó là cái bàn ngã cái Rầm!

Câu chuyện bị ngắt quãng, những ánh mắt khó chịu cứ như mũi tên phi thẳng về phía Hứa Anh, cô nhóc cúi thấp mặt, ngồi xuống, không đi đâu nữa, chẳng phải vì sợ mà là vì sẽ chẳng dễ chịu chút nào khi có người khác cứ nhìn chăm chăm vào mình. Giờ sạch vờ ra, lật lật từng trang, bỏ ngoài tai những lời bàn tán đang có liên quan đến mình, hít thở sâu, tự trách sự hậu đậu của mình ‘mày đúng là đồ ngốc! Hứa Anh à’

Bóp! Bóp! Bóp!

Từng mảnh giấy to cứ bay vèo vèo về phía Hứa Anh. Cô nhóc ngồi im như thóc, mặc kệ rồi họ sẽ chán thôi, trò chơi sẽ kết thúc nhanh thôi mà. Nhưng đời không như là mơ...

Cốp!

Âm thanh khô khốc của một vật va đập mạnh, kinh ngạc, tất cả đều nhìn về phía đã quăng chiếc hộp bút đó vào đầu cô nhóc, nhưng tất cả chỉ nhìn thấy là sự dừng đọng đang thắc mắc sao mọi người lại nhìn mình của cô nàng hoa khôi tóc vàng hoe Trần Nhã Uyên

Choáng váng! Hứa Anh ôm lấy đầu, đau điếng, vậy mà cô đã chỉ nghĩ sẽ chỉ có giấy bay vào mình cơ đấy, cô đang nhận được sự cảm thông từ một góc độ rất ít nào đó

- Thật qua đáng! Sao các bạn lại có thể làm vậy với một cô gái yếu ớt, nhìn xe,! Các bạn làm bạn ấy đâu có biết không hả? – một giọng nói vang lên, mỉa mai, rõ ràng không thân thiện đang bên vực cô nhóc

- Y Linh à, bạn biết rõ là chẳng ai có ý cả, đúng không?- Nhã Uyên châm chọc, không cố ý mà hẳn cái hộp bút nặng oạch bay một cú trời giáng vào đầu Hứa Anh, hơn ai khác, kẻ đó chính là cô ta- Thôi vậy để chuộc lỗi, mình sẽ nhặt tất cả rác này, OK chưa?

- Có thể chứ! Vậy bạn đến nhặt đi, tội nghiệp người ta quá đấy.- Y Linh đáp theo, bọn họ diễn cái lưng cho ai xem không biết

Nhã Uyên héch cằn, cười nhạt tiến lại gần phía Hứa Anh còn đang ôm đầu, khóc rưng rức trong thâm tâm. Cô ta cau mày nhìn đồng rác ngổn ngang,

Cô ta nhặt từng mảnh rác lên, bỏ vào thùng, thỉnh thoảng ngược đôi mắt thờ ngây vô số tội nhìn Hứa Anh rồi cười khẩy. Còn Hứa Anh, tuy không nhìn nhưng vẫn chú ý tới từng cử chỉ của cô ta, vờ kịch bao giờ thì kết thúc?

Ào!, còn chưa kịp định thần, cả thùng rác đổ ập vào người Hứa Anh, không chỉ có giấy mà còn có cả rác rưởi các thứ, nhơ nhớp bẩn thỉu, xuyết chút nữa thì cô đã ọe vì kinh khủng. Đưa ánh mắt tức giận quay lại nhìn Nhã Uyên nhưng

Chát!

Một cái tát như trời giáng bỗng giáng thẳng vào mặt Hứa Anh, chẳng cần biết lí do là gì, cô ta phui tay, nhìn cô nhóc bằng ánh mắt thách thức, mặt héch lên cao ngạo, từ từ tiến lại phía châu rùa, làm như thứ cô ta vừa sờ vào ghế tòm lăm không bằng. Mọi người cười ồ lên, còn Hứa Anh, vẫn cố gắng bình tĩnh, tay ôm mặt, cô ta là ai mà có thể đánh người tùy tiện như vậy cơ chứ,

- Nhã ơi, nặng tay với em nó quá không. Hay là mình cho thêm cái nữa nhĩ- Ngọc Tâm chen vào

- Mình còn đang thắc mắc, nó ngồi vào cái lớp toàn cảnh vàng lá ngọc này, mà nó không thấy xấu hổ hay sao? Sao ngồi trường này lại cho nó vào học

nhỉ?

- chỉ vì em nó học giỏi, học chăm, học ngoan ...- Nhã Uyên khoanh tay, giọng giễu cợt- để xem mày ngoan tới cỡ nào, hahaha

Nhưng trái với suy nghĩ của bọn họ , Hứa Anh không tức giận mà còn rất bình thản, tuy khó chịu nhưng cô sẽ không bao giờ để cảm xúc lấn át ý chí. Và sự dửng dưng đó làm tất cả khó chịu, Nhã Uyên mặt tối sầm, Y Linh tức tối chạy tới, xô mạnh Hứa Anh. Bị mất đà, cô nhóc ngã chúi, làm chiếc bàn đồ theo, mất cả chân đập vào chân ghế, tay khụy xuống đập vào thanh sắt móc ập của bàn

Cú ngã đó, chính Y Linh cũng không ngờ tới, cô ta run lên vì biết cú ngã đó khá đau và với cô ta là rất đau, những tiếng xuyết xoa vang lên, Y Linh chạy về phía sau Ngọc Tâm , khuôn mặt co lại

Loạng choạng, Hứa Anh khó nhọc đứng dậy, tất cả im lặng dõi theo từng cử chỉ của cô, không kêu dù chỉ là một tiếng, nhưng thực ra trong thâm tâm cô nhóc chỉ muốn khóc thét lên đau đớn, trật khớp chứ nhẹ nhàng j

- Con ranh! Mày giỏi lắm- Nhã Uyên cất cao giọng, mặt nóng ran - tốt nhất mày nên tránh xa bọn tao ra, nếu không cũng chẳng hay ho gì đâu!- vậy là trò chơi kết thúc. Nhưng...

- Chuyện gì xảy ra vậy?- Thầy giám thị sau khi nghe âm thanh ầm ầm đó vội chạy đến, thầy tròn mắt, nhìn lớp một lượt và dừng lại trước đống lộn xộn ở cuối lớp- em nào làm thế hả?

Tất cả không báo trước đều nhìn về phía Hứa Anh, cô nhóc vô tội bỗng đứng trở thành ‘ kẻ tội đồ’

Thầy thở dài

_ Em ra ngoài quét sân trường, nói rồi thầy bước thật nhanh ra ngoài, thầy biết thừa là Hứa Anh chẳng làm, nhưng thầy làm gì được lũ ‘ yêu quái’ kia?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hứa Anh dọn dẹp đống lộn xộn đó với cái chân cà nhắt và cái tay bị bong gân bây giờ đã xưng vù. Nhưng cô không kêu đau, mà cô kêu đau cũng chỉ làm bọn họ thêm chú ý mà thôi, tất nhiên chẳng ai cảm đoán cái quyền được kêu đau cả, nhưng sự lì lợm bất cô phải cắn răng mà chịu đựng, thế đấy!

Sau khi thầy giám thị đi, bọn họ nói quạu với Hứa Anh, nhưng thật may là không làm gì thêm cả, nhưng ai mà biết trong những cái đầu ranh ma nghĩ cái gì

_ Mặc xác nó đi- Nhã Uyên buông một câu bức bối khi Hứa Anh vừa cố gắng lê lét cái thân tàn ma dại ra khỏi phòng. Chắc! Không ngờ cô ta là tiểu thư đài các mà có thể nói ra một câu thô thiển như thế

Hứa Anh chẳng biết kho dụng cụ ở đâu cả, mà cô nhóc còn chưa biết góc nào ngách nào của cái ngôi trường này cả, cả tuần nay có đi đâu được đâu

Còn đang ngơ ngác thì miệng cô nhóc ngoác ra cả chục cm, cô ì ạch chạy đến gần bác lao công đang ngồi cạnh bồn hoa uống giải khát

_ Bác... bác cho con mượn cây chổi nhé? – cô nhóc tươi cười và cầm lấy cây chổi

Bác lao công ngệt mặt ra, một lúc sau mới hiểu được, bác vội chạy đến dứt lấy cây chổi

_ cô làm cái gì thế hả?- Bác gái bức tức.

_ Con bị phạt... bác cho con mượn một chút nha, coi như con quét thay bác, nha bác- cô nhóc ra sức nài nỉ, cuối cùng cũng mượn được

Cô nhóc hí hụi quét, quét và quét, nhưng sao mãi không xong thế này. Nặng nề, không làm ta ướt mồ hôi, cộng thêm những tán lá rộng, của những cây cao mọc um tùm, sẽ chẳng thấy nóng. Cô ngừng mặt nhìn cả sân trườn, eo ơi! Đây là sân trường hay quảng trường thế này, có khi còn rộng hơn cả quảng trường ấy chứ. Sân gạch to lớn thế này quét đời nào cho xong, cô nhóc nuốt nước bọt, quay lại cầu cứu bác lao công, nhưng không hề có tác dụng, cuối cùng không thể để mình gục ngã bằng cách tiêu cực như thế này, cô quyết định dùng sáo thuật, chỉ nhặt rác thôi, mà thực ra chẳng có cái rác nào cả, chỉ có vài cành cây khô

Và... công việc đã xong, không quá khó để nghĩ ra xảo thuật. Nhưng cứ phải chạy hết chỗ này đến chỗ khác làm cô cảm thấy chân mình bắt đầu tê, nhất là cái chân bị trật khớp, xưng lên thối vào đôi giày cao cổ, càng đau hơn. Tìm cái ghế đá gần nhất và ngồi xuống, bóp bóp chân dù cái tay cũng chẳng khá khẩm hơn, nhưng Hứa Anh không thấy nản, mà cô nhóc cảm thấy vui vui

Đang suy nghĩ vẩn vơ, tự nhiên cô nhìn thấy mấy bán hàng tự động ở cuối hành lang khu A (khu học tập) , cô vội đi đến, móc tiền trong túi ra và đút vào

máy để mua một lon coca và cứu cái họng khô rất, nhưng xui xẻo làm sao cô nhóc mua nhầm một tách cafe đá

_ Ui! Mày thật ngốc- Tự cú vào đầu mình rồi lắm nhầm như một con ngốc, miễn cưỡng ngủ một ngủ và lại miễn cưỡng nuốt- Đáng quá!- cô nhăn mặt, trông rất dễ thương, cô chưa uống cafe bao giờ nên dù là cafe sữa cũng pót tay

Dãy hành lang không rộng lắm, nhưng dài hun hút. Trường rộng và đẹp nữa. Những tán cây cao, xanh mướt. Những bồn hoa với đủ các loại hoa làm ta liên tưởng đây không phải là trường học mà là công viên trung tâm thì đúng hơn. Ở giữa sân, một cái đài phun nước cao 5 tầng mọc lên, xung quanh là 5 chú sư tử trông vô cùng bắt mắt. Trường học mà cứ như cung điện của một vị hoàng đế xa hoa, những bức tường, mái nhà, .. đều được xây theo lối cổ điển xen lẫn hiện đại, kì công tinh xảo. Phải là con cháu quý tộc hay con nhà giàu mới được học ở đây, thật may cho Hứa Anh khi cô là một đặc cách

Hứa Anh đảo mắt nhìn xung quanh, lơ đãng, bỗng cô thấy ở đằng xa, một cậu học sinh bị đánh toi tã đang có vài học sinh khác lôi đi, mặt mũi bê bối mếu. Chuyện gì xảy ra thế nhỉ. Tách cafe thỉnh thoảng lại ngủ 1 chút, uống thì không uống được, bỏ đi thì tiếc, thôi đành ngâm đắng nuốt cay mà uống vậy

Rầm! Choang!

Cốc cafe đổ tung tóe, loang lổ trên nền gạch hoa những vệt dài. Do sợ, cô nhóc đã đâm sầm vào ai đó, và vụng về hơn, cốc cafe trước khi đáp đất đã tác oai tác quái trên tấm áo sơ mi trắng của người đó. Hứa Anh không bị ngã, luống cuống ngừng mặt lên, đó là một nam sinh, đẹp trai tới mức chính cô nhóc cũng cảm thấy choáng váng. Nam sinh đó mặt lạnh tanh, đôi mắt rực lửa nhìn cô không chớp. Trên mặt cậu, Hứa Anh cảm nhận được một luồng sát khí đang khiến máu cậu dồn lên đỉnh đầu. Cô thấy sợ hãi thật sự, cúi mặt xuống, lùi lại hai bước, hai tay xiết vào nhau, nói không lên lời

Hứa Anh vội vã xin lỗi nhưng chưa kịp nói thì nhanh như cắt, một bàn tay chắc khỏe, tứ giác, xiết lấy cổ cô. Cậu ghì chặt Hứa Anh vào tường, rồi từ từ nhấc người cô lên, bàn tay gân lên, đang từ từ cướp đi sinh mạng con mèo như một con thú dữ đang lên cơn đói

Cô nhóc cảm thấy khó thở, cô gồng người lên, tay ra sức kéo bàn tay bạo lực đó ra, chân kiễng hết cỡ, nhưng chỉ với 1 tay lành nặn mà sức lực chẳng có là bao thì làm gì được, tay kia cử động cũng đủ đau rồi

Hứa Anh toát mồ hôi lạnh, đôi mắt của người đó xoáy sâu vào cặp mắt trong màu xanh, đang khẩn khoản cầu xin trong vô vọng

Tay cô quờ quạng, gồng người lên cảm giác sự sống đang rời xa mình, chỉ một chút nữa thôi, ... đôi mắt màu xanh nhạt ánh lên 1 tia sáng yếu ớt, rồi bàn tay đó bỗng lỏng dần rồi buông hẳn ra. Hứa Anh ngồi thụp xuống, ho sặc sụa, ngộp lên từng hồi

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Học sinh nhìn cảnh tượng đó, chẳng có gì là ngạc nhiên, giống như đã quá quen với cảnh tượng này. Họ kéo nhau đến, mỗi lúc một đông, nhìn Hứa Anh vừa tội nghiệp, vừa bức tức

Mồ hôi khiến tóc cô bết lại, trên cổ còn hằn rõ 5 ngón tay đỏ ửng, thở khó nhọc. cuối cùng cảnh tượng kinh hoàng nhất cũng không xảy ra. Gió lùa vào làm Hứa Anh khẽ run, mặt cô vật vờ lúc nhắm lúc mở. Trước mặt cô, 3 con nhỏ lăm chuyện chen vào

Nhã Uyên giọng bức tức

_ Hải Trình! Tại sao anh tha cho nó khi nó làm một điều ngu ngốc như thế?- giọng cô ta vang lên nghe mà đáng ghê tởm, Khuôn mặt Dương Hải Trình không còn vẻ vô hồn của một con mãnh thú nữa mà chỉ còn vẻ cao ngạo thường ngày

_ Tôi làm gì cần cô cần hay sao?

Nhã Uyên khề rùng mình vì biết vừa nói ra một điều ngu ngốc, cô ta cúi đầu, không dám nói thêm, Y Linh vội chữa cháy cho bạn

_ vậy để chúng em xử cô ta cho anh...

Hải Trình nhướn mày, đẩy vế cao ngạo, cậu quay lưng đi, để lại tất cả đều ngẩn tò te, cậu buông một câu

_ Yên tâm! Trò chơi sẽ bắt đầu từ giây phút này!/- giọng nói quyền lực vang lên xé tan sự im lặng

Cái dáng cao lớn khuất dần sau dãy hành lang dài hun hút. Nhã Uyên thở dài đưa tay lên vuốt ngực và nuốt nước bọt

Hứa Anh đưa ánh mắt dõi theo cái bóng ấy, không thể nói gì hơn ngoài sự im lặng, ánh mắt yếu ớt còn đọng lại vài sự sống mỏng manh đã không đứt. Cô từ từ đứng dậy, tay lần trên tường, loạng choạng, vật vờ

Nhã Uyên chạy đến, xô mạnh Hứa Anh xuống. Bị mất đà, cô cứ thế rơi như một vật bị ném một cách thô bạo

Tuy có kẻ tội nghiệp, nhưng đa phần là nhìn Hứa Anh bằng sự khinh thường, hay thực chất với họ, cô quá tầm thường

Cô ngã xuống suýt đập đầu vào cột, cái tay bị bong gân bất ngờ chống xuống. Sự đau đớn dồn lên tận não, lúc này, cô ước mình có thể khóc nhưng nước mắt không thể chảy ra

Chẳng để cô kịp phản ứng, Nhã Uyên túm lấy cổ áo cô, kéo lên

_ con ranh này!

Chát!

Chưa kịp hoàn hồn, một cái tát đã giáng xuống mặt cô, người cô xô vào tường, máu từ khóe môi chảy ra. Cô bị hành hạ như một con rối và bị quăng như một thứ đồ chơi rẻ tiền. Hay thực chất với họ, cô chẳng bằng thứ đồ chơi

_ tay Hứa Anh run run, đưa lên má. Lúc này, cô cảm thấy mình bất lực

_ Đủ rồi!- cô gắng gượng.

_ tao nghe chưa thùng! mày nói đủ rồi sao? Hả ?- cô ta lấy chân đạp vào người Hứa Anh

_ con nhỏ này từ xó nào chui ra thế?

_ con mọt sách này á, nghe nói nó mới chuyển đến đây có một tuần

_ Chắc!... công nhận... gan của nó sắp to bằng gan hùm rồi... dám dây vào Dương Hải Trình

Những tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên, Hứa Anh cảm thấy mệt mỏi thật sự

Chát!

Lại một cái tát nữa, cái thứ 3 trong ngày, cô ta là ai mà lại có thể tùy tiện tát người khác như vậy được chứ?

_ con điên này, mày mới vào đây có một tuần thì sao không biết thân biết phận đi hả. Hay mày thấy Dương Hải Trình đẹp trai, nhà giàu nên cố tiếp cận hả? hả ?

Mỗi từ hả, Nhã Uyên đều giật tóc Hứa Anh

_ Ôi trời!

_ Thật Sao?

_ Nghèo mà ham!...

_ mày nhìn lại mày đi, con ngốc! xấu như ma ai thèm nhìn chứ!- Y Linh bỗng hét lên

Ào!

Cả chậu nước lạnh ngắt, không biết từ đâu, đổ ập xuống người Hứa Anh, cái lạnh giữa trời nắng làm cô mất cân bằng run lên từng hồi

Đúng như bọn họ nói, kiểu hành xác kiểu địa ngục này nếu kéo dài còn đáng sợ hơn cả cái chết!

_ Tên em nó là gì ấy nhỉ- Nhã Uyên cười khẩy, hỏi Y Linh

_ Vũ Hứa Anh!

_ Tên hay đấy chứ, nhưng nó không hợp với mày đâu...- Nhã Uyên chế nhạo

_ Không cần biết!- Hứa Anh tức giận nói, đó là thứ cuối cùng bố mẹ ruột của cô sau khi thất lạc đã để lại cho cô, nó vô cùng quý giá, là sợi dây cuối cùng để cô có thể tìm lại bố mẹ ruột của mình, làm sao có thể để bọn họ chế nhạo?

Nhã Uyên tức sôi máu, định xông đến đánh Hứa Anh thì bị Y Linh ngăn lại, đành thôi, như vậy đã đủ rồi. Cũng đúng, nếu đánh nữa sẽ có án mạng đấy!

Bỗng một suy nghĩ lóe lên trong cái đầu đầy mưu tính của Nhã Uyên, cô ta nhìn Hứa Anh lạnh lẽo, còn cô bé đáng thương, người ướt sũng, tóc tai rũ rượi, bơ phờ như kẻ vô hồn

_ Demon! Từ nay tên của mày sẽ là Demon, nó hợp với mày hơn đấy- cô ta vút lại câu đấy rồi quay người bước đi, đám đông cũng giải tán. Để lại Hứa

Anh với mệt mỏi và đau đớn

Game Over tại đây! Hứa Anh cười nhạt cho chính mình, mà thành kẻ yếu đuối bao giờ vậy Hứa Anh?

Dương Hải Trình, kẻ quyền lực kẻ độc ác kẻ u uẩn, mọi thứ liên quan tới cậu ta không ai dám động vào, dù đó có là con mồi cậu ta săn đuổi

Hứa Anh lê từng bước về nhà trong bộ dạng k thể thảm hại hơn, nhưng không còn quan trọng vì cô quá mệt mỏi

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

kịch! Cửa mở

ánh điện làm cô chói mắt, tiếng ô ào của lũ trẻ làm cô thức tỉnh

_ AAAAAAA... chị chớp về

Thực ra trong cô nhi viện này ai cũng được gọi bằng tên thân mật, chớp là tên của cô

_ Chị bị sao thế?

_ Chị chảy máu rồi, ai đánh chị để em cho chúng một trận Gruw...

Hứa Anh cười, xoa đầu mấy đứa nhỏ, treu ghẹo chúng như chưa từng có chuyện gì xảy ra. ở nhà thật là thik vì xung quanh toàn người thân, luôn cho ta came giấc an toàn, ấm áp cảm giác bình yên lạ

Cô nhìn quanh, k thấy mẹ Sa đâu, các dì đang bận nấu ăn. Cô đi vào bếp, vì cả ngày không ăn gì, bụng đói cồn cào. Khuôn mặt cô thờ thẩn, má xung lên, khỏe môi thâm lại nhợt nhạt. Cô cần có năng lượng ngay bây giờ

_ Di Vân... ời

_ Trời đất! con làm sao thế này, đi ra đây Di bôi thuốc cho

_ Vâng...- cố gắng cười làm khuôn mặt cô méo mó thê thảm

Di Vân chạy ra ngoài lấy khay y tế

_ có đau không?- dì lấy khăn ướt lau máu trên miệng Hứa Anh, cô quay mặt đi, đau chứ- đau thì cứ khóc đi

Hứa Anh lắc đầu, cô kêu đói

_ để đi lấy cơm cho con, con đi tắm đi đã, nhìn con tẻ quá

_ mẹ Sa đâu rồi ạ?

Kết!

Chưa kịp nói hết câu, mẹ Sa từ ngoài cửa đi vào trên tay bè một em bé còn đang quần tã. Tất cả k nói gì, im lặng nhìn đứa bé, trên đôi mắt mẹ hai hàng nước mắt vừa kho trực trào, đứa bé tội nghiệp bị bỏ mẹ ruồng bỏ, đem phó mặc mạng sống cho một ngôi chùa vào thời tiết thất thường. Nhìn khuôn mặt non nớt của em mà xem, nhợt nhạt vì rét, môi tím lại em khê khóc, hai tay túm chặt áo mẹ sa. Đôi chân thò ra dưới lớp khăn, tròn em còn bé quá, giống hệt hình ảnh của Hứa Anh 17 năm trước, giờ cô không cảm thấy mình đau nữa, xót xa cho chính sinh mạng nhỏ bé kia. Thật đáng trách cho những người nhận hai chữ cha mẹ thiên liêng kia, đã không có ý định nuôi lại còn sinh ra để em lạc lõng giữa thế gian cô độc

Nhưng Hứa Anh thì khác, cô bị lạc không phải họ cố tình bỏ rơi cô. Cô vẫn có gia đình, nhưng rất nhiều em bé ở đây đề k còn cả mẹ lẫn cha. Nhìn nhưng gương mặt ngây thơ thiếu đi hơi ấm, tình thương, cô càng phải tìm ra cha mẹ của mình, phải chăng đó là lí do cho tất cả những chịu đựng đau đớn, chỉ muốn sống bình yên thực hiện ước mơ tìm lại gia đình cả mình. Như những đôi mắt long lanh kia, tựa vì sao soi sáng như những viên pha lê giữa đêm tối U uất. Một ngày dậy sớm!

Tại một nơi nào đó, một kẻ lặng người chìm trong cõi suy tư riêng, Dương Hải Trình từ từ chìm sâu vào vô thức. Hình ảnh của kí ức bỗng hiện về rõ nét như mới xảy ra hôm qua chưa chứa phải là kí ức... ĐOÀNG! Một người con gái với mái tóc dài, đã hét lên đau đớn, cô từ từ trượt xuống người cầu, tìm ưà những vết máu dài, đỏ đắg... tiếng Súng khô khóc cướp đi mạng sống dễ dàng chỉ trong chớp mắt, rồi người con gái ấy ngừng thở, bàn tay

buồng thông, đau đớn KHÔNG! Tiếng cậu hét lên thảm thiết... kí ức mờ nhạt dần

Cậu choàng tỉnh, mồ hôi đầm đìa, rồi hình ảnh cô gái nhỏ sáng nay hiện lên... - Làm sao cô ta có thể...- cậu cười chính mình... mảy điên rồi, Dương Hải Trình cô ta chỉ có nụ cười giống mà thôi, còn cô ấy chết rồi, hahaha... trong đêm, nụ cười của cậu vang lên lạnh lẽo và ân hận. Đôi mắt u uẩn khép hờ, in bên trong một khoảng trời toàn máu và nước mắt!

‘Một ngày nào đó, tôi ước mình có thể thôi nhớ về em’

Cốc! cốc! cốc!

Lũ trẻ nhón nháo cả lên, làm chẳng ai nghe thấy tiếng chuông cửa cả. Chúng hú hét, đuổi nhau, chỉ chóc nhau khiến các đi phải vất vả lắm mới xếp được vào hàng ngũ

_ Hahaha... Hứa Anh bật cười

Kính Koong!

Tiếng chuông lại ngân vang sột rột. Cuối cùng Hứa Anh cũng nghe thấy và đi ra mở cửa, ai còn gọi cửa cô nhi viện bây giờ không biết

_ Xin lỗi, ai thế...

_ Bạn ơi mình bị lạc, điện thoại lại hết pin, làm ơn cho mình ở đây qua đêm được không, chắc cô nhi viện không bỏ rơi ‘trẻ’ đi lạc đâu đúng không?_ cậu bạn nói một thôi một hồi không đề cô nhóc nói câu nào

_ Bạn chờ mình chút..._ cô nhóc chạy vào trong nói cái gì đó rồi chạy ra ngoài_ bạn vào đi

_ Cảm ơn bạn

Rồi cậu bạn đi vào, hơi ái ngại vì mọi người đang ăn cơm, cậu gãi đầu gãi tai

_ Cậu ăn cùng đi, mọi người sẽ rất vui- Hứa Anh kéo một ghế ra

Cậu nhóc cười hì hì rồi ngồi xuống, dù sao thì bụng cậu cũng đang biểu tình inh ỏi. Cậu vò đầu bé Chuối làm tóc em rối xù lên. Nó nhảy dựng, bực tức nhìn cậu nhóc. Nhưng cậu ta chỉ cười, trông cậu ta vô cùng thân thiện, các đi cũng vui vẻ gấp thức ăn cho cậu. Lúc này Hứa Anh đã đeo kính và làm sao cho mái tóc có phần rối xù lên trước khi ra mở cửa, không xinh đẹp, không gọn gàng nếu không muốn nói là lộn tuộm

Có thêm cậu nhóc đó, không khí thay đổi hẳn. Tụi nhóc không còn nghịch ngợm lung tung nữa mà vây quanh cậu ta hỏi han đủ thứ thể loại trên trời dưới đất mà chỉ có Chúa mới biết, cậu ta chỉ cười và gạt gù trước những suy nghĩ ấy. Ấn tượng đầu tiên của Hứa Anh về cậu ta là một cậu nhóc hay cười và vô cùng thân thiện, bằng chứng là cậu ta tranh rửa bát, nhưng rửa rửa được một cái đã làm vỡ hai cái, khổ! Cậu ta bị ‘đuổi’ thẳng cẳng ra khỏi bếp, đến chỗ phụ Hứa Anh dọn dẹp và cuối cùng là nói chuyện với tụi nhóc

Hứa Anh chậm chậm tiến đến gần tụi nhóc để nhắc chúng đã đến giờ học bài, không nói chuyện nữa vì nếu không câu chuyện sẽ còn kéo dài đến ngày mai

_ Mấy đứa...

Đoàng!

Một tiếng sấm to đùng làm Hứa anh hốt hoảng hét toáng lên, cô nhóc ngã sòng soài trên đất, cậu bạn liền lại gần đỡ Hứa Anh dậy, nhưng không may chạm vào cái tay đau của cô, làm cô run lên

_ A! xin lỗi bạn đau lắm không?

_ Cảm ơn, không sao đâu.

_ Bạn tên là gì vậy, tôi quên chưa hỏi

_ Tôi á. ... tôi tên là Vũ Hứa Anh. ... còn bạn?

_ Tôi tên là Đinh Vũ Thiên... bạn học trường nào

_ Đan Thiên

-_ Wow... trường đó nổi tiếng lắm nha, bạn thật là may mắn

_ Nhưng chẳng vui chút nào- mặt Hứa Anh hơi cúi

_ Hử? tại sao?

Và thế là cô kể đầu đuôi câu chuyện tất tần tật lớn bé của mình từ khi đặt chân vào Đan Thiên đến nay, cô chán nản. không phải tự nhiên cô muốn kể ra vì chính mẹ Sa cô còn giấu, vì đơn giản, một ai đó xa lạ sẽ chẳng làm tổn hại gì cho mình, cậu ấy sảng lắng nghe vì cậu cũng là một học sinh, dễ dàng hiểu hơn

_ Thôi bạn đi ngủ đi, vào phòng của Chuối ày nhé

_ Chúc ngủ ngon, ... à, bạn có điện thoại không?

_ có,- Hứa Anh giờ đi động ra và đưa cho Thiên, rồi cậu bạn chạy ra ngoài nói cái gì đó rồi lại vào ngay, rất nhanh, chie khoảng 1 phút

Ngoài trời, mưa bắt đầu xối xả, sắp vào đông, thời tiết lạnh hơn, nhưng cơn gió cuối thu không mát mẻ nữa mà làm cho sống lưng tê buốt, buộc người ta phải vòng tay ôm lấy mình để tránh những cảm Giác run run. Và rồi đêm đến, trời lại tặng cho đất những cơn mưa đầu đông âm ập, se se và có chút vô tình

Như lòng người vậy...

Sáng hôm sau, cậu bạn biến mất nhưng xuất hiện bao nhiêu đồ đặc hiện đại được chuyển đến cô nhi viện kèm theo là tài khoản của cô nhi xuất hiện nhiều con số 0

‘Một điều gì đó được gọi là bí ẩn’

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bước tới cổng trường đã cảm thấy ngột ngạt, mọi thứ như tách biệt hoàn toàn giữa ranh giới giữa thiên đường và ác mộng chính là cổng trường Đan Thiên. Hứa Anh bước vào, bạn bè xung quanh nhìn cô như nhìn sinh vật lạ, ánh mắt kì thị rõ ràng hiện lên trên những khuôn mặt quý tộc. Họ dè bii, chỉ chò, bàn tán, chẳng có ai thân thiện đề hỏi han, chuyện trò. Tất nhiên người coi cô là bạn cũng không ít, nhưng lẽ nào lại đứng về phía cô, như vậy chẳng khác nào đi ngược dòng nước chảy xiết

_ Con nhỏ Demon đến rồi kìa

_ Nó còn dám vác mặt tới Đan Thiên sao? ...

Và đây sẽ là mở đầu cho những chuỗi ngày đen mà cô nhóc sẽ phải tập làm quen với nó

Cô vừa đi, vừa ngó xung quanh, cảnh giác không bao giờ là thừa. Hít một hơi thật sâu, cô mở cửa lớp học

Cạch!

Aooooo!

Một xô nước từ đâu bỗng dội thẳng vào người Hứa Anh làm cô chớp choạng, tóc cô ướt nhem và bết lại, may sao áo và váy không bị ướt nhiều. Tai cô ù ù vì gặp nước, xung quanh cô vang lên những tiếng cười khoái trá

“không sao đâu”- Cô tự trấn an mình, cô bước về chỗ và suýt nữa thì hét toáng lên, mặt cô gần như trắng bệch. Trên bàn những tờ rác ngổn ngang và hơn hết, cô cảm thấy thật kinh tởm. Cô bịt chặt miệng, ngăn tiếng ọe sắp pjats ra. Chuột chết, cóc chết, chim chết, máu me đầy mình, mắt lòi ra như đang nhìn cô. Kinh tởm! đó là từ duy nhất Hứa Anh có thể diễn tả nó lúc này. Mùi hôi, tanh tưởi, thổi rửa bốc lên, xộc vào cánh mũi làm cô choáng váng. Cô sợ hãi vịn tay vào tường, bọn họ đứng là quỷ thật mà

Cửa mở

_ Ô! Demon của chúng ta tới rồi sao- Tiếng nói đó là của Nhã Uyên, cô ta bước vào lớp với cái vẻ khinh đời, tiến lại chỗ Hứa Anh và hét toáng lên

_ AAAAAA! Mùi kinh khủng gì thế này _ Những tiếng xì xầm tiếp đó nổi lên, cô ta chỉ vào người Hứa Anh, bịt miệng và giả vờ muốn ói, làm như cái mùi đến quỷ cũng phải hải ấy bốc ra từ người Hứa Anh vậy

_ Nhìn đầu đến nổi mà sao... _ cô ta ngập ngừng _ tóc của ‘bạn’ gội từ cống nước nào thế, bàn của ‘bạn’ toàn những món bạn thích sao? Chao ôi! Bạn đúng là Demon mà

Ngọc Tâm cười khẩy, thậm chí còn chẳng thèm nhìn mặt cô, còn Y Linh, thế nào cũng được, vốn dĩ cô nàng cũng chỉ đứng nhìn cuộc vui và giải quyết

tiệc tàn thay cho hai cô bạn chánh chọe

_ Tại sao? Hả?- Cô hỏi cụt lùn sự tức giận không thể kìm chế được lại càng tăng khi nhìn điệu bộ cái lưng nửa mùa của cô ta

_ Gì ? Gì cơ _ có vẻ như lời nói đó của Hứa Anh thật lực cười

_ Tôi hỏi tại sao các người lại làm như vậy hả? _ Giọng Hứa Anh lộ rõ vẻ tức giận, rít qua từng kẽ răng, có vẻ như Nhã Uyên và tất cả bọn họ đều nhận ra sự thay đổi này, và tất nhiên không khí xung quanh cũng im lặng theo. Cô ta nghĩ Hứa Anh hiền sao? Không hề! Nếu tức giận dù có là Dương Hải Trình cũng thế thôi . Nhã Uyên run run, cô ta quay mặt đi tránh ánh mắt của Hứa Anh, hít một hơi lấy lại bình tĩnh rồi mới cứng giọng

_ Mà có biết Dương Hải Trình là ai không hả? Chỉ cần anh ấy nói một câu là đời mày tàn rồi đấy, tẩy chay mày là còn nhẹ cho mày lắm rồi. Từ giờ trở đi, mày bị tẩy chay dưới mọi hình thức

_ Rồi sao? _ Vẫn cau hỏi cụt lùn không tỏ vẻ sợ hãi hay lo lắng gì

_ Mà... _ Điều đó làm Nhã Uyên sôi máu, cô ta giơ tay lên và dòn hết lực tát Hứa Anh một cái

Bộp!

Hứa Anh giơ tay ra và giữ chặt lấy tay cô ta trước khi cú tát như trời giáng xuống mặt cô, cô siết chặt

Chát!!!!

Mặt Nhã Uyên tối sầm và tất cả cũng đều há hốc mồm vì cú tát đó. Cái tát đó, Hứa Anh lấy tay cô ta và tát thật mạnh vào mặt cô ta làm cô ta quay phắt ra sau và xô đổ bàn, cú tát đó rất mạnh, mặt cô ta nóng ran và đỏ ửng, tay rất lên, cô ta ôm lấy mặt và không thốt lên lời, cổ họng nghẹn ứ đưa ánh mắt bàng hoàng nhìn Hứa Anh

_ Chưa ai dám tát tao cả, vậy mà mày... _

Ngọc Tâm thấy vậy, chạy tới

Bộp!

Bàn tay giơ lên đó lại bị giữ trên không trung, Hứa Anh mặt lạnh nhìn 2 kẻ tát mình. Ánh mắt cô sâu hun hút, đôi mắt màu xanh nhạt như biến thành màu đỏ máu

Y Linh chạy tới, kéo 2 cô bạn chánh chọe ra khỏi lớp, trên 2 khuôn mặt đó, vẻ sợ hãi còn nguyên

_ Mày sẽ phải hối hận vì đã đối đầu trắng trợn với chúng tao, dù có là người đấy thì mày cũng không thoát đâu, Đình Vũ... _ Ngọc Tâm hét toáng lên, nhưng khi vừa nhắc đến một cái tên thì Y Linh vội bịt chặt miệng cô ta, sau rồi chỉ có sự im lặng đến rợn người

Hứa Anh đứng đó, mặt lạnh tanh, 2 tay nắm chặt. Cô có quá liều lĩnh hay không? Không! Sẽ không bao giờ cô hối hận. Một là tiếp tục để tìm thấy cha mẹ, hai là dừng lại và trở thành kẻ hèn nhát. Không! Điều thứ hai cô không làm được, cô đã đối đầu với tử thần, vậy cuối cùng, xem ai sẽ là kẻ bỏ cuộc đầu tiên

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

_ Đại ca! _ Chấn Minh tiến lại gần Hải Trình, đưa cho cậu một chiếc máy quay _ Anh xem đi, em không thể tin được là cô ta dám làm như thế, con nhỏ Demon gì gì đó...

Hải Trình mở máy quay, ánh mắt như dán vào cô nhóc đó

_ hahahaha! Cô ta cũng thú vị đấy chứ

_ Hahaha... không ngờ hoa khôi Nhã Uyên bị một cái bạt tai dễ dàng như thế

Hải Trình xoáy sâu vào khuôn mặt đó. Nó không tự nhiên chút nào. Hơn nữa, đôi mắt và ánh nhìn đó, làm cậu cảm thấy rất quen, hay thật! Cậu đang nghĩ cái quái gì thế này?

_ Cậu định làm gì với cô nhóc ấy thế... _ Dã Khải nhướn mày nhìn Hải Trình

_ Cậu sẽ biết nhanh thôi, hahaha, trò chơi này vui hơn mình tưởng

Miệng nói vậy và vẫn chỉ chú mục vào khuôn mặt của Hứa Anh. Phải! rất quen, nhưng cũng rất không quen. Không! Cô ta phải dời khỏi Đan Thiên, nếu không cậu sẽ lại chìm sâu vào bóng tối kì ức. Cậu bỗng cảm thấy ghét cô ta kinh khủng, vì một điều gì đó vô hình ở quá khứ lại trở dậy như chưa từng quên lãng, vây quanh cậu, nhấn chìm cậu và không thể thoát ra. Demon_ cái tên đó hiện ra thật rõ ràng và ám ảnh cậu, làm cậu muốn phát điên

Hết giờ, cô nhóc mắt nhắm mắt mở bước ra khỏi lớp, càng cố gắng mở to thì hai mi mắt càng đấu tranh đòi hội tụ

Có lẽ bây giờ ở trường chẳng còn ai nữa

Cạch

Trước mặt cô là một đám con trai và 3 đứa con gái mà ai cũng biết là ai đấy. Đặ biệt trong đó có Dương Hải Trình

Hứa Anh mở căng mắt, tỉnh ngủ luôn. Trước mặt cô, 3 con nhỏ đó khoanh tay, vênh mặt lên nhìn cô, (hỏi trên đời có cô tiểu thư nào mà lúc nào cũng hất mặt lên ‘giời’ như vậy không)

_ mà làm bọn tao chờ hơi bị lâu rồi đấy

Cô mở toang cửa ra, tay nắm chặt quai cặp, không nói gì, mặt cô trở lên lạnh tanh như khuôn mặt của ai đó khi tức giận và hành xử con mồi của mình một cách không thương tiếc vậy

_ Hội trưởng à, có vẻ như nó quá hỗn xực rồi thì phải- Ngọc Tâm quay sang tươi cười hết cỡ, còn Hải Trình, cậu không hưởng ứng. Hàng mi hải che đi đôi mắt u uẩn chứa đựng một nỗi buồn nào đó nhưng chẳng bao giờ thể hiện ra, khóe môi vẽ lên một nụ cười thích thú. Dã Khải- anh em kết nghĩa của Hải Trình- đứng bên cạnh, chăm chú quan sát từng cử chỉ của cô gái liễu lĩnh kia

Hứa Anh tránh sang một bên bước hướng ngược lại nhưng vừa quay lưng đi, cô bị kéo quay phắt

Chát!

Một cái tát giáng thẳng xuống cô làm cô phải quay mặt

_ Con ranh! Mày coi lời của chúng tao là nước đổ lá khoai hả- Nhã Uyên tức tối

Hứa Anh đưa tay lên má, quay mặt nhìn tất cả

_ Các người muốn gì?

_ Ô! Cuối cùng mày cũng chịu mở mồm hả, tao từng mày cầm luôn rồi chứ- Ngọc Tâm cười mỉa- hay muốn vậy để tao khóa luôn mồm mày cho- rồi cô ta mô tả trên miệng mình

_ Muốn cô rời khỏi Đan Thiên- Dương Hải Trình lên tiếng

_ tại sao?

_ Cho mày hai sự lựa chọn, một là tự rời khỏi Đan Thiên vì mày không xứng ở đây, hai là chúng tao sẽ làm cho mày hối hận vì không biết nghe lời- Nhã Uyên giờ hai ngón tay lên

_ Xin lỗi, tôi không đủ can đảm để làm cả hai điều ấy

_ Mày...!- Nhã Uyên giờ tay lên định tát Hứa Anh

Bộp!

Cô giờ tay giữ chặt cánh tay đó rồi gạt tay cô ta xuống

_ Cô chẳng có tư cách gì để lúc nào cũng giờ tay lên tát người khác cả

_ Đúng đấy – Dã Khải bỗng lên tiếng rồi bị Hải Trình nguyệt một cái. Cô ta- Trần Nhã Uyên tức đến tím mặt, không làm gì hơn cả vì Dã Khải đã mở lời

_ Ô! Nhưng sự lựa chọn không thuộc về cô mà nằm trong tay tôi và tôi sẽ điều khiển cô, cứ làm theo ý mình đi rồi tôi sẽ chỉ cho cô đâu là cửa của Địa Ngục

Cái quái gì thế? Hắn ta nói xái quái gì thế? Hứa Anh chạy theo, chắn trước mặt Hải Trình. Dã Khải ra lệnh cho đám đàn em đi trước, Cuối cùng trên dãy hành lang dài đặc chỉ còn lại hai người

_ Anh được gì khi đuổi tôi ra khỏi trường?-- Ánh mắt Hứa Anh kiên quyết và giận dữ, xoáy sâu vào đôi mắt u uẩn màu cafe đặc đó. Hải Trình hơi bối

rồi, cậu quay mặt đi chỗ khác nhưng lại quay mặt lại và vẫn vẻ kiêu hãnh thường ngày, cậu nâng cằm Hứa Anh lên

_ Cô có thể hiểu được sao? Cái gì tôi đã thích thì phải làm bằng được, không ai có thể ngăn cản dù người đó có là ai, kể cả cô! - Rồi cậu bước lên phía trước và biến mất?

"Đồ khốn" _ Hứa Anh cắn môi nhẹ. a, f sao để cô có thể thắng cậu ta, ít ra cũng là chơi thử một ván cờ, nhưng có vẻ cậu ta luôn dành thế truy phong và người luôn đứng sau là cô. Nhưng cậu ta làm vậy để làm gì khi mà cô chẳng gây hại gì cho cậu ta cả, có vẻ như cô đã đánh giá sai con người này, cậu ta không phảo chúmng mắt với cô mà là đằng sau sự kiêu hãnh đó, là một sự đơn độc và không muốn ai nhìn thấy, lí do cậu ta che đậy sự đơn độc đó là gì? có liên quan gì đến Cô khi mỗi lần nhìn vào mắys cô, cậu ta đều lảng tránh?

"Tôi sẽ không thua đâu, anh cứ chờ mà xem"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

_ Hello! _ vừa bước vào cửa cô nhi viện, Vũ Thiên đã đứng choán cả lối đi làm Hứa Anh giật thót tim, cô lùi thui bước vào trong, vỗ vỗ ngực

_ Sao thế? Tôi làm bạn hoảng sợ à? Xin lỗi nhé, nhé, nhé... _ cậu kì kèo bên tai

Cái vẻ trẻ nhong đó làm Hứa Anh bật cười, cậu nhóc đúng là vô duyên và vô duyên một cách đáng yêu. Hứa Anh nhìn xung quanh, giờ mới phát hiện ra chẳng có nhóc em nào ra chào mình cả, ngơ ngẩn định lên tiếng thì bé Chuối từ trong nhà chạy ra, trên tay cầm một chiếc siêu xe đồi mới

_ Đâu ra thế? _ Hứa Anh hỏi

_ Anh Vũ Thiên mua cho chúng em, nhiều lắm chị ạ

_ À... _ Hứa Anh à lên một tiếng lạnh lùng, giờ mới nhớ tới cái khoản tiền kếch xù bỗng ngồi chễm chệ trên tài khoản cô nhi viện, cô quay lại nhìn Vũ Thiên đang cười hí cả mặt, nụ cười tắt ngấm

_ Ra đây với tôi nhanh lên _ Rồi Hứa Anh kéo Thiên ra ngoài

Hành Lang lấp lánh những ánh đèn Led của chiếc chuông gió to, leng keng nghe rất vui tai

_ Chuyện gì vậy? _ Thiên khỏ sở mới làm Hứa Anh không lòi cậu đi xềnh xệch, nói thế chứ thực ra cũng chẳng đến nỗi xềnh xệch

_ Chuyện lần trước, bạn ủng hộ cô nhi viện nhiều tiền như vậy là sao?

_ O... mình ủng hộ từ thiện chứ sao nữa

_ Ý mình không phải vậy _ hứa Anh chán nản _ Ý mình là bạn là ai mà có nhiều tiền như vậy, không cần phải ủng hộ nhiều như vậy đâu, nhưng dù sao cũng cảm ơn bạn rất nhiều _ Hứa Anh cúi đầu _ Cảm ơn nhé

_ Chỉ vậy thôi sao?

_ uk, vậy thôi, bạn nghĩ còn gì nữa?

_ Vậy thôi hả, vậy mà tôi còn tưởng chuyện gì nghiêm trọng _ Tất nhiên, nhìn thái độ ban nãy của Hứa Anh ai mà chả đoán vậy _ Không có gì đâu, dù sao thì cô nhi viện cũng đã cuu mang tôi một đêm còn gì, coi như là cảm ơn, bạn đừng khách sáo như vậy, chúng ta là bạn mà _ Rồi Thiên chìa tay ra, nhỏ ý bắt tay với Hứa Anh

_ Uk, là bạn _ Hứa Anh cũng chìa tay ra, như một lời hứa rằng, chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau _ Nhưng có một điều, tôi không muốn tình bạn của chúng ta duy trì vào vật chất, bạn đồng ý chứ

_ OK

Sáng hôm sau

Cô nhóc bước vào lớp, tự nhiên hôm nay cảnh vật bình thường đến rùng mình, chẳng phải bọn họ đã tuyên bố tẩy chay cô dưới mọi hình thức rồi sao, im lặng như vậy là có ý gì, đang âm mưu hại cô thế thâm ư, như vậy bọn họ quả thật lố bịch . Cô cất cặp sách và đi ra ngoài, bình yên lúc nào hay lúc đấy, chẳng lẽ chờ rắc rối đến mới chạy đi tìm bình yên ư?

Cô thông dong đi trên nền gạch của khu vườn nhỏ sau khu nhà dụng cụ, nơi ít học sinh tới. Ở đây không chỉ có hoa trồng mà còn có cả hoa dại đẹp tuyệt, những bông lau mọc cao hơn đầu gối, hoa mười giờ mọc thành bụi nhìn đẹp giản đơn, duy chỉ có một điều là ở đây còn có cả hoa đuôi mèo, loài hoa mà cô bị dị ứng, quả là chốn thiên đường nếu loài hoa quái quỷ đó không xuất hiện, nhưng cũng thật may vì loài hoa đó nằm hơi xa

Không phải một nơi tuyệt đẹp này ai cũng dễ tìm thấy, tất nhiên, học sinh trong trường có ai thèm để ý đến những nơi như thế này đâu, vì với họ, nó có vẻ là một nơi bẩn thỉu, không ghé đá mà chỉ có nền cỏ, nhưng nó chẳng bẩn chút nào và thực sự nó rất bình yên

Không khí bỗng trở lên nhẹ nhàng, ai mà biết ‘Địa Ngục’ còn một nơi vương vấn phàm trần như thế này, chẳng phải vì nơi đây xấu, ngôi trường danh giá này đẹp trên cả mức đẹp, nhưng nó không hợp với cô, và chẳng phải những chuoix ngày đen đang chờ đợi cô sao? Nhưng hiện tại cô không vương bận tới nó nữa, cô quên hết tất cả mọi thứ, ở đây, tâm hồn theo gió chu du đi khắp nơi

Cô còi giấy ra, đi tắt và ngồi trên thảm cỏ, nghịch những bông hoa một cách thơ ngây như một đứa trẻ lần đầu tiên nhìn thấy thứ đồ chơi mới lạ, và rồi, một nụ cười lơ đãng trôi theo gió, tan vào mây. Cô cầm một bông bồ công anh lên, thổi, từng cánh hoa bay lên cao, cuộn theo gió, nhìn những cánh hoa bay nheyr trên không, cô mỉm cười, tuy vẫn là lớp mặt nạ ấy, nhưng một vẻ đẹp ngây thơ đến mê hồn làm người khác không khỏi rung động

Nhưng!

Nụ cười đó, ánh mắt màu xanh nhạt huyền hoặc đó, sự dễ thương, ngay thơ và cái cách hưởng đời rất ‘trẻ con’ đó đã lọt vào cặp mắt của Hương Hải Trình

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

_ Con nhỏ đó vẫn còn ở đây sao? _ Chấn Minh đứng phía sau Hải Trình lên tiếng

Hải Trình tiến lên phía trước, lũ đàn em lóc cóc chạy theo sau, nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc càng gần hơn khiến Hứa Anh giật mình, cô hoảng hồn quay lại thì thấy Dương Hải Trình đứng ở đó. Cô lùi lại mấy bước, khuôn mặt thoáng bối rối và sợ hãi

_ Cô cũng thú vị nhỉ _ Giọng Trình lạnh tanh

...

_ Tôi nghĩ cô đã quần gói đi rồi chứ

...

_ Cô xem thường lời nói của cô quá đấy, cô bị câm à/

...

_ Nhóc con, bắt con nhỏ lại cho tao

Tiếng Trình vừa dứt thì 2 tên đàn em từ phía sau tiến về phía Hứa Anh và giữ cô thật chặt, cô vẫn không kêu và hết sức chống cự, làm sao thoát được đây (Thoát được mới lạ), hai đôi tay chắc khỏe giữ lấy cô, cô không thể nào thoát khỏi khóa tay đó. Chết Tiệt! tóc cô như muốn bung ra đến nơi và kính tường chừng cũng sắp vỡ. Dương hải Trình nhìn cô đắc thắng, đồ hèn, cho 2 tên to con bắt nạt một cô gái thì đắc thắng cái lỏi gì? Khuôn mặt ngang ngược, bạo động và có chút gì đó sắc mùi xã hội đen, tất nhiên, đó chỉ là một chút

_ Đại ca, làm gì cô ta?

_ Cho một vết sẹo vào mặt

Nghe vậy, khuôn mặt Hứa Anh chợt biến sắc, nét sợ hãi đã vấy kín khuôn mặt

_ Đồ khốn, thả tôi ra

_ Mắng rất hay, cảm ơn nhiều _ Trình cười gian xảo, thật ra cậu cũng chỉ định dọa cho Hứa Anh sợ mà thôi, nhưng ai ngờ lũ đàn em tưởng thật, đặc biệt là Chấn Minh, phần khích tới mức hươu hươu con dao trước mặt Hứa Anh như trâu tặc. Cậu đang định ngăn lại thì theo phản xạ, Hứa Anh rút một phát vào bụng Chấn Minh làm cậu ngã lăn quay(Tạ ơn chúa, cô nhóc chưa chỗ đó ra), cả hai tên sững sờ nhìn cô gái đá một phát nữa làm Chấn Minh bất tỉnh nhân sự. Dã Khải ngồi xổm xuống cạnh Chấn Minh, lấy cái lá to (không biết từ đâu) phe phẩy trước mặt và thảm tội nghiệp. Quên không nói, 1 năm học nghệ Hứa Anh cũng học được vài chiêu phòng thân, nhưng đó là bọn họ không để ý lên mới ra tay được, chứ nếu không đã toi tã rồi

Hải Trinh giật mình nhìn thể trận đang ngã ngũ, tình hình đang đảo ngược những gì dự định. Một cô gái cầm đũa giấy không thương tiếc ‘bỏ’ liên tiếp vào đầu 2 tên đàn em làm bọn họ phải bỏ tay ra và ôm lấy đầu rên rĩ

Bốp! bốp! bốp!...

Tiếng vỗ tay đầy mĩa mai vang lên, Hứa Anh giật mình nhặt lưỡi dao rơi dưới đất lên và lùi lại mấy bước

_ Không ngờ cô có thể hạ gục đàn em của tôi một cách dễ dàng như vậy

_ Học ...Học...Học_ Cô nhóc thờ không ra hơi, đưa tay chỉnh gọng kính_ đừng mĩa mai tôi_ Hứa Anh nhìn sâu vào đôi mắt u uẩn đó

_ Vậy sao? Tôi có đang mĩa mai không nhỉ?_ cậu cười khẩy rồi quay đi tránh ánh mắt của Hứa Anh, đây là lần đầu tiên có kẻ đối đầu trắng trợn trước mặt cậu, đặc biệt lại là con nhóc trời gà không chắt này_ Nhưng tới đây kết thúc trò chơi rồi_ Giọng nói bỗng lạnh tanh, Dã Khải ngăn lại nhưng không được, Hải Trinh muốn hét lên, như có một linh hồn đang điều khiển cậu, bắt đầu cho một bóng đen, cho những kẻ dám chống lại cậu. Như đã nói, ban đầu cậu cũng chỉ dọa thôi, nhưng đôi mắt của cô ta đã khiến giả hóa thật, có muốn trách thì hãy tự trách bản thân mình đã có đôi mắt mê hoặc như thế nào, và Hải Trinh Cực ghét điều đó, nhìn vào đôi mắt đó, cậu như không còn là cậu

Cậu vừa dứt lời, bằng một động tác xoay tay, con dao từ trong tay Hải Trinh đâm phập vào tay Hứa Anh, không thương tiếc

_ Hãy tự trách mình ngu ngốc đi_ cậu thì thầm bên tai, đứng cạnh khuôn mặt đó, một sự tức giận như bản năng đã thôi thúc cậu như làm với kẻ thù của mình

Phập! lại một nhát dao nữa rồi mới rút ra. Người Hứa Anh giật mạnh, cô ngã ra đất, đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn Hải Trinh. Dừng nhìn nữa, cô có nhìn thì cậu ta càng ghét cô hơn, đôi mắt đó, tia nhìn đó cho cậu nhớ tới hận thù hai năm trước như thế nào. Cậu không làm chủ được bản thân như ban đầu là dọa Hứa Anh nữa mà đang hành động như một con thú dữ, cậu xốc cổ áo cô lên

_ Hải Trinh, dừng lại đi_ Dã Khải nhìn thấy sự phẫn nộ trong đôi mắt u uẩn, ánh mắt trời dậy lòng căm thù đến cả Hải Trinh cũng không biết tại sao lại hành động như một con thú đói đó với cô gái nay, Cậu kéo kéo tay Hải Trinh nhưng Hải Trinh đã hất ra, quay lại nhìn Hứa Anh, sự thay đổi thái độ đó làm HỨA Anh hoảng sợ một tay ôm chặt vết thương, thờ dốc, một tay đẩy Hải Trinh ra mà không được_ Nghe đây, Can đảm lắm, nhưng không ai nghi nhận sự can đảm này đâu. ...

Nhưng cậu còn chưa nói hết, người cậu bị kéo phất ra đằng sau và một cú đâm giáng thẳng vào mặt

_ Đình Vũ Thiên_ Cậu nghiêng chặt răng, đứng dậy, cười khẩy_ Con gió nào dẫn cậu đến phá đám chuyện của tôi thế hả?_ Cậu rít qua kẽ răng

_ Trả người đây_ Giọng Thiên lạnh lùng, xót xa nhìn Hứa Anh nằm dưới đất và đã ngất vì kiệt sức

_ Cô ta là gì của Cậu, nước sông không phạm nước giếng, đừng có xen vào chuyện của tôi

_ Cậu là kẻ hèn nhát, vì cái gì mà cậu lại hành hạ cô ấy như vậy?_ Thiên cố hạ giọng mình không quá cao, và cậu đang mất bình tĩnh theo thời gian

_ Vì cô ta..._ cậu không thể trả lời rằng cô ta có khuôn mặt và khuôn mặt đó có gì đó giống quá khứ, bóng ma kí ức hiện về và hận thù trong lòng cậu dâng lên_ Đã chống đối lại tôi!

_ Vậy sao?_ Thiên tiến lại gần và bế Hứa Anh lên_ Vậy thì sau này tôi sẽ chống đối lại cậu như cô ấy_ Rồi cậu bỏ đi

Hải TRinh nắm chặt tay, nghiêng chặt răng, cậu muốn phát điên, Hấn dám khiêu khích cậu ư? Nếu không vì hai năm trước, tôi sẽ cho anh xuống địa ngục. Hai năm trước...

Dã Khải tiến lại gần, đánh thật mạnh vào vai cậu

_ Cậu điên rồi à, cậu làm thế với một cô gái thì ích gì

Hải Trinh không đánh trả

_ Cậu không hiểu đâu, cô ta nhìn thấu lòng người qua đôi mắt, nhìn đôi mắt của cô ta, tôi không thể không nhớ tới cô ấy, đôi mắt nhìn thấu lòng người..._ Rồi cậu bỏ đi

_ Cô ấy? Cậu đang dằn vò mình bằng hai từ ‘Trách nhiệm’ đấy

_ Cảm ơn

Thiên bế thốc Hứa Anh lên xe ô tô để đưa cô vào bệnh viện, máu đang rỉ ra ngày càng nhiều và đã ướt đẫm áo sơ mi, cậu tựa đầu Hứa Anh vào ghế, khuôn mặt cô nhợt nhạt đến thảm thương

Cạnh!

Mắt kính rơi ra, Thiên cúi người và nhặt lên, vuốt tóc mái

Đoảng!

Như một phát đạn xé tan những phân tử không khí và xuyên qua tim cậu, trái tim nghẹn ứ và quặn lại đau nhói. Thiên không dám tin vào mắt mình, hai mắt đảo liên hồi, cậu muốn phát điên lên, cậu vén hắt tóc mái lên, cậu tát vào mặt mình. Không phải mơ! Rắc! chiếc kính vỡ tan tành. Cậu không làm chủ được bản thân nữa, cậu ôm lấy ngực, nó đang quặn đau. Sao Có thể, khuôn mặt đó! TẠI SAO?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hải Trình tức giận cầm lấy bàn tay vừa tát cái thứ hai đó ừng, xung quanh nín thinh như chờ đợi một cảnh tượng không mấy thú vị nhưng cảnh tượng đó đã không xảy ra. Hứa Anh bị Hải Trình lôi ra khỏi bar mà không kịp phản ứng, cô ghét mình bị lôi đi như một món đồ chơi và hình như không bằng một món đồ chơi

_ Bỏ tay ra !_ Cô cố kìm bước chân của mình, Hải Trình dừng lại và vác cô lên lưng, cô không chịu bỏ qua, đâm thật mạnh vào lưng cậu ta trong tư thế không mấy thoải mái

_ Thả tôi xuống, anh lên con điên rồi à, thả tôi xuống!

Rồi cô bị vứt xuống một cách thô bạo

_AAAAAA!

Cô vất vả ngồi dậy mà cái lưng tê buốt như không còn là của cô. Chết tiệt!

_ Chính tôi mới là kẻ nên hỏi cô câu đó? Cô bị điên hay sao mà làm náo loạn cả bar lên rồi cái đèn suýt thì rơi trúng người!!!

_ -Mắc mớ gì tới anh? Chẳng phải vì anh mà tôi mới làm vậy sao?_ Cô đứng dậy và chống tay vào tường, thở dốc_ Trò cười đấy, vui không? Nếu vui quá thì chết luôn đi cũng được!

Ngay lúc đó, cô bị Hải Trình chặn vào tường, ép vai cô vào đó, bàn tay của cậu thứ ba nắm cổ Hứa Anh, lần thứ Hai, không thương tiếc, nhưng rồi cậu lại thả lỏng tay ra và buông thông, Hứa Anh hồ hởi, và giờ tay lên

_ Ba cái tát trong ngày là quá đủ rồi!!_ Cậu giữ chặt cái tay ấy

_ Với anh thì sẽ chẳng bao giờ là đủ!

Rồi cô bỏ đi, nhưng chưa kịp nhấc chân được 3 bước thì một đám người cầm gậy cầm gộc xuất hiện trước mặt với một sát khí không hề nhẹ. Hải Trình chạy đến kéo tay Hứa Anh và đẩy cô ra phía sau mình, không hiểu sao cậu lại có hành động như vậy, có lẽ để bảo vệ cô nhóc hay là một lí lẽ gì khác, nhưng rõ ràng chuyện này không hề liên quan đến cô

_ Chào đại ca Hải Trình, lâu lắm rồi không gặp!_ Tên cầm đầu lên giọng mỉa mai, chỉ cây gậy về phía Hải Trình_ Không ngờ cũng bắt gặp cậu đi với một con nhóc đấy, nhưng có vẻ mất thẩm mỹ của cậu không được tốt nhỉ ,,hahahah...

_ Rồi sao? Mày sủa ngàn ấy cậu không thấy thừa à, vào việc chính đi, hôm nay tao không có hứng đánh nhau_ rồi cậu kéo Hứa Anh đi nhưng cái tiếng cười man di lúc nãy lại vang lên

_ Ấy chết! Điều đó thì cậu không cần phải lo, cậu không có hứng tụi này sẽ làm cho cậu có hứng, chẳng mấy khi bắt gặp cậu đi “hai mình” như thế này. Tụi mày, xông lên đánh nó cho tao!!!!_ Vừa dứt lời, cả một lũ lâu la cùng đồng loạt lao về phía cả hai người. Hải Trình nắm chặt tay Hứa Anh và kéo sát người cậu. Những cú đánh tới tấp, Hải Trình tránh được nhưng vì bọn chúng quá đông mà chỉ có một mình cậu thì chẳng khác nào châu chấu đá xe. Chợt cậu nhớ ra một điều

_ Cô biết võ đung không?

_ Hả? Thì có biết nhưng chỉ đủ gãi ngứa cho bọn chúng thôi_ hứa Anh á ngại_ Cẩn thận!_ Cô hét lên, suýt chút nữa thì đầu Hải Trình lãnh trọn cây gậy ấy. Cậu đập một phát tên đó ngã chổng gọng

_ Tôi không nói cô đánh với bọn chúng, chỉ cần biết thế là được, tôi cần bọn chúng, chạy lại đằng kia và lấy xe của tôi ra đây. Hôm nay quán bar không có người của tôi nên chẳng làm gì được ngoài chạy đâu!_ Một cú dờ nữa, từ nãy đến giờ cậu chỉ né đòn chứ không hề phản công, đơn giản vì đánh thì cậu chỉ có thua, tránh thì đỡ tổn sức hơn nhưng cứ tránh mãi thì không ổn_ Sao hả? Cô có làm được không?

_ Nhưng tôi không hề biết lái xe, một chút cũng không!!!

_ Trời ơi cô thích làm gì cũng được chỉ cần lao cái xe đó tới đây rồi tôi sẽ lo!

Hứa Anh miễn cưỡng chờ Hải Trình căn bọn chúng rồi mới lao về phía đó, sau khi đã yên vị trên xe, cô thực sự không biết mình phải làm gì cả. Cô luống cuống và hốt hoảng khi thấy Hải Trình đã lãnh mấy cú đánh và theo cô thì nó không hề nhẹ. Trong phút chốc cô quên mình đã ghét cậu ta như thế nào và bây giờ cô không muốn cậu ta xảy ra chuyện gì hết, một cũng không và hai cũng không!

Cô đạp chân ga và nhấn nút khởi động. Rầm! chiếc xe tông ngay vào bờ tường, cũng may đây là trong ngõ nếu không cô không dám cầm vào vô lăng mất. Một sự sợ hãi vô hình trào dâng trong cô, cô nhấn ga và xe lại điên đảo thêm một lần nữa, lần này thì cô đạp ca đầu vào vô lăng

_ cô lên, mày sẽ làm được mà!_ cô nắm chặt tay, hít thở thật sâu, Chiếc xe chuyển bánh mặc dù vẫn rất không ra một thể thống nào cả nhưng ít ra nó chúng khiến bọn lâu la khi chạy tán loạn và đến được chỗ Hải Trình. Cô chạy vội xuống, đỡ cậu dậy nhưng vì cậu nặng hơn so với cô rất nhiều nên cả hai cùng ngã chúi

_ AHHHH!_ cây gây lại một lần nữa giờ lên và cô đã lấy người ra đỡ, nhưng cây gây không hề giáng xuống, cô mở mắt, tên đó nhìn cô như phỗng, cô phát hiện ra mình rơi kính từ lúc nào, thật may vì Hải Trình còn nằm bất động, cô cúi xuống, vội đeo kính vào trong khi tên kia còn chưa kịp hoàn hồn. Cô lấy chân và sút thật mạnh vào sườn khiến hắn ngã mà không biết tại sao, cô đỡ Hải Trình dậy, cậu loạng choạng bước lên xe

_ Anh lái được không?

_ Tốt rồi! – Dù cả người ê ẩm nhưng Hải Trình vẫn có thể slais xe, chiếc xe lao đi trước con mắt bất lực của bọn chúng

Tên cầm đầu tức phát điên, vội lôi cổ tên kia dậy

_ Thăng chó! Tại sao mày không ra tay?

_ Cô ta... cô ta

_ Cô ta làm sao, xấu quá à?

_ không, đẹp phát sợ!!!

Sau khi đã đến nơi an toàn, Cả hai xuống xe, Hứa Nah nói mình tự đi về

_ Cảm ơn_ Hải Trình giữ tay cô lại

_ không cần!

_ Nhưng tôi cũng không vì như vậy mà tha cho cô đâu, tôi vẫn làm mọi cách để cô biến khỏi Đan Thiên

Hứa Nah giựt phát tay ra, cô nhìn Hải Trình bằng sự khinh bỉ

_ Tốt Thôi!

Rồi cả hai cùng bước đi trên hai con đường khác nhau và kéo dài vô tận

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hoa Hồng Nở Bông

Đã trở lại với nhịp sống cũ, cô cảm thấy đã ổn đi phần nào dù với mọi người, cô mãi mãi không thể trở thành một phần của Đan Thiên, đặc biệt là với Dương Hải Trình

Cô bước vào lớp, tiếng bàn tán tự dưng im bật, mọi người đổ dồn ánh mắt về phía cô sau đó lại nói chuyện tiếp. Đã bao giờ cô được chào đón đâu

_ Ô Ô! Ai đây?_ Giọng Nhã Uyên vang lên chưa hơn bao giờ hết . Cô ta lấy tay khua khua trước mắt Hứa Anh_ Mày có nhìn rõ tao là ai không?_ Rồi cả lớp phá ra cười, Y Linh nhìn Hứa Anh khó hiểu, có lúc cô tự hỏi không biết cô ta là kiểu người gì không biết?

Cô chỉ im lặng và không có một động thái gì rằng cô đang quan tâm chuyện mà bọn họ đang nói, và điều đó tất nhiên làm Nhã Uyên tức giận, cô ta đập

bàn cái Rằm!

_ Tao không ngờ mày còn gan hơn cả cóc tía đấy, Thế này thì tao phải thêm gia vị cho vừa nhĩ, coi bộ mày cần còn nhạt lắm, hahahaha...

_ Vậy có kẻ nào thích được như Phùng Ngọc Tâm không?_ Tia cười trên khuôn mặt Nhã Uyên vụt tắt, mặt cô ta đành lại. Thực ra Hứa Anh không muốn nhắc lại chuyện đó làm gì nhưng để bọn chúng như thế ai mà chịu được!. Đạt được ý đồ của mình, nhìn Nhã Uyên sợ hãi và run rẩy, Hứa Anh tiến sát mặt cô ta và nói_ Đừng tưởng chỉ mình cô biết đe dọa người khác_ Rồi cô nhếch mép, nụ cười đầy ma mị nhưng cũng rất lạnh lùng, nhìn nụ cười đó mà Nhã Uyên không khỏi rùng mình. Nụ cười rất giống Dương Hải Trình

_ Mày..._ Y Linh kéo cô ta đi

_ Bỏ mình ra! Y Linh cậu mà không bỏ tay ra thì mình sẽ không tha cho cậu

_ Làm ơn im đi!!!!

_ Cậu to tiếng với mình sao? Bỏ tay ra!!!

Trên hành lang vang dài tiếng lạnh lạnh của cô ta rồi im hẳn. Trống ngực Hứa Anh đập liên hồi, kiểu này mà chỉ cần tỏ ra run sợ một chút là chết ngay, may mà có thêm điệu cười ma quái đó, thật liêu lĩnh!!

Hết giờ, Hứa Anh để tất cả mọi người bước ra khỏi lớp rồi mới đi. Cô không thích chạm mặt ai cả, Cô ngó chừng xung quanh. Sống cái kiểu này thật mệt mỏi nhưng sống lúc nào cũng âm mưu hại người khác còn mệt mỏi hơn và cô cảm thấy thật tội nghiệp cho những kẻ như vậy.

Cô tới tủ đồ của mình, nhưng...

Tủ có dấu vết cạy khóa, cô mở tủ ra và đập vào mặt cô là một cảnh tượng phát điên. Tất cả sách vở của cô bị cắt nát, không còn một cái nào lành cả. Thật quá đáng, bọn chúng ngày càng quá đáng

Hứa Anh tức giận, mặt cô tối sầm, cô nhìn đồng sách vở mà không sao tìm được tức giận

_ Kẻ nào?kẻ nào làm ?nói đi!!

Bọn chúng ngoác miệng ra cười, kẻ như cô thì làm gì được bọn chúng, với bọn chúng, lúc này trông cô thật lực cười, thật lực cười!

_ Kẻ như mày làm gì được bọn tao?_ Một tên con trai tiến lên phía trước_ Dù mày có được Đinh Vũ Thiên che chở thì cũng chẳng làm gì được đâu, Anh Hải Trình cũng sẽ không buông tha cho mày!!! Mày đừng cậy thế ý lại, mày biết không, Đinh Vũ Thiên cũng chỉ coi mày là thứ đồ chơi mà thôi

“Thứ đồ chơi?”

_ Các người nghĩ từ nghèo định nghĩa như thế nào hả? Chỉ những kẻ không bao giờ cảm thấy đủ về những gì mình đang có mới là nghèo!

Chát! Một cái tát trời giáng làm Hứa Anh ngã xuống sàn, cô ôm lấy mặt và miệng nói

_ TRẦN Nhã Uyên!

_ Con ranh này, mày làm tao thấy thú vị rồi đấy. Mày được lắm, không những được mà là rất được. Mày còn dám lên tiếng với ai hả? hả? ha?

Mỗi chữ Hả cô ta đều giựt tóc Hứa Anh. Hứa Anh giăng tay cô ta ra, xô cô ta ngã chúi

_ AAA!

_ Các người tìm người khác mà phá, làm ơn tránh xa tôi ra!!_ Giọng cô lạnh lùng, Hứa Anh quay người đi qua chỗ Nhã Uyên và huých vào vai cô ta

_ Con ranh!!!_ Nhã Uyên không chịu thôi, cô ta giựt phắt Hứa Anh quay lại, bị bất ngờ nên ngã như một quả tạ. Bọn người xung quanh xúm vào đá Hứa Anh, từng mùi giày cứ như mũi dao sắc nhọn đâm vào da thịt, từ khóe miệng cô, máu trào ra.

_ Các người làm gì thế hả?_ Thiên từ đâu chạy tới, xô ngã những kẻ ngăn đường của cậu. kho đến nơi, Hứa Anh đã hoàn toàn ngất lịm. Cậu xóc cổ áo một tên lên

_ Mày đã làm gì cô ấy?! NÓI!!!!!!

_ Xin lỗi,,,,,

Rằm! Tên đó bị xô vào dây tủ làm tủ bị đổ và đè lên người hắn. Hai tay Thiên nắm chặt, cậu bế thốc Hứa Anh lên và nhìn Nhã Uyên bằng một ánh mắt không thể phần nộ hơn. Trên tay cậu, máu từ miệng HỨA Anh vẫn đang chảy, cô thở khó nhọc, một cảm giác đau đớn nhen nhói trong lòng cậu

_ Nhã Uyên, chúng ta gặp rắc rối rồi_ Một cô bạn tiến đến gần Nhã Uyên, sợ sệt

Nhã Uyên cũng hơi lo lắng, nhưng lấy lại phong độ, cô ta cứng giọng

_ Nhưng Chúng ta cũng có Anh HẢI Trình!

Một giọng nói bất ngờ vang lên

_ Ô vậy sao? – Vậy thì cô phải đi theo tôi rồi! _ Hứa Vy xuất hiện làm tất cả mọi người tản ra rồi chạy biến, chỉ còn lại mình Nhã Uyên và Y Linh.

Hứa Vy đưa một bàn tay lên, chạm vào mặt Nhã Uyên rồi...

Chát!!

Cô ta quay phắt, một sự tức giận trào dâng trong đáy mắt của cô ta, cô ta nghiêng rằng. Hứa Vy quay người bước đi. Y Linh đỡ Nhã Uyên dậy

_ Minh đã nói rồi, mọi chuyện đều có giới hạn

_ IM đi, giới hạn ư? Minh sẽ khiến cho giới hạn không còn là giới hạn! _ Rồi đưa ánh mắt về hướng Hứa Vy vừa đi mất

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bệnh viện! Xung quanh chỉ có gam màu trắng đơn điệu và mùi thuốc khử trùng của bệnh viện. Mùi thuốc này lúc nào cũng khiến Hứa Anh buồn nôn

_ Bạn tỉnh rồi, mình lo lắng quá! _ Thiên đẩy cửa vào và vui mừng nói, cậu đặt túi đồ ăn trên bàn _ Bạn còn đau chỗ nào không?

Hứa Anh cố gượng dậy nhưng bụng cô chợt nhói lên, những cú đập đó quả thật kinh khủng và cô không muốn nhớ lại chút nào

_ Cảm ơn...

_ Vì điều gì cơ? _ Thiên mở túi đồ ra và lấy một hộp bánh đưa cho Hứa Anh, là bánh pizza

Hứa Anh đón lấy hộp bánh, mỉm cười

_ Vì tất cả!

Cô nhi viện Từ An ấm áp, bao giờ cũng thế, luôn chào đón và yêu thương cô mỗi ngày

Cạch!

Yên ắng, yên ắng. Cô hốt hoảng nhìn đồng hồ, sớm thế này mọi người đi đâu cả rồi, cô tiến về phía tủ lạnh, một mảnh giấy ghi chú được dán vào, thì ra mọi người đi chơi. Nhưng từ đâu đó trong căn phòng yên lặng, một tiếng khóc nhỏ bé, cô đơn vang lên, kèm theo là những tiếng nấc nuốt sâu vào cổ họng. Cô sợ hãi lùi lại mấy bước nhưng âm thanh mỗi lúc một to hơn. Cô lấy hết can đảm và lại gần

_ Chuối! _ cô ôm chầm lấy nhóc em, chuyện gì xảy ra với em vậy?

_ Ư ư ư _ Chuối nghẹn ngào và từ cổ họng em, những tiếng nấc phát ra đã không thể kìm nén được nữa

_ Ngoan... nói chị nghe _ Cô vuốt vuốt mái tóc xù và ám đầu mình vào vầng trán run run _ Ngoan... kể chị nghe... Nín đi...

_ Em... em nhớ nhaaaaa... _ Chữ NHÀ nhân dài trong nước mắt, em lại khóc lên nức nở, khóc như chưa bao giờ được khóc. Những giọt nước mắt em rơi rớt hòa vào những nỗi cô đơn và những nỗi đau mất mát quá lớn

Phải rồi! Chuối được mẹ SA đưa về lúc 5 tuổi. Trước khi sống ở đây, em đã biết thế nào là gia đình, là bố là mẹ, là anh chị em. Còn bây giờ, em phải sống thiếu tình yêu thương trọn vẹn. Bố mẹ chuối chết trong một trận hỏa hoạn, từ lúc em bước chân vào ngôi nhà chung này, mọi người chỉ thấy một Phan Gia Huy nghịch ngợm, chưa bao giờ thấy em nói nhớ bố, nhớ mẹ, em chỉ cười và sống như những ngày trước đây em được sống, nhưng trong đôi mắt trẻ thơ thì mọi thứ quả thật quá kiên cường. Làm sao? Làm sao một đứa trẻ 5 tuổi có thể kiên cường như thế? Cũng như những đứa trẻ khác, cũng là một số phận không trọn vẹn, Hứa Anh được đưa về cô nhi viện khi còn quần tã, có phải vì thế mà cô không cảm thấy chơi vơi, thà lúc đầu không có còn hơn có rồi mất, có phải vì thế mà cô cảm thấy mình may mắn hơn. Cô không phải không có cha mẹ, họ bị lạc mất cô và chưa tìm ra được, có phải vì thế mà cô luôn cố gắng học thật giỏi để một ngày nào đó họ có thể tìm ra cô hay chính cô sẽ tìm ra họ, có phải vì thế mà cô luôn vượt qua mọi khó khăn. Nhưng với những đứa trẻ ở đây, sự chịu đựng ủa cô chỉ là một phần nhỏ bé, chúng còn kiên cường hơn cả cô.

Chuối ơi! Cô ôm chặt hơn, cô không kìm được nước mắt, cả hai chị em cũng trôi về những suy nghĩ riêng mà nơi nào đó luôn cần có tình yêu thương

Cô về phòng sau khi đỡ chuối ngủ, cô mệt mỏi nằm phịch xuống

_ A... _ Cô kêu khẽ, bụng cô lại nhói lên

Hôm nay là một ngày tồi tệ và cô chưa thể thưởng cho mình một giấc ngủ ngay được, cô phải chép lại toàn bộ sách vở nếu không thì cái đồng hoang tàn này trở thành vô nghĩa, nhưng cô chẳng có bạn bè nào để mượn vở cả nên đành tự dựa vào bản thân. Cô nhìn cánh tay mình, những vết thương cứ thi nhau đến rồi đi như chưa từng xuất hiện nhưng mỗi lần chúng đến là cả một thời kì khó khăn.

Quán bar Live

Từ ngoài quán, đã nghe thấy những bản nhạc vang lên kích thích, bốc hừng hực, khuấy động cả một khu đô thị, những âm sắc của bản nhạc kì dị vang lên khiến người ngoài không khỏi rung mình nhưng sự lôi cuốn mê mẩn của nó thì không thể tránh khỏi. Ra vào tập nập là những cô chiêu cậu ấm đầu đủ màu tóc, quaaand áo hàng hiệu, nước hoa đắt tiền làm thành lãnh địa riêng của tuổi trẻ ngông cuồng, đốt tiền như lá mít

Đó là bên ngoài, còn bên trong thì sao? Những ánh đèn Neon quay monhf mòng, nhấp nhằng k nhìn rõ mặt một ai, trừ những ánh đèn dạn quang ở những chiếc bàn tròn là đủ nhìn

Quán bar Live, quán bar to nhất thành phố Đan Thiên, lãnh địa của bọn nhà giàu

Từ một bàn tròn trong góc quán, hơi cách biệt với sàn nhảy, Y Linh ngồi uống Cotta dâu, trông cô bạn vẫn như thường ngày, không có đủ độ điên để phá điên cuồng cùng những con người thậm thời hết thuốc chữa kia, cô mặc không quá hở hang, không quá kín, khác hẳn những con người ở đây

Nhã Uyên từ đám bệnh hoạn bước tới

_ Không nhảy à? _ Cô ta hỏi cụt lủn và dốc chai bia lên tu ừng ực

Y Linh lắc đầu _ Không thích!

_ Chà! _ Nhã Uyên cời áo khoác ngoài, bên trong cô ta chỉ mặc áo hai dây

_ Khốn nạn, chỉ tại con nhỏ Demon đó mà mình bị phạt, cả cái tát như thấu da của Vũ Hứa Vy nữa!!! _ Cô ta vừa nói vừa lấy tay quạt phần phạt

_ Cô ta chẳng có lỗi gì cả!

_ Ý cậu người có lỗi là mình sao?-RẦM! Choang! _ Cô ta xô đổ bàn ngay sưa khi Y Linh vừa dứt lời, cô ta trợn mắt nhìn Nhã Uyên, khó chịu ra mặt _ Mình tự hỏi cậu về phe của ai đây _ Đột nhiên cô ta khóc nức nở _ Cậu có còn nhớ Ngọc Tâm không? Cậu nhớ không hay cậu chỉ bệnh con nhỏ đó, Ngọc Tâm chết rồi, chết không minh bạch, cậu nhớ không?

_ Mình nhớ, nhưng cậu hãy nghĩ tới hậu quả, chẳng việc làm nào mà không có hậu quả cả nó dù to hay nhỏ, cậu hành hạ cô ta như vậy, cậu có nghĩ tới ngày mình hối hận cũng không kịp không, mình bệnh cô ta chỉ để các cậu không quá đà mà thôi, tin mình đi, cậu không khác gì một kẻ sát nhân

Chát!!!! Chát!!!! Chat!!!!

Ba cái tát đau điếng, Y Linh lau máu trên khóe môi, cô choáng váng bám vào ghế

_ Nếu như thế mà tốt cho cậu thì cậu cứ đánh đi, cái chết của Tâm sẽ trở thành vô nghĩa _ Cái giọng nói đó, như cô đã biết được điều gì, một cảm giác bất lực trào dâng trong cô

Nhã Uyên ngồi phịch xuống, khóc nức nở

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

AAAAAAA, Tiếng kêu thất thanh vang lên u ám cả một vùng trời, không ai có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra, không ai có thể hiểu lí do tại sao, tất cả chỉ nhận thức được rằng, Trần Nhã Uyên vừa chết! Mắt cô ta trợn ngược, máu loang ra đỏ thẫm, một cái chết đau đớn và không kêu lên được một tiếng, như cái chết của Phùng Ngọc Tâm, nhanh, gọn và không có sai sót

Mấy cô bạn kia hét không lên tiếng, vội cầm đầu cầm cổ chạy xuống dưới nhưng chưa kịp chạy xuống thì bị thầy cô và bảo vệ chặn lại, làm sao mà họ biết? Hứa Vy chạy tới, túm lấy sợi dây thừng, Thiên cũng chạy đến, cả hai ra sức kéo và giọng như lạc đi

_ Angel! LÂm on! Đừng nhắm mắt!_ Cậu hét lên, gồng người túm lấy sợi dây đang từ từ oải và sắp đứt_ Angel! Tỉnh lại đi!

Hứa Anh được kéo lên trong tình trạng nguy kịch, máu chảy ướt đầm áo, mặt dường như không còn giọt máu nào, nhợt nhạt, tóc rũ rượi, hai tay buông thõng, chân tay cô không còn một chút sức lực nào và cô đã ngất

_ Không! LÂm on, bạn tỉnh lại cho mình!_ Thiên bế thốc Hứa Anh lên, chạy thật nhanh xuống tầng_ Xin bạn, làm ơn mở mắt ra nhìn mình đi

Giọng Thiên lạc đi, cậu chạy không suy nghĩ, Hứa Anh trên tay, sự sống chết đang nằm trong tay cậu, những giọt máu từ bả vai vẫn rớt đều, mảnh thủy tinh vẫn vùi sâu dưới lớp da, đau buốt

Tầng 1. Thiên leo ngay lên một chiếc xe ô tô đỗ sẵn trước cổng

_ Bệnh viện! Nhanh lên!

Chiếc ô tô lao với tốc độ khủng khiếp

Tại trường, Hứa Vy nhặt chiếc máy quay lên, bật thử, chiếc máy quay tuy bị vỡ màn hình nhưng vẫn chạy được

Delete! Đoạn băng đã được xóa, nhưng vì đoạn băng được nối trực tiếp với một thiết bị khác nên cô không thể xóa được, dù sao cô cũng không muốn để ai nhìn thấy mọi thứ diễn ra trong đoạn băng nhưng có lẽ kẻ đó đã trông thấy. cô quay người bước đi

Phòng TCF

Pip pip pip..

Màn hình máy tính bỗng bật sáng. Trình cảm trên tay, khẽ lướt trên màn hình, một đoạn video được gửi đến máy của cậu

Start!

“tỉnh rồi hả, mày làm tao chờ hơi bị lâu rồi đấy...”

Thả tôi ra...”

_ Demon_ Môi HẢI TRÌNH mấp máy, sao bỗng dưng cậu cảm thấy cô ta thật quen, rất quen, nửa khuôn mặt đó

“Đưa kéo đây...”

Buông ra...”

Từng hoog âm thanh nào động cùng với tiếng gió ngút ngàn bỗng làm TRÌNH thấy chán ngán, cậu toan tắt máy thì một tiếng kêu buộc cậu phải chú ý vào màn hình lần nữa

“AAAAAA...”

Chuyện gì thế này? Cậu đứng phát dậy, không! Không thể như thế được! người con gái mà cậu luôn tìm kiếm đang ở ngay trước mắt cậu, không những thế, người đó lại chính là kẻ mà cậu luôn muốn biến khỏi Đan Thiên

_ Không... KHIên thể nào!!!!_ Cậu hét lên rồi nhanh chân chạy ra ngoài

“Tòa nhà 8 tầng, ban công”

Miệng cậu không thôi nói về địa chỉ đó, cậu chỉ muốn mình nhìn nhầm, cậu chỉ muốn chứng minh rằng tất cả chỉ là một trò đùa, cô ta không thể... Một điều cậu chưa từng muốn lại chính là sự thật ư?

Huych! Huych...

Tiếng chân cậu vẫn vọng đều đều trên những hành lang. Đôi mắt u uẩn lại càng u uẩn hơn

Tầng 9! Cậu thờ dốc

Cậu xô phải một ai đó, nhưng cậu hoàn toàn không để ý, cái cậu muốn nhìn là gương mặt kia, một khuôn mặt cậu đã tìm kiếm nhưng lại mong đó không phải là sự thật, nhưng... Tất cả những gì cậu nhìn thấy là không gì cả, hoàn toàn không gì cả, cậu muốn phát điên

_ Cậu tìm Demon?_ Hứa Vy lên tiếng, trên tay cô đang đưa chiếc máy quay bị vỡ, dựa lưng vào tường, ánh mắt hướng về một khoảng không vô định

Trình không nói gì, nhìn Hứa Vy không chớp, sao cô ta lại có cái đó, chiếc máy quay đó?

_ Nhưng thật đáng tiếc phải nói rằng cậu không có quyền được biết

Pặc!

Hứa Vy vừa nói hết câu, một cánh tay chắc khỏe đã thít chặt cổ cô

_ Đừng tự đề cao chính mình, cô đang nói cái gì tôi không quan tâm, giờ thì nói đi, cô ta ở đâu?!! _ Cậu đang mất bình tĩnh

_ cậu tìm nó để bồi thêm cho nó một nhát dao hay sao? Làm ơn đừng giờ cái bộ mặt đó ra, cậu không xứng đáng để được gặp nó

_ Một kẻ chối gả không chặt như cô thì biết cái gì, nói đi, tôi không có kiên nhẫn đâu!!!! _ Bàn tay đó lại thít chặt hơn, Hứa Vy không nói thêm một câu nào nữa vì với cô bây giờ thở còn khó, cô gồng người lên, tay cô cố gỡ tay của Hải Trình ra, cô khiêng chân hết cỡ

_ Bỏ...tay...ra... _ Vy khó nhọc thốt lên, cô đang ngày càng kiệt sức

Hải TRình thả lỏng tay ra vì nếu cứ tiếp tục như thế thì cậu sẽ chẳng thể lấy được thông tin gì

_ Nói mau!!!

Hứa Vy dựa lưng vào tường, ho khù khụ

_ Bệnh... bệnh viện Maria _ Người cô run lên bần bật

Trình chỉ nghe có vậy, cậu phóng như bay xuống tầng

“Đến cổng trường nhanh lên!!!” Chiếc điện thoại rơi ra khỏi tay mà cậu không thềm nhặt lên, lao đi không suy nghĩ

Phòng 107

Hứa Anh sau ca phẫu thuật lấy mảnh thủy tinh ra và mất máu quá nhiều, Thiên đã phải lấy máu của mình truyền cho cô, thật may vì cả hai cùng nhóm máu O. Cô vẫn hôn mê, đã qua giai đoạn nguy hiểm. Vết thương ở vai được băng bó lại, khuôn mặt cô nhợt nhạt, xanh xao

Thiên mở cửa đi vào, khuôn mặt đẹp trai của cậu nhợt nhạt không kém, hai mắt cậu trùng xuống. Cậu tiến lại gần Hứa Anh, đứng nhìn giây lát. Cậu đưa tay vuốt những lọn tóc bị kéo cắt không thương tiếc, lòng xót xa khôn siết, cậu bỏ tay xuống, bỏ mảnh bông trên tay cậu ra. Bỗng cậu cảm thấy choáng váng, cậu ôm lấy đầu. Có lẽ do cho máu nhiều, cậu loạng choạng rồi ngồi xuống ghế, thở hắt hắt

Tiếng chuông điện thoại reo, cậu ngửa đầu tựa vào ghế và ngh máy, chẳng cần nhìn cậu cũng biết đó là ai

...

_ Để cậu ta tới _ thiên tắt điện thoại, khuôn mặt của cậu hơi dần ra, cậu đứng dậy và đi ra ngoài

Hải Trình tới bệnh viện, sau khi vượt chót lọt ba trạm kiểm soát. Rất nhanh, Chấn Minh đưa hỏi được Demon nằm ở phòng 107

Không suy nghĩ thêm, cậu chạy thật nhanh. Sẽ không ngạc nhiên khi thấy cậu không mở cửa vào ngay, cậu hét cho tay lên rồi xuống tay nắm cửa mà vẫn không quyết định mình có nên vào hay không. Nhưng cậu đã mở cửa

Cạch!

Một nguwoif con gái đang nằm trên giường, tóc xõa dài dù đã bị cắt lem nhem, khuôn mặt nhợt nhạt, xanh xao, tay truyền dịch

Cậu tiến lại gần, không dám tin vào mắt mình nữa, đôi mắt vừa sung sướng vừa sợ hãi vừa khó chịu đan lẫn vào nhau, ngay đến cậu cũng không rõ mình đang nghĩ gì. Cậu chạm vào khuôn mặt đó, tất cả là thật

_ Giống lắm phải không? _ Tiếng vọng từ ngoài nửa vọng vào, cậu giật mình dụt tay lại. Thiên bước vào, khuôn mặt mệt mỏi nhưng lại len lỏi một tia cười, ho vài tiếng

Hải TRình cười nhạt

_ Đình Vũ Thiên...hahhaa

Tiếng cười đó nhanh chóng tan vào không trung

_ Em gái tôi, Đình Vũ Lam, chết vì cậu hai năm trước, giống lắm phải không?

Hải Trình bất ngờ, nhưng nét mặt cậu không đổi, cậu quay lại nhìn cô gái trên giường bệnh, trả lời lạnh lẽo

_ Thì sao? Rất giống, nhưng không phải cô ấy!

_ Tất nhiên! Cô ấy đẹp hơn Lam, đôi mắt màu xanh không bao giờ là của Lam _ Thiên nhấn mạnh, giọng cậu trầm xuống, chua chát

_ Anh im đi! Đừng bao giờ nhắc đến cô ấy nữa

Thiên túm cổ áo Hải TRình, xóc lên

_ Cậu còn dám nói thế sao? Nói với một người anh nó như thế sao? Đồ không có tình người, chẳng phải vì cậu mà nó phải chết, chẳng phải vì cậu tất cả sao? Thằng khốn!!!!

Bốp!

Một cú đánh làm Hải TRình ngã ra sàn, cậu lau máu khóe miệng, nhưng cậu không xông tới, chỉ đứng đấy, không phản kháng

_ Xin lỗi, giờ thì cậu đi đi, Angel cần yên tĩnh, và đừng bao giờ nhắc tới cái quá khứ ấy trước mặt cô ấy

_ Tôi căm thù ai có khuôn mặt đó, đừng bao giờ để cô ta xuất hiện trước mặt tôi _ Rồi cậu đi ra ngoài

Trong căn phòng chỉ còn lại Thiên

_ Anh rất tiếc, anh sẽ không để em ra đi một lần nữa, Không bao giờ! – Cậu nói nhỏ, như tự nói với chính mình, cậu nói, không nhìn vào Angel của cậu, như khẳng định rằng, cậu sẽ không bao giờ nhắm mắt Angel và Vũ Lam

Trên hành lang bệnh viện, Hải TRình đang bước đi. Cái bóng của cậu in trên tường đơn độc. Cậu quá đáng phải không? Cậu tàn nhẫn phải không? Mặc dù cậu nói căm ghét khuôn mặt đó, nhưng thực ra cậu không hề muốn nói thế, không bao giờ. Nhưng cậu căm ghét những khổ đau, những dằn vặt mà cậu phải gánh chịu trong suốt hai năm qua như một mức án tù nhân. Nhưng trong cậu có một sự nhẹ nhõm lạ thường. Vì sao ư? Vì người con gái có khuôn mặt của Đinh VŨ Lam xuất hiện, cho cậu cảm giác cô ấy vẫn còn sống để cậu vui đi phần nào nỗi ám ảnh năm xưa. Nhưng dù sao, hai người vẫn là hai người, khuôn mặt đó dù có hoàn mỹ tới đâu thì cũng không thay đổi được gì, người chết vẫn đã chết, kẻ còn sống chỉ là hư vô

“CẢm ơn em, người con gái đến từ kí ức

Đã Trở về, xoa dịu trái tim tôi”

Rainlymie

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau một lúc mây mưa thì Nhã Uyên hoàn toàn nín hãm, cô ta gạt nước mắt, giọng nói vẫn còn nghẹn ứ, khuôn mặt mệt mỏi của cô ta lại càng mệt mỏi hơn, nhưng vừa nhìn thấy Dương HẢi TRình, cô ta mất sáng ra

_ Anh TRình... Anh TRình!!!! _ Cô ta chạy tới túm lấy cánh tay của Dương HẢi TRình, cậu khó chịu giật tay ra, tuy hơi bất ngờ nhưng cô ta cũng mỉm cười ngọt sớt

_ Ngày mai em sẽ cho con nhỏ Demon đó một cái kết nhé, em không thể chịu đựng nó được nữa rồi, cứ nhìn bản mặt của nó là em chỉ muốn cho nó biến mất luôn _ Cô ta làm nũng, rõ ràng chẳng có tác dụng gì cả, chỉ khiến Hải TRình khó chịu thêm và nguồn cơn chính là cái tên Demon đó. Cậu có ghét cô ta như cậu nghĩ hay không, và cô gái bí ẩn kia nữa, sao cậu có cảm giác cả hai có mối liên hệ gì đó với nhau, như cái cách bí ẩn, mà cậu lục tung cả Đan Thiên lên mà vẫn không thể tìm ra cô gái đó. Cậu xô Nhã Uyên sang một bên, kèm theo hai chữ...

_ - Biến đi!!!

Chấn Minh bắt đầu thấy ngứa mắt khi bà chị tóc vàng hoe vì thuốc nhuộm cứ lèo đèo đi theo khi chẳng ai thèm tiếp cô ta cả, cậu rút con dao trong túi ra, nhử nhử như trên người

_ - Bà chị muốn một gạch vào mặt hay tự động đi chỗ khác chơi, ở đây không phận sự miễn vào, cảm ơn!!!

Nhã Uyên sợ xanh mặt và co cẳng chuồn thẳng

Hải TRình đến quầy phục vụ, lấy một chai rượu hạng nặng và uống. Bắt đầu từ hai năm trước, cậu đã tự tập cho mình thói quen uống rượu, mỗi khi buồn và mỗi khi vui. Có lẽ kí ức của cậu mờ nhạt như chính con người cậu trong mắt những người thân yêu. Cậu đã trở thành kẻ không còn phụ thuộc vào cái gì cả, chẳng ai có thể đe dọa được cậu khi mọi thứ chẳng còn quan trọng. Và Cậu đã phải chịu đựng hình phạt của gia tộc, cái gia tộc họ Dương khắc

nghiệt có đủ mọi hình thức khi một ai đó phạm lỗi và kẻ đứng đầu là tộc trưởng, nhưng với một thứ vô lí và chẳng là cái quái gì cả thì một tộc trưởng cũng không nằm ngoài phạm vi vào nhà xác

Choang!

Một gã say mềm huyết vào vai cậu, làm chai rượu vỡ tan tành. Khuôn mặt cậu tối sầm và ngày càng tức tối, đưa cặp mắt nãy lửa nhìn kẻ đó

_ Sao hả? Mày muốn gì? _ Một gã tầm 24, 25 tuổi khật khưỡng vất vai một cô ả ăn mặc hở hang đã cố tình huyết vào vai cậu còn ra giọng đàn anh quát mắng, hấn chán sống thì phải, và đương nhiên, hành động ngu xuẩn của hắn được cả Live công nhận

Cô ả bên cạnh thì thâm gì đó vào tai hắn, có vẻ đôi trẻ lần đầu tiên tới Live thì phải, đã ngông cuồng còn không nhận ra mình điên rồ tới mức nào. Đám đàn em của hắn từ phía sau kéo lên. Dã Khải và đám đàn em của Hải Trình cũng đi lên

_ Mày nhìn tao với ánh mắt gì thế hả thằng ranh con _ Hắn chỉ tay vào mặt Hải Trình, Dã Khải tức tối lao lên định sống mái luôn thì bị Hải Trình ngăn lại

_ Sao hả? Mày muốn đánh nhau à, mày nghĩ mày là ai? _ Hắn xốc cổ áo Dã Khải lên rồi đá Hải Trình một cái vào chân. Sự tức giận không thể kìm nén được nữa, Một cú đánh như trời giáng từ tay Dã Khải, hắn nằm bò ra đất, lau máu khoe miệng, mọi người xung quanh tản hết ra

_ Mẹ kiếp! Chúng mày xông lên đánh chết chúng nó cho tao... _

Và thế là một cuộc ẩu đả diễn ra, thằng khốn kia bị Hải Trình dần cho tới tã nhưng cậu bị lãnh trọn một cú. Tức giận lên cao ngùn ngụt, cậu nắm chặt hai bàn tay, nhảy bổ lên, liên tiếp giáng những cú đánh vào mặt hắn khiến máu mồm và máu mũi hắn chảy ra ròng ròng, hai cánh mũi hắn gần nát, đến khi hắn buông tay ra khỏi áo cậu và thở khó nhọc thì cậu dừng lại, xốc cổ áo hắn lên, xô vào dây bàn ả hắn ngã không tự chủ, Hải Trình giẫm chân lên mặt hắn, quát

_ Đó là lí do thằng chó như mày đừng bao giờ để tao bắt gặp, ở địa bàn của tao thì phải nhìn sắc mặt của tao biết chưa?!!!!!! _ Cậu lôi hắn đứng dậy và lại xô vào dây bàn kế bên

Xoảng! Rầm!!!!

Đám đàn em của hắn cũng bị dẫn cho tới tã, quỳ sụp xuống

Nhã Uyên chạy đến giật tóc ả kia, tặng cho nàng một gạch vào mặt làm ả ngất đi, không kêu lên được một tiếng

_ Vứt bọn chó hoang này ra ngoài!!! _ Trình nói xong thì tất cả lại thực hiện tiếp công việc của mình. Cậu bị cụt hứng, đi ra vào phía trong của bar, Nha Uyên kéo Y Linh lẻo đẻo theo sau

_ Anh Trình, hay là ngày mai em cho con nhỏ Demon một gạch luôn nhé một gạch vào mặt nhé

Pặc!

Cô ta chưa kịp nói hết câu, một bàn tay đã bóp chặt cổ cô ta

_ Uuwuwuwuw... , cô ta gồng người lên, cố đẩy Hải Trình ra nhưng không được, cô ta đang chết dần chết mòn, giờ thì cô ta mới hiểu cảm giác của Demon đáng thương như thế nào

_ Anh Trình, xin anh tha cho Nhã Uyên _ Y Linh rồi rít xin lỗi

Trình bóa tay ra rồi quay người, mất dạng

Nhã Uyên đứng chôn chân tại chỗ, tay chống vào tường, thở không ra hơi. Y Linh đỡ Nhã Uyên ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, vuốt vuốt lưng bạn

_ Con nhỏ Demon đó, ngày mai mình sẽ cho nó biết tay... _

Rồi cô ta ho sặc sụa. Y Linh chạy tới quỳ phục vụ và mang đến một ly sữa, Nhã Uyên uống một hơi hết sạch

Ngày mai, giông tố sẽ nổi lên

Dã Khải và Hải Trình về nhà, căn biệt thự vắng teo, cô Ái Trang vừa sang Italia nên chẳng có ai ngoài hai người

_ Cậu vẫn đang tìm cô gái đó à?

_ Uk

_ Nhưng có thể cậu nhìn nhầm thôi, rõ ràng cô ấy chết rồi mà

_ Nhưng chính tay mình chạm vào khuôn mặt đó, chính tay mình đã kéo cô ấy, cô ấy không phải... _ Cậu ngừng lại _ Mình mệt lắm, chuyện này để lúc sau _ Rồi cậu đi về phòng

Cậu quẳng điện thoại xuống giường, nằm phịch xuống. Mắt khép lại, bỗng dưng một đoạn băng hiện ra, quen thuộc, nhàm chán và bi thảm

Một bàn tay nắm chặt, một khuôn mặt thân quen nhưng cũng rất xa vời, vừa cười mà nước mắt chảy dài ướt đẫm hai gò má, một trái tim sắp ngừng đập, mái tóc xõa trên mặt đất, tiếng còi xe cảnh sát réo vang và cuối cùng, tấm áo sơ mi trắng bị nhuộm màu đỏ của máu, bàn tay đó buông thõng

Thịch!

Hải Trình mở choàng mắt, mồ hôi ướt đẫm lưng áo, cậu muốn phát điên lên, Giác mơ này đã lâu không quay về, nhưng từ khi cô gái đó xuất hiện, nó luôn bám theo cậu, dai dẳng và khó thờ. Nó mờ ảo như rất lâu rồi nhưng cũng rõ nét như vừa mới xảy ra hôm qua. Mọi thứ tua đi tua lại và không sao ngừng lại được, Cậu nhắm mắt một lần nữa, ngửa chóng sau đó cậu bị bóng tối bủa vây

Sáng hôm sau, Hứa Anh đến trường mà không sao quên được bé Chuối hôm qua, sự ngây thơ và mạnh mẽ ấy càng làm cô quyết tâm tìm lại gia đình của mình hơn

Đan Thiên

Vẫn cái ngôi trường to như cung điện ấy, cái nơi uy nghiêm của nhà giàu, là giấc mơ hằng đêm cho những kẻ như cô, Cô vòng tay ôm lấy người, một cảm giác lạnh lẽo ùa vào trong xương sống, trời không mưa nhưng cũng khiến người ta ái ngại ra đường

Cô đi từ từ, vừa quan sát vừa lắng nghe, nhưng chưa bước được một bước, tất cả đã tối sầm. Cô ngã xuống, một thanh gỗ bị quăng xuống đất và cô bị khiêng đi

Gió lồng lộng!!

Những cơn gió ngút ngàn không ngừng quất vào da thịt, lạnh thấu xương, nhưng mọi sự đau khổ đều cuốn theo chiều gió ấy, trời âm u, nhạt nhòa, không có ánh nắng nào chiếu qua, những tầng âm giăng giăng trên bầu trời như những khối kim loại và chỉ chực ập xuống, không có một âm sắc nào lọt vào thính giác ngoài tiếng gió ngút ngàn ấy, sự buốt giá chiếm giữ thể xác còn linh hồn thì không, nhưng nó len lỏi qua từng tế bào và làm con người ta sợ hãi

AOOOOO!!!

Một chậu nước lạnh ngắt từ đá vừa tan giữa mùa đông, Hứa Anh sắc nước, ho sù sù, khẽ rùng mình, mi mắt cô từ từ mở, cô rướn người dậy thì mới phát hiện ra, cả tay và chân cô đều bị trói bằng thừng

_ Tỉnh rồi hả? Mày làm tao chờ hơi bị lâu rồi đấy

Cô nhìn quanh, tầng thượng của tòa nhà 8 tầng, sao cô lại ở đây, nhưng một điểm báo không lành cho cô biết có chuyện điên rồ sắp xảy ra

_ Thả tôi ra_ Cô gào lên thảm thiết

_ Giữ con điên kia lại_ Nhã Uyên quát lên mấy cô bạn

_ Các người điên rồi, thả tôi ra_ Hứa Anh cố giằng co nhưng bất lực, cô bị dí đầu xuống, quỳ sụp, k ngược nôi đầu lên_ Thả tôi ra!!!!

CHÁT!

Sự gào thét của cô là vô nghĩa và càng khiến Nhã Uyên thích thú với chiếc máy quay trên tay hơn, cô ta túm tóc Hứa Anh, giật ra đằng sau, quát lên

_ Câm mồm nếu không muốn chết sớm!!! _ Hứa Anh nhìn cô ta cay độc, được thể, cô đập mạnh đầu Hứa Anh xuống đất

_ Đưa cái kéo đây!_ Nhã Uyên chìa tay ra đằng sau và một cô bạn đưa cho cô ta cái kéo

_ Tóc mày dài quá, luôn bao lâu rồi, cắt đi tiếc lắm nhì, để tao tiếc cho mày nhé, hahahaha....

Hứa Anh nghiêng chặt răng, ánh mắt màu xanh nhạt như chuyển thành màu máu

_ Bỏ tay ra, bỏ tay bẩn thỉu ra khỏi tóc tôi!!!!!!

Nhưng Nhã Uyên vẫn cười như điên dại, cô ta cắt lia lịa, Hứa Anh gào lên, cô bắt lức với chính bản thân mình, làm thế nào để thoát ra khi cô bị khóa chặt như thế này

Cô ta cười như khóc_ Mày nhìn đi, tóc của mày đang rơi, hahah....Để xem Tâm sẽ vui như thế nào.... Tâm sẽ vui lắm đúng không...hahahaha..._ Và cô ta khóc thật, khóc trong tiếng cười, cười dài trong nước mắt, cô lắc mạnh đầu, giọt nước mắt trong veo từ khóe mắt màu xanh rơi rớt như thủy tinh, từng lọn tóc rơi xuống, rơi xuống phủ đầy chân

Y Linh chạy tới, giật cây kéo khỏi tay nhã uyên và quẳng ra xa

_ Đủ rồi!!_ Nhã Uyên nhìn bạn, rạn nứt, ánh mắt cô ta lại ngang ngược như lúc đầu. Tuy cắt nhiều nhưng tóc cô vẫn dài, mái tóc nuôi hơn mười năm, cô

nhìn từng lọn tóc mà không sao thôi khóc. Nhã Uyên sai người đuổi Y Linh đi, nếu không kế hoạch của cô ta hỏng bét

_ Nhã... có người đưa cho cậu cái này

_ Hoa Hồng Xanh?

_Ừ

_ Cảm hộ mình

Rồi cô ta quay lại phía Hứa Anh_ Cởi thùng ra!_ sau khi được cởi thùng, Hứa Anh nằm vật ra đất, thậm chí còn lịm đi vài giây

_ Kéo nó lên!

_ Để tao xem mặt mày thế nào!

Pặc! Rắc!

Chiếc kính vỡ tan tành, hứa Anh cúi mặt xuống, cố gắng không ngừng lên

_ Kéo nó lên, các người không gân à?_ Cô quát lên

_ Con ranh...mày...AAAAAAA!!!!_ Nhã Uyên hét lên kinh hãi, ngã vật ra đất, bọn người kia cũng nhả nhào vì sững sốt. Nhã Uyên không dám tin vào mắt mình nữa, mắt cắt không còn một giọt máu, cô ta lùi dần, không dám tin

_ Định... Định.....Không!!!! KHông phải!!!!_ Cô ta hét lên, cô ta toan bỏ chạy, nhưng lại chạy đến và giựt tóc Hứa Anh ra sau_ Hahahha.... Không phải...hahhaa..._ Cô ta cười như điên như dại, cô ta đứng dậy,cổ để tim mình đập thật chậm

_ Vứt nó xuống!!!_ Cô ta hét lên làm cả bọn hoàn hồn

Bọn chúng không biết làm thế nào đánh ngược tay Hứa anh lên và buộc vào xà ngang lan can

Phập!!! Một mảnh thủy tinh đâm vào vai cô, máu tuôn ra ướt đầm

_ Đừng! Nhã Uyên dừng lại đi_ Y Linh chạy tới

_ Giữ con nhỏ kia lại

_ dừng lại đi, đừng tiến quá xa_ Y Linh nức nở

_ Cút!!! Từ nay không bạn bè gì hết!!!!!!

Sau khi tiếng Y Linh tắt hẳn, Nhã Uyên lau nước mắt, Cô ta nhận được một cuộc Điện thoại, cô ta vui hẳn lên, ghé đầu ra ngoài lan can, vui vẻ cười nói

(ĐOÀNG!!!!)_ Tiếng súng vang lên trong im lặng, chẳng ai biết được nó vang lên lúc nào hay thậm chí nó không hề vang lên

Cô ta gục xuống, máu loang ra đỏ đầm,Cô ta ĐÃ CHẾT

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tại cô nhi viện Từ An_ 9h tối

_ Sao? Con bé đang ở đâu?...Ừ, Bác sẽ tới ngay_ Mẹ Sa hốt hoảng khi nghe tin từ Thiên, mẹ quên mất mình phải làm gì rồi, đứng ngây như phỗng, các nhóc đã ngủ hết, chỉ còn lại các dì ngồi thất thểu với nhau

_ Chị Sa! Con bé ở đâu?

Mẹ Sa sực tỉnh, hốt hoảng

_ Nó...nó đang ở bệnh viện_ Mẹ vợ vội cái áo khoác_ Vân đi cùng chị tới bệnh viện!

_ Vâng

Cả hai chị em cùng chạy ra ngoài, ở đây buổi tối không mấy khi có taxi nên phải ra tận đường quốc lộ may ra giờ này ở đó còn có vài cái. Không khí ngoài trời giá buốt, lá cây xào xạc, sự rét buốt cũng âm thầm ngấm vào thân cây, làm chúng run lên bần bật. Trời lại chuyển giông

_ A! taxi_ Di vâng reo lên và vẫy vẫy chiếc taxi đó vào, mẹ Sa kéo khăn trùm kín mặt, mùa đông thật khiến người ta tê tái

Trên đường đi, không hiểu sao, mặc dù ngoài trời rất lạnh, bên trong có bật điều hòa đi chẳng nữa, di Vâng run lên từng hồi còn mẹ Sa lại mồ hôi mẹ đẻ mồ hôi con, giống như đang sợ hãi điều gì đó chứ không giống lo lắng cho Hứa Anh

Bệnh viện Maria

Huych! Huych! Huych!...

_ Cho hỏi bệnh nhân Vũ Hứa Anh ở phòng nào?

_ Bác sĩ Phạm Kim Sa đó à? Chị chờ chút ạ_ Cô y tá lật lật quyển sổ_ À, bệnh nhân Vũ Hứa Anh nằm ở phòng 107, bên tay trái đầu hành lang tầng 2_
Ừa mà sao người nhà chị lại tới bệnh viện này?

_ Cảm ơn!

Chỉ nghe xong tên phòng bệnh là mẹ Sa vội chạy đi, cũng chẳng có gì cả, đây không phải bệnh viện mà mẹ Sa làm nên cô y tá hỏi vậy cũng chẳng có gì
Cạch!

Mẹ Sa bước vào, toan gọi tên Hứa Anh thì khựng lại, phòng không chỉ có Hứa Anh mà còn có thêm hai người nữa, một người trong đó là Thiên, còn một người thì mẹ không biết. Cô gái đó nằm tựa đầu vào giường, ngủ gục. Mẹ Sa nhìn Hứa Anh an toàn thì cảm thấy nhẹ nhõm, bà tiến lại gần giường bệnh hơn, chợt bà nhìn trân trân khuôn mặt nghiêng của Hứa Vy “ sao.... Sao cô gái này trông quen quá”

Hứa Vy dụi mắt, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp một ánh mắt đang nhìn cô

_ Con chào bác.

Mẹ Sa hơi bối rối rồi cũng mỉm cười

_ Tôi làm cô giật mình sao?

Hứa Vy lắc đầu

_ Dạ không đâu ạ_ Rồi quay sang nhìn Hứa Anh_ Em ấy ổn rồi, chỉ cần nghỉ ngơi mấy hôm là có thể ra viện thôi

_ Tốt quá_ Di Vâng reo lên

_ Không có gì đâu bác_ Hứa Vy cười hiền

Đúng lúc Thiên cũng vừa tỉnh, khuôn mặt cậu thật mệt mỏi, ánh mắt nhìn xung quanh căn phòng

_ Cậu ổn chứ?_ Di Vâng hỏi

_ Vâng_ Thiên gật đầu_ Cháu không sao

_ Cảm ơn con rất nhiều vì đã chăm sóc cho con bé, nó thật tội nghiệp

_ Không có gì đâu ạ..._ Thiên khó nhọc nói rồi lại khó nhọc thở. Cậu không còn chút sức lực nào cả, hai mi mắt không mở nổi dù có gắng gượng tới đâu

_ Đi nghỉ đi, bạn vất vả cả ngày rồi_ Vy quay sang Thiên, giục

_ Không sao..._ Thiên sưa tay

_ Hai cháu cứ đi nghỉ đi, cô sẽ trông con bé cho

Hơi lưỡng lự rồi Thiên gật đầu

Vậy cháu đi nghỉ đây, rồi Thiên rút mũi kim trên tay ra, cẩn thận đặt sang một bên, bước ra cửa. Trong một thoáng, Vy bước theo sau và đỡ lấy Thiên khi cậu chập choạng ngã, ánh mắt cô chợt buồn

Mẹ Sa đứng đó, ánh mắt khó hiểu “Đúng! Rất quen, cô gái đó rất quen”

ur...ur...ur... Hứa Anh he hé mắt, ánh sáng từ ô cửa sổ đã được vén rèm lên làm cô chói mắt, cô nheo nhe đưa tay lên bóp bóp cái trán nặng trĩu

A... Cô kêu khê, vai cô nhói lên, đau điếng. Giờ cô mới nhớ ra mọi chuyện, có lẽ mọi người đã nhìn thấy khuôn mặt thật của cô rồi, thôi mọi chuyện đến đâu thì đến

Cạch!

A! con tỉnh rồi! MẸ Sa đặt hộp thức ăn xuống bàn và đỡ Hứa Anh dậy

_ Nào, mẹ vừa mua cháo, con ăn đi cho nóng..._ Rồi mẹ mở nắp hộp và mang một bát cháo ra, hương thơm làm cô thấy sáng khoái nhưng cô không muốn ăn. Không phải cô không đói mà là không muốn ăn. Mẹ Sa đưa thìa cháo vào miệng nhưng cô tránh đi

_ Thôi nào, co thực mới vực được đạo chứ, ăn đi cho khỏe nào

Hứa Anh vẫn lắc đầu

_ Thôi vậy, mẹ để đây lúc nào đói thì con ăn nhé

Cô im lặng một lúc nhưng rồi chợt nhớ ra điều gì đó, cô hỏi

_ Con nghỉ bao lâu rồi mẹ

_ 2 ngày...

_ 2 ngày? Ôi không..._ Cô rên ri_ Con phải đi học... aaaa

Vai Hứa Anh lại nhói lên, cô nằm vật ra giường, thở hổn hển, kiểu này thì học với hành cái gì đây trời...

_ Con đừng cử động nhiều, nếu không máu sẽ rỉ ra đấy, thôi mẹ đi làm đây

Hứa Anh không nói gì cả, nghe lời vẫn hơn

Vậy là cả ngày hôm nay cô ngồi ngấm lan can bệnh viện và ngửi mùi thuốc sát trùng. Thiên và chị Vy phải đi học không đến thăm cô được nhưng một bó hoa hồng tím được mang đến làm xua tan cái màu trắng đơn điệu này

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Bí Mật

Đến tối, Thiên và Vy mới tới thăm cô, Thiên cầm theo một nải hoa hồng tím quý phái, tươi đẹp, Vy cầm theo một bó hoa hồng đỏ, có vẻ như cả hai loại đều không hợp để tặng người ốm chút nào nhưng Hứa Anh có vẻ thích thú với chúng

_ Em rất thích hoa hồng đấy, đặc biệt là cả hai loài hoa này luôn_ Cô cười tươi và nghịch nghịch những bông hoa mà bên trên vẫn còn đọng vài sợi nước

_ Vậy ngày nào tôi cũng sẽ mua cho bạn ít nhất một bông nhé_ Thiên đùa

_ Nhưng như thế thì lấy chỗ nào mà để bây giờ, không lẽ em mỗi ngày được tặng hoa rồi mỗi ngày lại phải vứt đi sao?_ Hứa Vy cũng đùa theo

_ Vậy thì đừng tặng nữa, em nhận thành ý là được rồi_ Hứa Anh phá ra cười

Hứa Vy cũng cầm lấy bó hoa hồng đỏ, giọng như đang chiêm nghiệm một điều gì đó mới lạ

_ Mỗi loài hoa đều có một ý nghĩa khác nhau, hoa hồng cũng vậy, và mỗi màu hoa lại có ý nghĩa tương ứng cho mỗi màu, Hồng đỏ một tình yêu mặn mà, hồng tím tình tế trang trọng

“Tôi xin kể cổ tích vượt thời gian

Nơi hoa hồng kiều xa đang ngự trị

Kẻ uy quyền vừa ngọt ngào quyến rũ

Vừa rợn lên những sắc nhọn gai thù”

Hoa Hồng đẹp, nhưng hoa hồng cũng có gai

_ Đưa tôi về nhà đi_ Hứa Anh gọi giật khi Thiên và Vy đang chuẩn bị ra về

_ Em còn phải ở bệnh viện thêm ngày nữa để tháo băng đã_ Hứa Vy ló đầu vào và nói

Cô nhóc phụng phịu

_ Nhưng ở bệnh viện mùi kinh khủng lắm, cả ngày nhìn những gương mặt ảo não mà cũng ảo não theo...Đi mà_ Cô xoa xoa hai tay cầu khẩn

Thiên im lặng giây lát

_ Ok! Chúng ta ra viện!

_ Thật không_ mắt Hứa Anh sáng lên, cô tức chần và bước xuống giường

Khụy!

_ Aa!_ Chân phải của cô bị chuột bó, chưa thể đi lại được, cô ngồi bệt xuống, ôm chân và kêu khóc

_ Bạn thật ngốc!_ Rồi Thiên cúi xuống, bế thốc Hứa Anh lên rồi đi ra cửa, chỉ hứa Vy đi trước làm thủ tục ra viện

Hứa anh thụt một cú vào ngực Thiên

_ Thả tôi xuống đi, mọi người đang nhìn kìa

Thiên chỉ cười gian mặc kệ những cú đánh nhẹ hều của Hứa Anh

_ Thì đây là bệnh viện mà, bé người không đi được cũng đâu phải là chuyện ngoài hành tinh

Thế là cô nhóc đành làm vậy chứ biết làm sao

_ Chúng ta..._ Hứa Vy đột ngột khựng lại khi thấy Thiên đang bế Hứa Anh_ Về Thôi!_ cô mỉm cười, nhưng nụ cười không còn tươi như trước

Các cô y tá tuy mệt mỏi nhưng cũng tùm tùm lại với nhau, bàn ra tán vào

_ Chao ôi! Đẹp trai quá, tôi mà trẻ lại vài tuổi thì tôi sẽ tới làm quen với cậu ấy cho coi, đẹp trai dễ sợ!

Cô y tá khác bĩu môi_ Bà cô của tôi ơi, bà có trẻ lại bà cũng không tới phần đâu, người yêu của cậu ta xinh đẹp lồng lộng thể kia can chi cậu ta để ý tới bà

Những tiếng xì xào khác vang lên

_ coi nào... đúng là cô gái trên tay cậu ta đẹp thiệt đấy

_ Nhưng cô gái bên cạnh cũng đẹp mà, vậy đâu mới là người yêu của cậu ta?

_ Theo tôi thì người cậu ta bế mới là người yêu

_ Tôi cũng thấy thế, Tội nghiệp cô gái kia, trông cứ như người thừa

Người Thừa?

_ Bộ các cô hết việc rồi à!_ Ông giám đốc bệnh viện đột ngột xuất hiện kéo tất cả rơi từ chín tầng mây

Trên đường đi, chẳng ai nói câu nào, Thiên và Hứa Anh đi một xe, cũng đều chìm đắm trong những suy tư riêng. Cái rét ngoài trời làm con người ta tê tái. Cô vòng tay ôm lấy mình để tránh những cảm giác run run

_ Mặc vào đi_ Thiên cởi áo khoác, choàng lên người Hứa Anh_ Tuy bật điều hòa nhưng bạn cũng đang rét đúng không

_ Bạn thì sao?

_ Không sao đâu, tôi ổn mà..._ Rồi Thiên quay đầu sang dựa đầu vào thành ghế, mắt nhắm lại thành thoi. Tài xế cho xe chạy bon bon trên đường, bệnh

viên Maria cách Cô nhi viện khoảng 30 phút đi xe, cũng khá xa

Cả hai im lặng một lúc, tiếng mưa rót đều ngoài trời, mùa đông thật ướt át, những cơn mưa đến và đi bất chợt không báo trước, lạnh và buốt giá

_ Thiên này...

_ Gì cơ? _ Thiên trả lời nhưng mắt không mở

_ Tại sao... ừm... tại sao bạn lại tốt với tôi như thế? _ Đó chính là câu hỏi mà cả ngày hôm nay cô luôn muốn hỏi nhưng chưa thể hỏi, nhưng không hiểu sao cô có cảm giác câu trả lời không hề quan trọng vì vậy sự im lặng kéo dài không làm cô cảm thấy khó chịu và mất cân bằng

Thiên chưa trả lời Hứa anh vội hay không thể trả lời nên cậu im lặng, thật ra là đang suy nghĩ, có cái gì đó rất rõ nhưng cũng rất mơ hồ, rất mơ hồ

_ Rồi một ngày bạn sẽ biết... tôi chưa thể trả lời...

Không phải câu trả lời nhưng lòng Hứa Anh nhẹ nhõm lạ. Cô cũng đâu quan trọng câu trả lời đâu

Táp!

Vũng nước mưa bắn lên tung tóe, đường về nhà đã rút gọn bớt đi, cả hai lại im lặng cho hết quãng đường còn lại. Ở ngoài kia mưa vẫn rơi.

“Ở vương quốc phía xa sau nản mây

Là một chiếc ngai vàng lạnh giá

Đằng sau chiếc ghế mang tên ngai vàng ấy

Là một tình yêu đan xen những hận thù”

(Trên đời có 3 thứ không thể giấu kín, đó là Mặt Trăng, Mặt Trời và Sự Thật)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

10h tối, cô nhi viện từ an

_ A! Chị Chíp về_ Bé Chuối reo lên, ôm chầm lấy Hứa Anh_ Chị đi đâu hai ngày nay, em nhớ chị quá

_ Sao giờ em vẫn còn chưa ngủ, các em đi ngủ rồi, em cũng đi ngủ đi nếu không mai lại không dậy đi học được bây giờ_ Hứa anh xoa xoa mái đầu của em rồi em chạy vào trog nhà

_ ơ! Con xuất viện rồi sao? _ Mẹ Sa từ trong nhà đi ra và ngạc nhiên hết sức khi trông thấy cô, hai mẹ con ôm lấy nhau

Thiên bước vào sau, cậu nhìn đồng hồ

_ thôi, cháu chào bác, cháu phải về đây, muộn quá rồi

_ ừ!, cũng muộn rồi, cháu cẩn thận nhé_ Mẹ Sa mỉm cười, Hứa Anh gật đầu và chào tạm biệt

Cạch! Thiên vừa bước ra ngoài, Hứa Anh chạy ngay vào bếp, bụng cô réo nãy giờ, đói meo cả, không thể để Thiên nhìn thấy nếu không què chết mất

Thiên đi ra cổng, cậu chuẩn bị mở cửa xe thì điện thoại reo, cậu nhận ra số của ai

Píp!

_ Mẹ ạ! Con đây_ Cậu trả lời và mở cửa ô tô

“Về đi con...Con đừng bỏ mẹ như em Lam...về đi”

Vâng!

Vậy là Thiên lại phóng vùn vút trên đường, khuôn mặt cậu thoáng buồn, đôi mắt đen cụp xuống. Có một điều gì đó rất giống Dương Hải Trình... để lại phía sau màn nước mưa mờ đục

_ Chào cậu chủ

_ Chào cậu chủ

2 hàng người làm cúi đầu, Thiên đi giữa, gật đầu, viên quản gia tiến lại gần, đưa cho cậu cái khăn bông to, Thiên cầm lấy, lau những giọt nước còn đọng trên tóc và trên áo

_ Mẹ Tôi đâu?

_ Phu nhân đang ở phòng khách

_ Sao không cho bà đi ngủ đi, 11h rồi..

_ Phu nhân nói chờ cậu

Chỉ cần nghe có thể Thiên đi ngay vào phòng khách, ánh sáng từ chiếc đèn chùm to sáng cả căn phòng. Căn phòng sáng trưng, nhưng cô đơn. Nhìn mà xem, một ngôi nhà như nơi ở của một vị hoàng đế sa hoa. Kiến trúc cổ điển xen hiện đại. Chiếc đèn chùm do một nhà Thiết kế nổi tiếng người Pháp tự tay vẽ và lắp đặt. Những bình hoa trái dài được làm từ pha lê, cắm những bông hoa hồng viền trắng, loài hoa mà Vũ Lam thích nhất. Chiếc tủ để ti vi được làm từ loại gỗ tốt và đắt nhất, Những bức tranh của những danh họa nổi tiếng treo đầy tường... Thiết kế vừa hiện đại vừa cổ kính càng toát lên sự sang trọng cho căn nhà. Những đường nét trạm khắc tinh xảo, chiếc thảm được đan thủ công trải trên sàn, những tủ kính trong đoá đầy các loại rượu vang hảo hạng, thơm lừng cả một góc phòng. Nhưng tất cả dù có sa hoa tới đâu, rực rỡ tới đâu, hào nhoáng tới đâu cũng không thể bằng được nụ cười của một cô gái. Bức chân dung Đinh Vũ Lam với khuôn mặt đẹp tươi, xinh xắn, nụ cười dịu dàng, quen thuộc nhưng cũng rất xa vời, và ở dưới, một người đàn bà đang khóc, rơi rớt đều những giọt nước mắt khổ đau

_ Mẹ...

Người đàn bà gạt mình, quay đầu lại nhìn Thiên, hàng nước mắt vẫn tuôn trào từ khóe mắt sưng mọng, bà chạy tới ôm lấy Thiên

_ tốt rồi! Con của mẹ đã về, em Lam đâu con, con có tìm được nó không, con bé tệ thật, đi lâu thế không về... _ Bà cuống cuống giạt giạt tay Thiên

_ Mẹ à... _ Thiên chán nản, cậu không muốn trái tim người đàn bà rạn nứt vì mất đứa con gái thân yêu giờ đây lại càng nứt nẻ vì khóc hết nước mắt. Trái tim bà đau đớn cứ như thể hai năm trôi qua với bà là không tồn tại. Nhưng dù sao cậu cũng phải cho bà biết, sự thật mãi mãi là sự thật, dù cho bà có gào thét gọi tên con thì Đinh Vũ Lam của bà vẫn đã mãi mãi ra đi

_ Không! Không! _ Bà đẩy thật mạnh Thiên ra _ Ngay cả con cũng nói em Lam đã chết! Không! Không! Các người lừa tôi!!!! _ Bà chạy thật nhanh về phòng và đóng cửa lại

Rầm!

_ Mẹ!!! _ Cậu đập cửa _ Nghe con nói mẹ ơi...

_ Cút đi! Các người lừa tôi!!!!

Thiên thôi không đập cửa nữa, tim cậu nhói đau, cậu đành quay người, bước ra phòng khách

_ bà ấy như vậy đã hai năm rồi _ Giọng Thiên nhỏ

_ Vâng! _ Viên quản gia cúi đầu

_ Tôi sẽ đưa bà ấy đi Mỹ điều trị

_ Phu nhân sẽ không đi đâu, bà ấy không muốn người khác nghĩ mình bị điên... _ Giọng viên quản gia nhỏ dần

_ Vì vậy tôi càng phải đưa bà đi, ta muốn bà khỏi bệnh vì như thế Lam mới an lòng

Nói rồi cậu về phòng, chợt cậu khựng lại trước bức ảnh. Cậu đưa tay lên, sờ vào nụ cười vừa gần gũi vừa xa vời ấy, rồi cậu nhìn xuống dòng chữ cuối bức ảnh “tặng con gái mẹ 27_3”

Lam đã đi rồi, mãi mãi tuổi 16 của mình, không bao giờ lớn nữa, không bao giờ có thể nói được nữa, không bao giờ có thể gọi Thiên được nữa

“Anh Thiên! Sinh nhật em anh tặng em quà gì nào?”

Anh Thiên đáng ghét tranh đồ chơi của con mẹ ơi

Em thật sự không thể ngờ anh lại có thể làm như thế! Dối Trá!!!

Đoang!

Không!!!”

Thiên nhắm mắt lại, những mảng kí ức đau đớn lại hiện về. Cậu mở choàng mắt, cắn chặt răng, đi về phòng, tay của cậu lấy từ trong túi áo, một chiếc đồng hồ cầm tay nhỏ, bên trong là ảnh của Hứa Anh. Thiên có giống Hải Trình không? Khi cùng đau đớn về một thứ?’

Biệt thự họ Dương

Choang!!

Rầm!!!

_ Cậu chủ!! _ Viên quản gia đập cửa phòng Trình, khi cậu đang phát điên và chỉ muốn đập phá mọi thứ

_ Hải Trình, cậu điên rồi, cậu đang làm cái quái gì thế hả? _ Dã Khải hét lên

_ Cậu chủ! Xin cậu!!!!

Rầm!

Chiếc bàn để nền bị xô đổ, bùng cháy

_ Cậu chủ làm ơn mở cửa ra!!!!

Cháy... Cháy... mau dập lửa...

Những âm sắc kì dị cùng những tiếng người vang lên. Phòng của HẢI TRÌNH đang cháy mà cậu vẫn không ra khỏi phòng. Cậu vẫn đứng một góc, từ trong đáy mắt, một màu lửa đang lớn dần và sắp bao trùm lấy mọi thứ

_ Chia khóa dự phòng, nhanh lên! _ Bà Ái Trang cuống cuống dứt trùm chìa khóa từ tay quản gia

Aoooooooo! Dã Khải đồ chậu nước vào người mình rồi lao vào

_ Cẩn Thận!

Choang!!

Tiếng thủy tinh vỡ xáo trộn cùng tiếng lửa, hệ thống chữa cháy bắt đầu phun nước, ngọn lửa ranh ma đã thiêu trụi gần hết căn phòng trước khi bị dập

_ Học Học học

Tiếng người xôn xao, lửa đã tắt

_ con bị Điện rồi sao _ bà Ái Trang gắt lên_ Con muốn tự tử à mà Lửa to như vậy mà vẫn đứng như trời trồng, nếu không có Dã Khải thì con chết rồi con biết không?

Trình ngồi xuống ghế, mặt tái mét, không nói lời nào

_ Con... con bị làm sao vậy? – ái Trang đỡ lấy người Hải Trình, tay bà ướt nhem

_ Maaaauuuu!!!

_ Gọi cấp cứu nhanh lên!

Một lần nữa căn ngà sang trọng lại nhốn nháo, lao xao

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Hứa Anh, cô có nên biết chuyện gì đã xảy ra với Trần Nhã Uyên không? Bây giờ đã xảy ra quá nhiều chuyện, Phùng Ngọc Tâm chưa chết được bao lâu thì Trần Nhã Uyên cũng lóí gót cô ta để xa đời nhân thế. Kể ra cũng thật trùng hợp, liệu đó có phải là quả báo chăng?

Chuông điện thoại của Thiên reo, cậu bấm Call

_ Hứa Vy...

“ngày mai có lẽ Demon sẽ đi học, liệu có nói cho nó biết Trần Nhã Uyên đã chết rồi không? Nếu không muốn nói thì tôi sẽ không cho ai nói ra cả”

_ Giấy không bọc được lửa, rồi cô ấy cũng sẽ biết thôi, cứ để tự nhiên đi._ Cậu cười nhạt_ Kể ra thì cũng trùng hợp, chỉ mong cô ấy không nghĩ rằng tại cô ấy mà xảy ra chuyện như vậy thôi

“Thôi mai gặp lại”

_ tạm biệt!

Ầm ầm ầm...

Tiếng sấm làm Thiên chợt tỉnh giấc, mồ hôi cậu đầm đìa, cậu ôm lấy trán, hai con ngươi lơ lờ. Cậu mệt mỏi, không những mệt mỏi mà còn thấy đau nhói. Không những đau thể xác mà còn đau ở tinh thần

Tiếng mưa lặng lẽ, tiếng gió rít không ngừng, ngoài trời như có biến động. Thiên xuống giường và rót một cốc nước, cậu cho viên thuốc an thần vào miệng. Sau đó cậu lấy điện thoại, tay lướt trên mặt cảm ứng

Píp

_ Cậu chủ!

_ Liên lạc với bác sĩ bên Mỹ và đặt vé máy bay, nhanh lên!

_ Rồi!

Cậu ngã người xuống giường và chìm sâu vào vô thức

Trời mưa phùn

_ Mẹ ơi! Con đi học đây...._ hứa Anh gọi vào trong bếp

_ Từ từ, con đã khỏe hẳn đâu, hình như hôm nay con còn phải tới bệnh viện thay băng ,mà..

_ Vâng.....!!!_ Rồi cô chạy biến ra ngoài trước khi mẹ Sa cấm cửa

Chà! Con mưa đêm đã qua, mặc dù vẫn còn những sợi nước vẫn rơi nhưng mọi thứ cũng thật dễ chịu, bão tố qua rồi thì bầu trời lại trong lành thôi. Hứa Anh bật ô, cô khẽ chạm vào vai mình, nó đã đỡ hơn, cô lại mang ơn Thiên nữa rồi...

Trường Đan Thiên hôm nay thật kì lạ, phải, hết sức kì lạ. Bao trùm lên ngôi trường là một cảm giác tang thương nào đó, Bỗng dưng chân tay cô run khê. Cô cảm thấy bất an và nổi bất an đó ngày càng lớn dần lên. Hứa Anh, không hiểu sao cô vẫn tết tóc và đeo kính y như mọi khi mặc dù trong trường có lẽ đã biết tất cả, nhưng chỉ có cô là không hề biết rằng, mình có khuôn mặt giống ai đó, vì có người muốn nó là bí mật thì nó sẽ là bí mật

Cô từ từ bước đi trên sân trường ồn ào, những khuôn mặt xanh xao lo lắng đang hiện hiện trước mặt cô

_ A! Demon... Demon kia....

Hứa Anh bất ngờ vì những tiếng gọi đó, cô tránh mặt đi vào lối khác nhưng lại có một bàn tay dang rộng chặn lấy cô. Là HẠ Y Linh, cô ta nước mắt giàn dụa, quỳ sụp xuống, Hứa Anh sững sờ

_ Tôi...Tôi xin lỗi... và thay cho các bạn của tôi. Chúng tôi không cố ya hại cô vì thực sự cô chẳng có lỗi gì cả, nhưng ngay sau khi hại cô, các bạn của tôi đã phải chịu cái giá đắt là chính mạng sống của mình. Tôi không thể làm gì để cứu cô và cứu cả họ...Tôi xin lỗi... tôi xin lỗi

Cô ta khổ sở nói ra từng chữ, mọi người xung quanh như chìm vào cõi hư không, chỉ còn lại Y Linh vẫn bị nhấn chìm trong cơn hoảng loạn, ai cũng không kim được nước mắt, từng giọt nước mắt rơi xuống như mũi dao đâm vào trái tim Hứa Anh. Cô thẳng thốt

_ Nhã... Nhã Uyên chết rồi ư? Tại sao?

Nghe vậy, Y Linh càng khóc to hơn, cô cũng quỳ xuống, ôm chầm lấy Y Linh, vuốt nhẹ mái tóc đang ru nleen từng hồi. Thật sự cô không trách Y Linh, cô ấy đâu có làm gì đâu, chẳng làm gì cả, cô chỉ cảm thấy thông cảm và xót thương. Bỗng dưng cả hai nguwoif bạn đều chết đột ngột mà không hề có lí do. Y Linh tựa đầu vào vai HƯA Anh, khóc nức nở, Hứa Anh cũng khóc theo. Cô biết, Y linh chính là sự ngăn cản việc làm của Ngọc Tâm và Nhã Uyên để nó không đi quá giới hạn, nhưng họ đã , bằng cách nào đó, không thể điều khiển hành động của mình, vì quyền lực và sẵn sàng hi sinh cho

quyền lực, vinh quang không bao giờ đến với họ vì nó vốn dĩ chẳng bao giờ thuộc về họ

Cả buổi học hôm đó, Hứa Anh như người trên mây, cô không ngừng suy nghĩ về những lời nói của Y Linh “ ngay sau khi hại cô, họ đã phải chịu cái giá đắt bằng chính tính mạng của mình. Liệu ai đã giết Ngọc Tâm và Nhã Uyên. Là ai? Họ là một ư? Tại sao sau khi hại Hứa Anh thì họ bỏ giết, có liên quan gì tới cô sao?

Hứa Anh vò đầu làm mói tóc rối xù như một mói bông bong

Cuối giờ, do chẳng tập trung gì nên trông ra vẻ Hứa Anh cũng chẳng để ý. Cô thờ thẩn nhìn ra cửa sổ, lại một ngày nữa trôi qua, thật xáo trộn

_ Này! _ Y Linh chìa ra trước mặt Hứa Anh một cái gương và lược nhỏ, hai mắt sưng đã đỡ hơn, cô ấy có vẻ có sức sống hơn rồi

_ cảm ơn...

Và cô gỡ tóc và kính ra, bắt đầu chải tóc

_ Tại sao cậu lại che dấu khuôn mặt của mình? _ Y Linh cất lời sau một quãng im lặng, mắt như bị hút vào cặp kính to. Hứa Anh ngừng một lát không chải rồi lại tiếp tục chải, không muốn trả lời hay chưa thể trả lời

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Có thể cậu còn giận tôi, oán trách tôi về những điều tôi và 2 người bạn gây ra, có thể cậu sợ chúng tôi nhìn thấy gương mặt của cậu thì ghen tị hoặc có lí do nào khác, nhưng thực tình thì tôi muốn nói với cậu điều này...._ Y Linh ngập ngừng ... Cậu không thấy quá đáng với bản thân mình hay sao?

Tại sao? Tại sao ai cũng nói với cô như thế?

Hứa Anh im lặng... im lặng...

_ Tôi xin lỗi..._ Rồi Y Linh quay người ra cửa nhưng một đôi tay ôm lấy cô từ phía sau

Hứa Anh ngập ngừng_ Chúng ta là bạn nhé

Y Linh vui sướng quay lại ôm chầm lấy Hứa Anh, cô không thể diễn tả được niềm vui trong cô, mọi gánh nặng như chưa từng tồn tại_ Cảm ơn... cảm ơn...

Chiều mùa đông se lạnh mà ấm áp. Bước trên nền gạch đầy lá, đầu óc Hứa Anh trống rỗng. Nghe Y Linh kể lại, Dương Hải Trình đến thăm cô ở bệnh viện và bây giờ đang ở bệnh viện vì lí do gì đó. Vì sao vậy? Cậu ta_ Dương Hải Trình liệu có bị làm sao không? Chuyện gì thế này? Tại sao cô lại quan tâm tới cậu ta cơ chứ. Bước chân Hứa Anh vội vã, càng tối trời càng lạnh, có lẽ cô không nên nghĩ lung tung nữa mà phải về nhà nhanh hơn. Nhưng vừa bước được một quãng thì từ khu nhà TCF vang lên những tiếng đàn piano du dương, thánh thót như những nỗi buồn được gọi lên cùng gió lạnh

Dương Hải Trình ở viện, vậy người đánh đàn là Thiên ư? Sự tò mò cùng với một niềm đam mê bị chôn vùi thôi thúc cô bước thật nhanh về hướng khu nhà đó, khu nhà dành riêng cho những học sinh nhà giàu và quyền lực của trường, cách biệt với những khu nhà khác. Lá cây rơi xào xạc theo những cơn gió lạnh, hòa vào những bước chân vội vã

“Lá buồn rơi với những bước chân mùa đông vội vã

Lay nhịp nhàng như những phím nhạc mùa đông”

Cốc! Cốc!

Cộp! Cạch!

Hứa Anh mở cửa, từ từ bước vào căn phòng chỉ có ánh nến, heo hắt với rèm cửa trắng đang bay theo những cơn gió lùa và một chàng trai đang từ từ đưa những ngón tay trên những phím đàn rơi vãi những cánh hoa hồng đen, buồn và hiu quạnh

_ Vũ Thiên! _ Hứa Anh khẽ gọi, giọng của cô nhỏ đến mức như cô vừa muốn cất lên, vừa ngập ngừng không muốn nói vì cô không chắc chắn người đó có phải là Thiên hay không

Tiếng nhạc ngừng lại, bàn tay chợt khựng lại khi tiếng “ Ping” Cuối cùng cất lên, không khốc. Chàng trai quay lại

_ Angel! Sao cậu lại ở đây? _ Vừa nói Thiên vừa tiến lại phía Hứa Anh, nở nụ cười thật hiền

Hứa Anh không trả lời, chỉ mỉm cười lại, ánh mắt cô vẫn chú mục vào cây đàn piano to lớn vương vãi những cánh hoa hồng đen. Ánh mắt vừa tò mò, vừa mơ hồ. Bước chân cô lúc nhanh, lúc chậm, không hiểu cô đang nghĩ gì

Thiên hơi nghiêng đầu theo dõi từng bước chân ấy. Cậu đang nghĩ, lúc thì Hứa Anh vui vẻ, hoạt bát, lúc thì nhảnh nhảnh nhưng lúc thì trầm mặc, ít nói, dùng ánh mắt để trả lời. Lúc thì ấm áp nhưng cũng có lúc lạnh lùng bà già buốt như một tảng băng, không suy nghĩ. Thật khó để hiểu Cô đang nghĩ gì. Căn phòng bỗng trở lên ấm áp kì lạ, bàn tay của Hứa Anh đã chạm vào những phím đàn, “Ping”. Cô khẽ nhún tay và âm thanh phát ra, không còn khô khốc, không còn trống trải, nó làm tâm trạng của cô nâng nâng một niềm vui nào đó, môi cô khẽ vẽ một nụ cười

“Ping” _ Một nốt nhạc nữa lại cất lên, dài hơn, cao hơn. Chỉ một nốt nhạc thôi như thổi vào căn phòng một làn gió mới. Hứa Anh bắt đầu đưa cả hai bàn tay vào những phím đàn. Cô đứng vào giữa cây đàn, nhẹ nhàng, khéo léo. Thiên đang dõi theo từng ngón tay của Hứa Anh, từng bước, từng bước một

Ngón tay Hứa Anh nhấn nhẹ, những âm thanh sâu lắng cất lên, nhẹ nhàng, trong veo đi sâu vào tâm trạng của người nghe. Thiên sửng sốt. Cậu chỉ có thể đưa tay lên ngực trái. Đã lâu lắm rồi, lâu lắm cậu mới lại được nghe giai điệu này...

Hứa Anh như thả hồn vào những phím nhạc, lướt bàn tay nhẹ nhàng trên những phím dương cầm ấy. Ánh mắt cô lưu luyến bồi hồi, trái tim cô dạo dục, cuốn những nốt nhạc như bay cao cao mãi, len lỏi qua những trái tim, bay qua ô cửa sổ đầy gió, những cánh hoa hồng đen khẽ lay mình trong ánh nến lung linh. Không khí của căn phòng chỉ có ánh nến u uẩn bỗng sáng bừng, cảm xúc này ai có thể đặt tên...?

Hải Trình nằm trên giường bệnh, từ khóe mắt, những giọt nước nóng hổi trào ra

Âm thanh vẫn vang lên tha thiết, Thiên sửng người, nhìn vào người con gái trước mắt cậu. Cô ấy...

Bàn tay Hứa Anh dứt khoát, vừa đứng vừa đánh đàn, âm thanh vang lên không hề có sự xáo trộn, mọi thứ thật tuyệt vời

Một hồi âm thanh đều nhau cất lên, những ngón tay dừng lại, bản nhạc kết thúc, Hứa Anh dừng hẳn mọi động tác, phải một lúc sau, cô mới quay lại, bắt gặp ánh mắt thần thờ của Thiên, cô nở nụ cười thật tươi

_ Xin lỗi nhé, tôi tự tiện quá _ Hứa Anh nghiêng đầu, phụng phịu nói

_ Bạn biết chơi piano, không những thế, bản LOVE HURTS ấy... _ Thiên tiến lại gần, giọng cậu như lạc đi, đặt hai tay lên vai Hứa Anh

_ Chẳng phải ban đầu bạn cũng dạo một đoạn của LOVE HURTS rồi mới chơi bản BECAUSE I LOVE YOU sao? _ Hứa Anh cười về giải thích

Thiên khựng lại, đúng vậy, trước khi chơi BECAUSE I LOVE YOU cậu có chơi một đoạn của LOVE HURTS nhưng vì không thể đánh tiếp nên đã chuyển sang BECAUSE. Không thế? Cuối cùng thì Hứa Anh còn bao nhiêu điều mà Thiên không biết, cậu phát hiện ra cậu thực sự không hề biết gì, không hề hiểu gì về cô gái này cả, không đủ chỉ là một chút. Hứa Anh đã chơi bản LOVE HURTS giống Đinh Vũ Lam, hai người con gái giống nhau cùng chơi một bản nhạc trong một quang cảnh với một tâm trạng giống nhau, điều đó là gì cơ chứ? Thiên cố để mình bình tĩnh trở lại vì những nốt nhạc vẫn như cuốn vào trái tim cậu, từng hồi, từng hồi làm cậu như mất đi lí trí, mất đi linh hồn, chuyện gì thế này?

_ Tôi đã từng chơi piano, nhưng là đã 5 năm trước _ Hứa Anh quay đầu lại, khẽ lướt tay trên phím đàn rồi chạm tay vào những bông hoa hồng đen, cô nâng lên rồi cầm nó trong lòng bàn tay, cô quay đầu, nói tiếp sau một hồi im lặng _ Sau khi người bạn duy nhất của tôi không còn, tôi hứa sẽ không chơi cho bất kì ai nữa, vì chính người bạn đó là người dạy tôi piano... nhưng lí do thật sự thì tôi không muốn nhắc lại... Đó là lí do, tôi chỉ chơi cho những người bạn chân thành với mình mà thôi, Tất cả trôi đi như chưa từng tồn tại vậy, khi mình đứng trước cây dương cầm và chơi cho bạn bản LOVE HURTS với cả niềm vui và nỗi buồn... như thế chẳng phải hạnh phúc hay sao _ Đôi môi Hứa Anh cười mà khóe mắt cô long lanh như có nước nhưng tuyệt nhiên không có giọt nước mắt nào rơi

_ Piano đã trở thành quá khứ cho tới hôm nay, như một niềm đam mê bị chôn vùi bỗng dưng tìm lại được, và hôm nay, nó là hiện tại, còn ngày mai, không biết nữa... Nó cũng giống với cánh hoa hồng đen này, nó đen nhưng chưa chắc nó ủa tàn phải không _ Rồi cô quay người, tay lại lướt trên những nốt nhạc trắng đen

Thiên bước đến, lướt bàn tay qua người Hứa Anh, ôm cô thật chặt, đầu cậu tựa vào vai Hứa Anh, hơi thở ấm áp. Hứa Anh nín thở, cô cũng hơi ngạc nhiên nhưng rồi mọi hành động của cô cũng dừng lại, không gian như chỉ còn là hư không, thời gian như là không hề tồn tại, ánh nến vẫn lung linh, gió vẫn lùa, giọt nước mắt khẽ rơi rồi tan vào dĩ vãng

_ Xin bạn đừng bao giờ rời xa tôi... _

Hứa Anh lặng thinh, cô bàng hoàng sửng sốt, bàn tay Thiên siết chặt hơn, cậu thì thầm _ Tôi có thể có được trái tim của Angel hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hứa Anh hơi cúi, ánh mắt cô trượt xuống. Cô đang nghĩ gì? Liệu cô có yêu Thiên không? Thiên ư? Nhưng trái tim cô có giao động bởi tình cảm ấy không cô cũng không biết nữa. Hứa Anh đưa tay lên, từ từ gỡ bàn tay của Thiên ra. Thiên sững người, đôi mắt cậu không thể tin được nhìn vào người con gái ấy

Hứa Anh quay người, nhìn sâu vào mắt Thiên

_ Xin lỗi, tôi cần có thời gian...

Giọng cô nhẹ tênh và tan vào không khí. Chỉ một câu nói thôi như đâm vào trái tim Thiên những mũi tên nhọn hoắt. Ánh mắt cậu dao động, như không tin vào đôi tai của mình. Cậu có nghe nhầm không? Có lẽ cậu đã sai khi đường đột như vậy, chỉ vì cậu không kiểm chế được, chỉ vì cậu cho cảm xúc của mình lấn át lí trí nên mới xảy ra điều cậu không dám tin. Có lẽ Angel không yêu cậu như cậu đã nghĩ. Phải rồi, cô ấy còn có thời gian để xem lại tình cảm của mình. Thiên khẽ run lên, giọng nói của cậu nghe thật buồn

_ Không... Bạn không hề có lỗi, kẻ có lỗi là tôi, có lẽ tôi đã quá đường đột, tôi sẽ không ép bạn đâu, tôi sẽ cho bạn thời gian...Tôi...xin...lỗi

Hứa Anh không biết nói gì thêm

_ Tôi sẽ chờ...sẽ chờ đến khi trái tim bạn có một ngăn nào đó dành cho tôi...

“Có lẽ”_ Hứa Anh quay người, cô nói với chính mình, một ngăn nào đó dành cho Thiên, tất nhiên là có, bao giờ cũng có, nhưng cô không biết cái ngăn đó là tình bạn hay tình yêu hay một người anh. Cô không hề muốn nghĩ nữa.

Tuy rất buồn, rất buồn, một nỗi buồn khó có thể gọi thành tên, nhưng cậu vẫn lấy lại tâm trạng, để kéo căn phòng về thời điểm trước khi cậu chưa nói câu nói ấy, cậu không muốn làm Angel khó xử thêm vì chính cậu cũng đang khó xử không kém. Có ai như cậu không? Vừa thất tình đã nghĩ này nghĩ kia. Nhưng trong tình huống này, cậu không thể ngăn cản mình tự day dứt và chỉ muốn tắt vào mặt mình một cái

_ Cùng chơi THE SOUND OF SILENCE của Richard Clayderman Version nhé...

Hứa Anh khẽ gật đầu

Thế là cả hai cùng đàn, tiếng đàn lại vang lên du dương và cao vút, tan vào cõi hư không. Xung quanh chỉ còn lại tiếng nói của sự im lặng

Hứa Anh về nhà hơi muộn, nhưng thật sự cô vẫn không muốn về nhà lúc này. Cả ngày hôm nay, cô chợt nhận ra một điều, cô không thấy chị Hứa Vy đâu cả, mặc dù chị ấy có nhiều việc để làm nhưng ngay cả Thiên cũng không biết chị ấy đi đâu. Lẽ ra cô nên nhận ra điều này sớm hơn nhưng nhiều chuyện xảy ra quá và cô quên mất

Cô gọi cho Vy nhưng lần nào cũng vào chế độ hộp thư thoại khiến cô cảm thấy lo lắng

Hứa Anh tắt máy, cô thôi không gọi nữa, cô rảo bước thật nhanh nhưng bàn chân cô bỗng dừng lại trước một chiếc ô tô. Giống hệt xe của chị Vy. Điều khiến cô nghĩ thế vì trên hai chiếc gương đều gắn một chiếc nơ nhỏ và điều làm cô bất an là chiếc xe đang dừng trước một quán rượu

_ Làm sao chị ấy lại ở đây?_ Đầy gọng kính, tuy không chắc chắn nhưng cô cũng phải làm sáng tỏ, cô đẩy cửa bước vào

_ Bỏ tay ra! Tôi còn chưa uống xong mà!_ Một cô gái trẻ đẩy anh chỉ quán ra trên tay hươu hươu trai rượu

_ Cô ơi, cửa hàng chúng tôi đóng cửa rồi!_ anh chỉ vật lộn mãi mà cô gái không chịu đứng dậy_ Cái tiệm nhỏ này của chúng tôi không đủ sức chứa nổi cô đâu tiểu thư ơi

_ Buông ra naooooo!_ Cô gái giằng lấy chai rượu và tu ừng ực_ Đã quá, hahahaha...

Anh chủ lắc đầu rồi tiến lại gần phía Hứa Anh

_ Xin lỗi cửa hàng...

_ Tôi không tới đây uống rượu_ Cô vội cắt lời anh chủ quán_ Tôi đến để đưa cô ấy về

_ À... Vậy thì cô làm ơn đưa bà cô này về hộ tôi với, cô ta ngồi ở đây từ sáng đến giờ đây, xe của cô ta gần đậu ngoài kia kia

_ Từ sáng sao?_ Hứa Anh hoảng hốt, cô liền giằng lấy chai rượu từ tay Hứa Vy_ Chị uống nhiều quá rồi, chúng ta về thôi

Hứa Vy cười khanh khách

_ De... Demon yêu quý của chị... sao... sao em lại ở đây

_ Uống với chị đi nhóc, nào, càng đông càng vui, không say không về

“Chị say quá rồi còn say cái gì nữa”

Rồi Hứa Anh và anh chủ kiềng Hứa Vy ra ngoài xe, cô nói vài câu mê sảng rồi chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng

_ Lám sao đây? Mình khôn biết lái xe..._ Hứa Anh rên rỉ, đây là đoạn đường nhỏ, không có taxi mà cô lại không muốn gọi cho Thiên lúc này, không lẽ lại để chị Vy một mình trong xe trong khi chị ấy chẳng biết trời đất là gì hay sao?... Dẫn đo suy nghĩ, cuối cùng cô quyết định gọi cho mẹ Sa, thông báo tối nay cô sẽ không về nhà. Nhưng khi cô vừa bấm số thì bàn tay Hứa Vy động đậy, khuôn mặt Vy nhăn lại, cô lắc đầu, lắc trong vô thức, miệng mấp máy, mồ hôi đầm đìa. Hứa Anh hốt hoảng, cô nắm chặt tay Vy và lay khẽ

_ Chị Vy, Chị Hứa Vy, chị làm sao thế, tỉnh lại đi

Nhưng Hứa Vy càng giãy giụa nhiều hơn, hai bàn tay cô hất mạnh và Hứa Anh ngã_ Á!

_ Đứng! Đứng bắt con làm thế!!! Đứng... Con không yêu cậu ta..._ VY hét lên, mồ hôi cô vã ra như tắm nhưng sau đó không làm gì nữa. Hải mi mất cô chuyển động, Hứa Anh vẫn chưa hết sửng sốt

Hứa Vy ôm lấy đầu, cô choáng váng rồi cô mở choàng cửa xe, nôn thốc nôn tháo, toàn là rượu, chẳng có thứ gì ngoài rượu. Hứa Anh bò ra, vỗ vỗ vào lưng Hứa Vy và dìu cô vào trong xe, lấy tay phẩy phẩy lên mặt Hứa Vy cho cô thoáng mát

_ Demon? Sao em lại ở đây?

Hứa Anh cười

_ Chị đói không, em đi mua cái gì cho chị ăn nhé.

Không phải câu trả lời nhưng Vy cũng không cần câu trả lời

_ ừ , mua gì ăn đi, chị đói quá...

_ Chị uống bao nhiêu rồi

_ Không nhiều đâu, chị uống đến đâu là nôn ra hết đến đấy ấy mà

Hứa Vy trả lời thân nhiên

15 phút sau

Cạch!

_ Sao đi lâu vậy nhóc?

_ Em xin lỗi_ Hứa Anh cười rồi đưa hộp cơm cho Hứa Vy

_ Đã quá! Đúng ý chị đấy!, to thể này ăn mới no

_ Chị không sợ béo sao, chẳng có gì ngoài cái này nên em mới mua đấy

_ Không sao...chà thơm quá_ Vy hít một hơi thật dài rồi quay sang Hứa Anh, cả hai cùng phá lên cười

Cả hai cùng cầm cúi ăn, như thể cả thập kỉ qua chưa có hột cơm nào vào bụng

_ Chị ơi..

_ Gì...

_ Dương Hải TRình bị thương, chị biết chứ?

Hứa Vy khựng lại giây lát rồi sau đó mới trả lời

_ Ừ, em quan tâm tới cậu ta làm gì

_ A...như vậy thì chị biết lí do đúng không?

_ Vì sao vậy?

_ Vì cậu ta từng thăm em ở bệnh viện

Hứa Vy nổi giận

_ Chỉ vì như vậy và em lo lắng cho cậu ta sao? Chỉ vì như vậy mà em quên cậu ta mang lại cho em những gì sao?!!! Em có biết mình vừa nói cái gì không hả?

Hứa Anh sững sờ

_ Chị xin lỗi... _ Vy tiu nghỉu

_ Nhưng ...cậu ta ...

_ Thôi, quên chuyện đó đi... Chị không muốn nhắc tới hần

“Hình như chị ấy rất ghét Dương Hải TRình”

_ Hay chúng ta đi giải trí đi, ở đây chán quá

Thế là Hứa Anh bị lôi đi

Trung tâm thương mại VIRGO

Một trong những trung tâm thương mại lớn nhất nước do một tay phu nhân nhà họ Dương gây dựng lên. Hứa VY đi hết hàng này đến hàng kia và vất đầy quần áo lên tay hứa Anh, và hình như cô vẫn không dừng lại

_ Chị ơi...

_ Im nào, chị sẽ chọn cho em một bộ thật đẹp

Nhưng một cuộc điện thoại được gọi đến, Hứa Vy thay đổi nét mặt, _ Chị có việc, chị sẽ cho người đưa em về nhà_ Rồi cô phóng đi để lại Hứa Anh bơ vơ không hiểu gì

Cô nhân viên đi ra

_ Cho hỏi VŨ tiểu thư đâu rồi ạ?

_ Chị ấy đi rồi

_ Vâng, vậy mời tiểu thư đi theo tôi, tôi sẽ đưa cô về nhà

_ À, khoan đã, cho hỏi chị ấy sắp phải lấy ai sao _ Đột nhiên cô nhớ tới lời nói trong con mê sảng của Hứa Vy

Cô nhân viên vui mừng ra mặt

_ Vâng, đó là Thiếu gia nhà họ Dương_ Dương HẢI TRÌNH

Hứa Anh bàng hoàng sững sờ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sự Thật

Hai ngày sau

Thiên đến đón Hứa Anh từ sớm khi màn sương còn bao phủ trắng xóa chỉ mập mờ những ánh đèn đường hiu hắt

Hứa Anh đeo mặt nạ và bước ra khỏi cửa. Rồi cô lắc lư chùm chìa khóa, tiến lại gần Thiên, trông cô rất vui vẻ

_ Trời đất! Bạn vẫn đeo cái mặt nạ đó ra dọa người khác nữa sao? Không khéo người ta bị bạn hù cho chết mất_ Thiên le lưỡi

_ Kệ! Chẳng sao cả, tôi thích là được rồi, bộ cứ khác người thì bị khủng à?_ Cô nhóc vênh mặt lên

_ Bó tay với bạn_ Rồi Thiên kéo vút Hứa Anh lên xe, thắt dây an toàn rồi phúng đi, chẳng để cô kịp phản ứng

_ Này! Đi đâu thế? Đan Thiên ở đằng này kia mà_ Cô ngoái đầu lại, chỉ về phía sau

_ Còn sớm, đi với tôi tới một nơi...

Và chiếc xe phóng vút đi trong màn sương trắng. Thành phố Đan Thiên hoa lệ hiện ra song hành với hàng trăm tòa nhà lớn bé khác nhau, bao trùm lên đó là một sự xa hoa nếu không muốn nói là xa cách. Hứa Anh quay đầu lại nhìn aon đường này khác với con đường lần trước bà Ái Trang dẫn cô đi vì nó đẹp hơn rất nhiều. Khu phố dành cho người nước ngoài với nhiều kiểu kiến trúc đặc thù của phương tây

Cạch!

Chiếc xe dừng lại trước một trung tâm tạo mẫu tóc và chủ nhân của trung tâm là một phụ nữ người Pháp. Hai hàng nhân viên cúi chào với váy và mũ điệu đà đứng thành hai hàng ngay ngắn, luôn luôn nở nụ cười chào đón khách hàng

_ Cậu Đình... Xin mời cậu đi theo tôi_ một người phụ nữ ăn mặc khác hẳn những người khác, vẻ mặt nghiêm nghị nhưng không khó chịu tiến lại gần Thiên. Thiên kéo tay Hứa Anh vào một căn phòng chờ sẵn, nơi có một người đàn bà trung niên ngồi đọc tạp chí trên chiếc ghế xofa màu kem

_ Xin Chào!_ Thiên cất tiếng chào và người đàn bà đó bỏ tạp chí xuống

_ Xin chào! Cậu Đình... hân hạnh... hân hạnh..._ Bà ấy nói tiếng Việt không trật đi một milimet nào, như một người Việt thật sự vậy

_ Chào bà!_ Thiên mỉm cười, ôm bà cái ôm xã giao

_ Đây là bạn của cậu sao?_ Bà ấy hỏi Hứa Anh và vuốt nhẹ mái tóc mềm mại bị cắt lung tung chưa kịp sửa của cô, kéo cô ngồi xuống ghế

Hứa Anh đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Thiên_ Tôi đâu có muốn cắt tóc!

_ Thì bạn cũng không thể cứ vác cái đầu như tổ quạ ấy ra đường được, nó lem nhem thế kia, bạn không định sửa lại sao? Bà Anne là một nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp đấy!

Bà Anne mỉm cười, cốc nhẹ lên trán Hứa Anh

_ Cô bé thật đáng yêu, yên tâm đi, ta chỉ sửa lại những chỗ bị hỏng thôi, ngoài ra thì không làm gì hết, tóc cô mượt, thẳng lại còn dài nữa, cắt đi thì tiếc lắm

Lúc này Hứa Anh mới yên tâm khoác mảnh vải phủ lên người

Thiên ra ngoài đọc báo để Hứa Anh có thể tự nhiên hơn

30 phút trôi qua

Thiên cảm thấy hơi lâu nên cậu đứng dậy, nhưng chưa kịp nhấc chân lên thì bước chân cậu khựng lại, một bóng người quen quen lướt qua cửa

_ Ai kia?_ Cậu thì thầm rồi cậu chạy vội ra ngoài_ Daisy...Daisy..._ Nhưng không có người mà cậu đang tìm_ MÀ làm sao cô ấy lại ở đây chứ, cô ấy đang ở bên London cơ mà_ Cậu lắc đầu rồi bước vào trong

Cách cửa tiệm không xa, một cô gái trẻ, tóc xoắn mềm ngang lưng, đeo kính râm, bốt cao, trồng một chân lên bục để đồ của một cửa hàng thời trang

_ Cái gì á !!!! Cái váy satanh này tận 500 đô la cơ á? Đùa không vậy?

_ Dạ thưa quý khách, chiếc váy này là hàng chuẩn nhập từ London đấy ạ_ Cô nhân viên toát mồ hôi hột

_ London sao? Trời ơi tôi là khách quý của nhãn hiệu này đấy, làm gì có chuyện cái váy satanh này lên tới 500 đô la, mắc nó vừa phải thôi chứ...

Blah blah... và cuộc mặc cả còn dài còn dai, người ta thắc mắc tại sao một cô gái ăn mặc sành điệu như vậy lại phải đi mặc cả trong một cửa hàng lớn. Thì vào cái thời buổi này, kiếm ra đồng tiền đâu phải dễ, theo phương châm của cô, cái gì vừa phải thì phải đúng với giá của nó, không thể có chuyện tăng giá lên mây

Cạch!

Cửa phóng mở, Thiên bước vào, suýt chút nữa thì cậu không nhận ra được Angel, bà Anne cũng dừng tay

_ Tuyệt quá! Cô ấy thật đẹp!_ Bà Anne thốt lên và hết lời khen ngợi

_ Cảm ơn bà,_ rồi Thiên đưa Hứa Anh ra, để lại bà Anne với câu hỏi còn bỏ ngỏ

“Cô ấy trông thật quen”

Xe chạy bon bon trên đường với mục tiêu là Trường Đan Thiên

Thiên lấy từ trong túi ra một chiếc khăn màu lông chuột ấm áp

_ Gì vậy?

_ tặng cậu chiếc khăn này... khăn may mắn đấy, đừng bao giờ làm mất nó nhé...

_ May mắn?

_ U! Thôi chúng ta về trường thôi.

Cạch!

Thiên xuống xe trước, chạy ra sau mở cửa nhưng Hứa Anh lưỡng lự không xuống

_ Thôi nào mời tiểu thư xuống xe_ Thiên cúi đầu và chìa tay ra

Hứa Anh lắc đầu_ Không quen

Thiên nghiêng mặt

_ BẠN có xuống hay không, nếu không thì tôi bế bạn vào trường luôn đấy!

Lúc này Hứa Anh hoảng hốt, cô vội bước xuống

_ Xuống là được chứ gì...hur..

Thiên cười gian

_ Thế có phải hay không?

Họ bước vào trường trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người nhưng quả thật Hứa Anh không quen với tình cảnh này cho lắm, chị Hứa Vy đến chào hỏi rồi nói với Thiên cái gì đó, cô đi trước, lơ đãng nhìn mọi thứ, nhưng..

Rầm!

Ôi trời! Mọi người nín thở, chuyện trước mắt như một cảnh tượng thường thấy đang hiện ra nhưng khác ở chỗ người đụng phải Hứa Anh là Dương Hải Trình

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Chẳng ai nói gì cả, cô đang chờ đợi một sự tức giận, nhưng đã chẳng chuyện gì xảy ra với cô, cô ngừng mặt lên, và cô thấy trong đôi mắt ấy, một sự nuối tiếc trào dâng. Cậu quay người bước đi, bàn tay băng bó dễ dàng nhìn thấy, là con người thì cũng phải biết đau chứ phải không? Đôi mắt Hứa Anh như bị hút vào cánh tay ấy, một điều gì đó trong cô trở dậy, như là sự cảm thông, hay thương hại cô cũng không rõ nữa

_ Chúng ta đi thôi!_ Thiên nói, nhưng câu nói đó không kéo Hứa Anh về thực tại, cô vẫn mãi dõi theo cái bóng cao lớn của Dương Hải Trình mà hồn cứ ở đâu đâu, lơ đãng

_ Đi thôi..._ Thiên lại nói

_ Ù!

Hứa Anh đi trước, Thiên đi sau, bỗng dưng ánh mắt của Thiên đánh lại khó hiểu

Cô chưa về lớp vội, liền tạt qua chỗ máy bán hàng tự động thưởng cho mình một ly cà phê sữa, những giọt cà phê chảy qua cổ, tan vào đầu lưỡi, ngấm dần vào từng tế bào, ấm!

Café

_ Á! _ Do sơ ý, cô đã làm đổ một ít Café ra đất, cô cúi xuống, rút khăn giấy ra lau. Nhưng khi vừa lau được một nửa, bỗng bàn tay cô dừng lại, rồi những ngón tay mềm mại khẽ chạm vào vệt café. Cô nghiêng đầu nhớ lại lần đầu tiên cô và Dương Hải TRình gặp nhau, cũng một màu như thế này nhưng chiếc cốc lại vỡ tan. Cùng là Café nhưng Café đó đắng hơn rất nhiều nhưng lại làm con người ta nhớ lâu, dai dẳng. Bỗng dưng cô cũng cảm thấy đầu óc trong lòng một sự tiếc nuối, như ánh mắt của Dương Hải TRình khi đó, tương tự nhưng cũng không phải thế, làm sao cô biết được cậu ta có cùng cảm giác như cô hay không? Có lẽ đó chỉ là tưởng tượng

Không phải Hứa Anh là cả nhưng chờ mọi người ra khỏi lớp cô mới đi, vì cô không thích chạm mặt ai cả, đặc biệt cô vẫn chưa quen với hình ảnh mới của mình

_ Tôi về trước đây_ Y Linh chào rồi cũng đi ra khỏi lớp

Chị Vy nói có việc bận nên đi trước, Thiên cũng vậy nên đành tự về thôi, mấy hôm nay có người đưa đón nên giờ cuộc bộ cũng hơi ngại một chút. Lấy tay quấn khăn quanh cổ, cô thả lỏng rồi vòng tay ôm lấy mình, hơi thở phả ra những làn khói ấm. Không thể ở lại quá lâu vì cô chịu lạnh kém, cô rào bước đi thật nhanh. Tất cả xung quanh chìm vào im lặng, hai bàn tay cô xiết nhẹ

Phòng TCF vẫn mở, ánh nắng rọi ra từ cửa lớn, hiu hắt theo từng cơn gió lùa. “ Sẽ không quan tâm” Cô tự nhủ với mình như thế, vì cô tin chắc trong căn phòng đó không ai khác là Dương Hải TRình, kế bên phòng của Thiên. Căn phòng đó cô chưa từng đi qua. Nhưng cuối cùng cô cũng dừng lại, hướng ánh mắt lên, nhìn theo cái bóng đang đi đi lại lại trong căn phòng. Cả Thiên và cậu ta đều có một điểm chung là trong căn phòng chỉ có ánh nắng, thứ ánh sáng của đèn điện là không bao giờ có, một sự cô đơn trống trải như bao trùm lấy cả hai

CHOANG!

Âm thanh đó bỗng lạc lõng giữa chuỗi im lặng, không suy nghĩ, cô chạy vội về phía TCF, nơi phát ra âm thanh ấy. Căn phòng ít học sinh tới vì chủ nhân của nó là người không hề dễ gần, có lẽ Trần Đà Khải không có ở đây.

Bước chân cô khựng lại khi nhìn thấy cái bóng ấy đang lom khom nhặt những mảnh vỡ của chiếc khung ảnh rơi vỡ tan tành. Trình ngạc nhiên nhìn Hứa Anh

_ Sao cô lại ở đây?

_ Anh đập nó sao?_ Vừa hỏi Hứa Anh vừa bước vào trong

_ Rồi!_ Cậu ta hơi ngập ngừng nhưng rồi cũng nói

Cô tiến lại gần, cố xem người trong bức ảnh là ai nhưng Hải TRình đã nhanh tay giấu nó đi, bức ảnh của mẹ cậu

_ Sao cô lại ở đây?_ Cậu ta lặp lại câu hỏi đó

_ Tôi đi ngang qua...

_ Thế à, vậy làm ơn đi đi..._ Không thèm ngẩng đầu lên nhìn người đối diện, giọng nói cậu vô tình

Hứa Anh cảm thấy mình bị xúc phạm, thế mà cách đây vài phút cô còn quan tâm cậu ta cơ đấy. Thật quá đáng. Nghĩ vậy cô toan quay người bỏ đi

_ Khoan đã !

Hứa Anh khựng lại, cô thật không thể hiểu nổi con người này, lúc thì đuổi người ta đi, lúc thì muốn người ta ở lại

TRình tiến lại gần Hứa Anh hơn, mặt tái đi vì lạnh, đôi mắt u uẩn ấy, đẹp đến vậy mà lúc nào một nỗi buồn cũng phảng phất bên trong

_ Giá như... cô không có khuôn mặt này_ Cậu ta ngập ngừng, đưa bàn tay lên, vuốt nhẹ mái tóc Hứa Anh. Giây phút đó, trái tim cô loạn nhịp, cô có thể nghe được nhịp tim của cô mỗi lúc một rõ và người đối diện như đang đập chung một nhịp đập. Cô vẫn ngược đôi mắt màu xanh nhạt nhìn Dương Hải TRình, bàn tay vẫn đùa với những lọn tóc mềm_ Có thể... “ Tôi đã yêu cô “

Nhưng những chữ cuối của câu nói không được phát ra, cậu quay người, và mở tung cửa sổ... “nhiều hơn thế”!

Hứa Anh, thật sự, cô không hiểu cậu ta muốn nói gì và đang nghĩ gì, cậu ta nhìn vào mắt cô nhưng lại không cho cô nắm bắt tâm trạng dù chỉ là một khoảnh khắc nhỏ nhoi, giọng nói đỏ run run vì lạnh, hoặc i điều gì đó, hoặc cả hai

_ Cảm lấy đi_ Cô đặt chiếc khăn xuống rồi đi vội ra ngoài, như chỉ sợ chạm một bước, cậu ta sẽ không thèm nhận lấy chiếc khăn

Ai cũng có lúc yếu đuối, và khi yếu đuối thì cần ai đó lắng nghe, Hứa Anh không nhận mình là người có thể lắng nghe Dương Hải TRình vì thức tế cô chẳng biết gì về thế giới của cậu ta cả, nhưng cô luôn đọc được mọi sự chịu đựng của cậu ta, là vì một cái gì đó, xa xôi lắm, như ngày hôm qua đã từng...

Người Hải TRình khẽ run lên bần bật, . Bàn tay cậu giờ lên tấm ảnh cũ, những ngón tay lần từng đường nét trên khuôn mặt của người phụ nữ đẹp, nụ

cười của bà thật hiền, như đang dang hai tay ôm cậu vào lòng. Một người đã ra đi mãi mãi, để lại dấu đó trong trái tim cậu một khoảng trống rỗng đến gai lòng. Rồi hai tay cậu buông thõng, từ khóe miệng, mấp máy hai chữ thật buồn, hai chữ lâu rồi cậu không còn nhớ cách phát âm, hai từ thật khó “ Mẹ ời”

Một mình lang thang trên cây cầu lộng gió, sương mù xuống thấp trắng xóa cả một mảng trời. Đưa tay kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai, rồi đặt những ngón tay lên thành cầu lạnh buốt. Trình đang ở trên cầu CỎ XA, bắc ngang trên con sông Thiên Hà lấp lánh như tên gọi của nó, những ánh đèn phảng phất trên nền nước lạnh, đang cuộn cuộn chảy

“ Anh nhìn lại bóng mình nơi kí ức

Nơi nhuộm đen cả bóng đỏ trời chiều

Anh ước mình không bao giờ quay lại

Ác mộng xưa bỏ trống tâm hồn anh”

Bốp!

Một bàn tay đặt lên vai Hải Trình

_ Mày có khỏe không, em trai? _ Hóa ra là tên cậu đánh cho tới tở ở quán Bar LIVE

TRình cười khẩy

_ Chó hoang nhớ thù dai thật đấy, sao hả, thừa nước đục thả câu à?

_ Mày... _ Hấn ta tức sôi máu. Túm lấy cổ áo Hải Trình

_ Đại ca... _ Tên đàn em kéo hấn ra, trình chỉnh lại cổ áo

_ Nói đằng hoàng nhé, thằng em...mày cũng rõ mười mười tao tìm mày có việc gì, vậy mày chọn tự sử hay để các anh em của tao ra tay_ Hấn lên giọng đàn anh rồi liếc nhìn đàn em của mình

Trình cười vang_ Tao muốn mày quỳ xuống chân tao

_ KHôn kiếp! Nói từ tở không nghe, chúng mày đâu, đánh chết nó cho tao!!!!_ Hấn rít lên như thằng điên sắc thuốc sau đó thì ho sù sụ. Đám lâu la lao vào Hải TRình, cậu dẹt chiếc khăn đang quấn trên cổ xuống, tở đột hữu xung làm bọn chúng không kịp chớ tay. Nhưng hai đánh một không chột cùng que, đằng này cả một lũ chứ ít ra, toàn tên bom trợn thì cậu thua là cái chắc. đánh không lại, đành nghĩ cách chuồn thôi

Bọn chúng thộc mạng đuổi theo cậu, tên cầm đầu hét toáng lên _ Cái lũ mất sổ gạo kia, đuổi theo nó nhanh lên

Chợt đầu gối TRình khụy xuống, cậu lăn xuống đất mấy vòng, khi mở mắt ra thì bọn chúng đã vây xung quanh cậu

Hai tên xóc cổ áo cậu lên, một tên đâm liên tiếp vào bụng cậu làm máu trào ra

_ Sao hả? đã không... cảm nhận thế nào- Hấn ta phá lên cười như điên như dại,

Phụt!

TRình phun máu vào mặt hấn làm hấn nhắm tịt mắt lại

_ Đạp chết nó luôn đi!!!

Trình bị xô ngã, những cái chân cứ đạp liên tiếp vào người cậu , đau đớn, ,máu không ngừng trào ra, tay cậu ôm lấy đầu, tay bị thương chưa lành hấn lại rỉ máu, đỏ hồng cả băng gạc, khi cậu sắp kiệt sức chịu đựng thì bọn chúng dừng lại, cậu thờ hồn hên, khó thở quá!

_ Đưa dao cho tao!

Rồi hấn cúi xuống đặt lưỡi dao vào cổ cậu, cậu chỉ kịp nhìn lưỡi dao sáng quắc đập vào mắt

Hự! PHập!

Tim trình giật loạn, rồi chưa kịp định thần, cậu chị quăng xuống sông,

ÙM!!!!!!!

Tiếng nước vang lên lạnh đến tê tái, màu trắng xóa bao trùm lấy không gian, mưa bắt đầu rơi, mỗi lúc một nhiều

Chương 24

Cuộc đời Dương Hải Trình chấm dứt ở đây sao? Phải chết trong tay lũ mặt hàng này sao? Không! Không cam tâm, bằng mọi giá phải sống! Mùa đông. Nước lạnh ngắt, nó thấm vào từng thớ thịt, nhưng may sao nước làm cậu tỉnh táo hơn và bắt đầu suy nghĩ tìm lối thoát. Vết thương ở vai không sâu lắm nhưng máu bắt đầu loang ra. Tay cậu bị vướng vào một sợi lau nhưng nó đã bung ra vì sức nặng của cậu. Theo lực đẩy của dòng nước, cậu bị ép vào chân cầu. Nghiến chặt răng, cổ chịu đựng rút con dao ra. Con dao đã được rút và máu cũng chảy nhiều hơn. Cậu biết, cứ để mũi dao đó thì tí lệ mất nhiều máu sẽ giảm đi nhưng trong tình trạng ngâm nước thế này không chết vì mất máu cũng chết vì lạnh

Pặc!

Cậu dùng hết sức và chiều cao vốn có, nhảy lên từ một mép sườn nhỏ ở chân cầu, ngoắc lưỡi dao vào thanh sắt của thành cầu. Chiếc khăn đã ướt sũng vì vậy không thể quăng lên và cũng không thể vớt vì vậy chỉ còn lưỡi dai này thôi. Vết thương ở vai chảy máu nhiều hơn. Phải nhanh lên nếu không chỉ 30 phút ngâm nước nữa thôi thì cậu sẽ không thể trụ được. Một tay bị thương sẵn, một tay đang chảy máu, đành nghiến răng mà chịu đau thôi, cậu đang nhìn thấy thân chết rồi. Cậu đề chân lên mảng xi măng, một tay cầm chặt lưỡi dao, một tay cầm chặt cán dao. Lưỡi dao đâm vào da thịt hằn lên một đường chỉ tay mới

Sau 15 phút vật lộn cũng tương đương việc cậu bị mất máu nhiều hơn. Vậy cậu đã thoát? Người cậu ướt sũng nước, trên người loang lổ những vết màu hồng, tay và vai cậu vẫn đang rỉ máu, mặt cậu trắng bệch do mất máu và cũng do vì lạnh

Xung quanh đây không có ai đi qua cả, phải tới đầu cầu thì may ra mới có nhà dân nhưng nhấc tay lên còn không nổi huống chi đi một bước

Gió ngoài trời bỗng nổi lên, nước sông Thiên Hà vẫn cuộn cuộn chảy, gào thét từng hồi như than khó điều gì chẳng? Trời mưa rào, từng hạt từng hạt quất vào da, vào mặt, rất lạnh. Cậu đã chẳng còn biết gì ngoài bóng tối vây lấy cậu. Nằm sõng soài trên đất như một xác chết vô hồn

_ Đại ca, tiền cũng khá nhĩ

Tên cầm đầu đập một sấp tiền lên đầu tên đàn em vừa hỏi

_ Con mồi béo bở như thế_ Hần cười quái đản_ Ngày mai sớm tìm thấy xác hần thôi, vụ này giàu to rồi, hahahaha...

Sáng hôm sau, trời vẫn mưa tầm tã, cầu Cô Xa không còn vết tích nào của một vụ ẩu đả đầm máu, sông Thiên Hà dâng nước lên xóa hết đi những vết màu còn sót lại. Trời âm u hòa theo dòng người vẫn hối hả chạy theo từng nhịp đập của thời gian

Tiếng ồn ào của lũ trẻ làm cô nhi viện bừng sáng

Chủ nhật, dậy muộn hơn bình thường. Hứa Anh với đồng hồ và hát tung chăn lên

10h30 trưa

Quá đủ để cho một con mèo lười urom cả màu đồng trong giấc mơ. Hứa Anh uể oải ngồi dậy nhưng lại đổ rầm xuống, đầu cô choáng váng

Cả đêm qua cô không thể chợp mắt vì lo cho ai đó, khó khăn lắm mới ngủ được, cô hốt hoảng khoác áo chạy ra ngoài

23h45 đêm qua khi cô đang ngủ ngon lành thì mẹ Sa gõ cửa phòng cô. Thật bất ngờ khi biết có một thanh niên được cứu trong tình trạng mất máu nhiều và thật bàng hoàng khi biết người đó là Dương Hải Trình. Trong phòng bệnh của cô nhi viện, một cuộc phẫu thuật khâu vết thương được diễn ra, bà Lương y tá lấy máu của Hứa Anh và qua một loạt các thao tác bắt buộc trong y khoa về lấy máu thì mới được chuyển cho Hải TRình vì cô có nhóm máu O, có thể cho tất cả các nhóm máu

“_ mẹ ơi, liệu cậu ấy có sao không?

Bé chuối ở bên cạnh cũng lo lắng không kém_ đúng đó...

Mẹ Sa gật đầu, ổn cả thôi”

Cạch!

Phòng của Chuối mở, Hứa Anh đi vào, nhẹ nhàng, tránh gây tiếng động. Chuối đang nghịch đồ chơi còn Dương Hải TRình vẫn chưa tỉnh, mà không biết cậu ta có tỉnh lại được không nữa

Hứa Anh lại gần giường hơn, cô nhìn cậu ta, trông ngổ nghịch đấy chứ, nhưng một nét dịu dàng vẫn ẩn hiện đâu đó trong cái con người kia, khó có thể

nhận ra

_ Anh ấy liệu có tỉnh lại không chị

Suyt – có lẽ là nhanh thôi!

Bé Chuối chạy ra ngoài, lúc này trong căn phòng chỉ có mình Hứa Anh . Cô tiến lại gần, khẽ đưa bàn tay lên nhưng rồi lại dụt xuống như sợ chạm vào mái tóc đó thì cậu ta sẽ nắm lấy bàn tay cô và cô sẽ biến thành “ kẻ trộm”. Khuôn mặt Trình đã hồng hào hơn. Rốt cuộc cậu ta làm cái quái gì mà lại ra thể này, mất máu cũng không hề ít làm cô choáng váng cho tới tận bây giờ. Nhưng cô bất chợt cảm thấy lo lắng, có cần lâu tỉnh như vậy không? Cô ngồi xuống bên cạnh, không thôi nhìn vào gương mặt đó, , cô đưa tay lên, vuốt nhẹ mái tóc của Hải Trình

Đột nhiên cái đầu của cậu ta cử động, cô giật mình lùi lại phía sau hai bước, thành “ kẻ trộm” thật rồi, cô chạy vội ra ngoài

_ Mẹ ơi, Cậu ta tỉnh rồi!!!!_ Rồi cô lại chạy vào trong, cô vui mừng khôn xiết, nụ cười toe toét trên môi, cô cũng không hiểu sao cô lại có thái độ như vậy. Chỉ biết rằng cô đang rất vui, vì chắc chắn rằng Dương Hải Trình đã sống

Mẹ Sa đi vào phòng của Chuối mang theo một hộp cứu thương. Mẹ mỉm cười vì Hải TRình đã tỉnh và đang nói chuyện với bé Chuối, còn cười cái gì đó mặc dù chỉ có mình bé Chuối là huyền thuyên một mình

_ Cậu đã ổn rồi

Trình quay lại hơi thối mắt nhưng cũng gật

_ Đến giờ thay băng, cậu chịu khó nhé

_ Vâng!

Lấy kéo cắt mảnh vải cố định, mẹ Sa từ từ bỏ lớp băng ra, từng vòng, từng vòng

_ Xin lỗi, cô đã cứu cháu/

_ Quan tâm chuyện đó làm gì, miễn là cậu không sao, nào, cẩn thận này

_ A...

_ Cậu bị thương khá nặng đấy, cậu là bạn của Hứa Anh đúng không, con bé phải chuyển cho cậu 400cc máu đấy

Hải Trình nhú mày

_ Hứa Anh, là Vũ Hứa Anh sao?

Cạch!

Cửa mở, cả mẹ Sa và Hải TRình đều quay lại, không thể sai, người đó chính là Demon

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Trên tay cô đang cầm một khay đựng đồ ăn, chính xác hơn là một khay cháo cực dinh dưỡng dành cho người bị mất máu do chính tay của cô nấu

Mẹ Sa cười rồi nói với Hải Trình

_ Xong rồi đó, cậu ráng ăn cho khỏe nhé..

Rồi mẹ đi ra ngoài. Hứa Anh đóng cửa rồi bê khay cháo về phía Hải Trình. Còn Trình, không thôi nhìn Hứa Anh , cả sự ngạc nhiên lẫn sự khó hiểu

_ Sao cô lại ở đây?

_ Đây là nhà tôi_ Cô trả lời thản nhiên

Thật sự bất ngờ

_ Cô nhi viện này sao? Cô là trẻ mồ côi ư? _ Khuôn mặt Trình càng ngạc nhiên hơn

_ Thiếu gia ơi bây giờ mới biết thì muộn rồi _ Hứa Anh đưa thìa cháo ra trước mặt tỏ ý muốn xúc cho cậu ăn

Nhưng Trình tránh mặt đi

_ Không cần, tôi tự làm được _ Trình đưa tay dứt lấy bát cháo nhưng Hứa Anh đã kịp giơ tay lên

_ AAAA... _ Điều thật tệ là Trình quên mất mình có tận hai cái tay và một cái vai bị thương

_ Xin lỗi _ Cô cuống cuống đỡ lấy người Hải TRình, hai tay cô ôm lấy người cậu. Ôm ư? Trong một thoáng cả hai đều bối rối, tựa lại người vào thành giường, TRình quay mặt đi

_ Đau lắm hả? _ Hứa Anh hỏi khẽ,, cô ái ngại nhìn Hải TRình

_ Không sao

_ Vậy thì ăn cháo đi, nguội mất ngon đấy, đừng có làm uổng công của tôi _ Rồi cô lại đưa thìa cháo cho Trình, lần này thì cậu ngoan ngoãn mở mồm ra. Nhưng ánh mắt cậu vẫn tránh khuôn mặt ấy

_ Hội trưởng hội học sinh Đan Thiên lại ngại nhìn khuôn mặt của tôi sao? Mà đến tôi còn chưa quen hưởng chi là anh

_ Cô bạ dạn hơn trước

_ Trước đây tôi không hề yếu đuối, thật ra tôi tỏ ra như vậy để che giấu thật tốt khuôn mặt này thôi, và cuối cùng thì chẳng được gì cả

_ Đừng nói với tôi nếu cô sống giả tạo

_ Và cũng đừng dùng thái độ đó nói chuyện với tôi nếu không phải vì anh mà tôi thân tàn ma dại

Trình hơi ngập ngừng

_ Tôi xin lỗi

Hứa Anh cười thật tươi

_ Anh nói lại đi, anh xin lỗi tôi đấy hả, nói lại lần nữa đi, tôi sẽ chấp nhận

_ KHÔNG nghe rõ thì thôi...

_ Nói lại đi mà...

_ Xin lỗi được chưa

_Ồ ha ha ha...

_ Lắm chuyện!

.....

Trình phì cười, một nụ cười đúng nghĩa,

Tại sao cô ta là trẻ mồ côi mà có thể sống tốt như vậy, nụ cười không gượng gạo không giả tạo, nụ cười rất tươi. Nhưng còn cậu, cậu có tất cả, nhưng cậu vẫn thấy thiếu đi một thứ, thứ mà dù có nhiều tiền cũng không thể mua được, đó chính là tình yêu thương. Vậy so sánh cậu với Demon, ai hạnh phúc hơn ai, ai giàu có hơn ai, khi cái cậu có, cô ấy không có cũng chẳng cần thiết phải có, cái cậu không có, cô ấy có rất nhiều? Vậy nếu có tình yêu thương, tiền bạc có là gì đâu. Nhưng trong cuộc sống với sức nặng của đồng tiền, tình yêu thương chỉ là một chiếc lá phù du

Cô ấy vẫn chưa nhận ra bí mật của khuôn mặt mình hay sao?

Cạch!

Hứa Anh bê khay cháo ra ngoài, Dương Hải TRình đã ăn xong và cô cũng chẳng còn lí do gì để ở lại

_ A! _ Cô giật mình khi thấy Thiên đứng ngay trước cửa, cô hốt hoảng _ Chuyện gì vậy?

_ Xin lỗi _ Khuôn mặt Thiên có vẻ lo lắng và có một chút gì đó giận dữ _ Dương Hải TRình ở đây đúng không?

Hứa Anh nhìn vào khe cửa rồi quay lại nhìn Thiên

_ Sao bạn biết?

Chỉ chờ Hứa Anh nói có vậy, Thiên đẩy cửa vào

_ Sao cậu lại ở đây?

_ Sao anh lại ở đây?

Hai câu hỏi phát ra cùng một lúc. Cùng một âm vực lạnh lùng và cùng một sắc thái biểu cảm

Hứa Anh không hiểu gì, cô hết nhìn người này rồi lại nhìn người kia rồi cảm thấy hơi ngột ngạt

Khuôn mặt Thiên đỏ bừng, xen lẫn cả sự tức giận

_ Nói đi! Sao cậu lại ở đây?

_ Bạn không sao đấy chứ? _ Hứa Anh gất lên

_ Vì cậu ta mà bạn tức giận với tôi sao? _ Thiên chỉ vào người Hải Trình

_ Tôi xin lỗi nhưng bạn đừng có to tiếng như vậy, bạn không nhìn thấy người ta đang bị thương à?

Thiên nuốt khan, cậu không muốn làm cho Angel tức giận nhưng cậu không thể chịu được khi biết Angel xúc chạo cho cậu ta ăn

_ Tôi xin lỗi- Thiên quay sang Hải Trình

Nhưng cậu đứng dậy và ra khỏi giường

_ Anh đi đâu vậy? _ Hứa Anh hỏi

_ Về!

Hải Trình đi ra, Hứa Anh quay lại nhìn Thiên

_ Hãy giải thích cho tôi nghe đi, bạn không bị làm sao đấy chứ? _ Rồi cô chạy ra ngoài

Khuôn mặt Thiên tối sầm, cậu nghiêng răng, hai tay cậu nắm chặt rồi thả lỏng ra, cậu đi ra ngoài

_ Hải Trình, Hải Trình, anh đang bị thương mà... _ Hứa Anh chạy đến giựt tay cậu lại

_ A. _ TRình kêu khẽ, bực bội nhìn Hứa An

Trình giựt phăng tay ra, nhìn Thiên bằng ánh mắt hằn học

_ để tôi đưa cậu về, ở đây không có taxi _ Thiên lên tiếng, dù không muốn nhưng cậu vẫn phải để giọng của mình ở âm vực thấp

_ Không cần! _ Trình quay đi

_ Đừng có cố chấp như thế, nghe lời Thiên đi, mặc dù tôi không biết anh vì sao lại bị thương như vậy nhưng nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao?

Cả Thiên và Hải Trình đều quay lại nhìn Hứa Anh, cô đang lo lắng cho Hải Trình ư? Thiên lại càng tức giận, trong đáy mắt cậu như hằn lên sự hận thù. Cậu quay mặt đi chỗ khác

_ Tôi sẽ đưa cậu về _ Ánh mắt của Trình bỗng dịu lại, nhưng lại trở lại vẻ vô hồn, không hằn hắc nhưng cũng chẳng khác thế là bao

TRình lên xe của Thiên, Hứa Anh cũng đi cùng

_ Thiên ơi làm ơn chậm lại chút đi! _ Hứa Anh rên rỉ, nhưng Thiên không nghe, nhìn qua kính chiếu hậu, cậu thấy Dương Hải Trình nhắm mắt trông rất nhân nhả, cậu càng tức tối hơn. Không thêm để ý tới lời nói của Hứa Anh, cậu phóng như thiêu thân trên đường. Thật may đây là đường cao tốc nếu không cậu sẽ chẳng thể thoát khỏi cảnh sát giao thông

_ Thiên!!!!

_ Đây là đường cao tốc mà!!! _ Tuy cố kìm nén nhưng giọng Thiên vẫn cao lên, biết không làm gì được nên Hứa Anh đành ngồi im, nắm chặt dây an toàn.

Chiếc xe dừng lại trước tập đoàn SOTSG sau 20 phút đi xe và đó là đi với tốc độ khủng khiếp. Tòa nhà thật to lớn làm sao!

Sau khi xe Hải TRình xuống xe, chiếc xe cũng phóng ngay đi, lúc này không khí trong xe dễ chịu hơn, Thiên như chút được gánh nặng vậy

_ Ra biển ngắm hoàng hôn không?

_ Hay đây!_ hứa Anh tán thưởng

Vậy là chiếc xe lại thẳng tiến biển mà tới

Biển lồng lộng gió, những con sóng tung lên bọt trắng xóa của thủy triều. Mùa đông, mặt trời xuống sớm hơn và sương đang phủ trên đầu những con sóng nhấp nhô. Hai người dựa lưng vào ô tô, im lặng ngắm cảnh hoàng hôn đang tan ra cũng sóng biển, cảm thấy như vị ngọt đậm đà giữa cái rét ngọt thấu da, nhưng điều đó không quan trọng vì cảnh biển quá thời

_ Bạn có lạnh không?_ Thiên cởi áo khoác và đưa cho Hứa Anh

_ Ôn mà_ Cô xua tay

_ Bạn đang nghĩ gì vậy?

_ KHÔNG gì cả, còn bạn

_ Hoàn toàn trống rỗng, mọi thứ chẳng là gì cả, cuộc đời thật bất công

Hứa Anh gật gù

_ Đúng vậy, chúng ta nên học cách làm quen với nó

Im lặng, im lặng

_ Angel này

_ Gì cơ?

_ Bạn là trẻ mồ côi bao lâu rồi

_ 17 năm trước_ Cô trả lời không chút do dự

Liệu Angel có bao giờ khóc thật to hay tủi thân chưa

_ Bạn đã bao giờ cảm thấy mình quá là bất hạnh?

_ Đã từng.

_ Xin lỗi

_ Tạo sao?_ Hứa Anh ngừng giê chân trên cát, cô ngẩng mặt lên

_ Vì tôi đã gọi cho bạn quá khứ không muốn nhắc lại

Hứa Anh hít thở thật sâu

_ Con người mà, muốn tránh cũng không thể tránh được, hãy cứ để nó tự nhiên đến rồi nó cũng sẽ tự nhiên đi thôi, nỗi buồn rồi cũng sẽ tan biến

“Nỗi buồn liệu có thể tan biến dễ dàng như vậy hay không? Hay với Hứa Anh , cô luôn biết cách đối mặt với nó, để nỗi buồn không hề tồn tại như người ta vẫn nghĩ

_ BẠN đã mơ ước điều gì chưa?

Hứa Anh phẫn khởi hẳn lên_ Có!

_ Bạn ước điều gì?

_ Một ngôi sao lấp lánh trên bầu trời kia_ Cô đưa bàn tay lên ngực trái rồi đưa lên không, ánh mắt xa xăm nhưng lấp lánh

_ Tại sao?

_ Vì ngôi sao ở trên cao, không sợ cô đơn, không sợ lạc đường, không sợ bỏ rơi, đặc biệt có thể nhìn thấy người thân của mình. . .

Vừa nói Hứa Anh vừa lấy tay tạo thành hình khung ảnh và hướng về phía Hoàng hôn, nơi phía trên ẩn hiện những vì sao mang niềm tin và hi vọng

_ Một ngôi sao là bạn, một ngôi sao bên cạnh là tôi, hai ngôi sao, đang tỏa sáng

Một ngôi sao, đang tỏa sáng, dịu dàng, huyền hoặc, vị tha

“ Anh là gì giữa bầu trời bao la?

Anh là ai giữa đời em trong sang?

Anh phải làm gì để ước mơ em thành sự thật?

Anh sẽ lại gần hòa nhịp đập với trái tim em

Em là giữa bóng tối âm u

Em là ai giữa đời anh cô quạnh

Em phải làm gì để anh được hạnh phúc

Đến bên anh, chữa lành trái tim có nhiều vết sẹo của anh”

Và một ngôi sao nữa, không xa hai ngôi sao kia, cũng vẫn đang lấp lánh trên bầu trời

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Mấy hôm nay Đan Thiên buồn hiu vì bố ba náo loạn giờ chỉ còn một, kẻ còn lại như rần mất đầu, đau hiu hơn cả từ đau hiu. Nhưng hôm nay thì khác, vừa bước chân đến cổng trường đã nghe thấy ồn ào. Hứa Anh cảm thấy phấn chấn hẳn lên và còn trông thấy trước cổng trường có 3 chiếc xe ô tô một đen một trắng một mui trần trông vô cùng bắt mắt. Cô lẽ lười rồi nhún vai bước vào trong

Sau khi đưa Hứa Anh đến cổng trường, chị Hứa Vy đi cất xe vào gara, có lẽ bây giờ chị đang vào trong trường. Không mấy thoải mái nhưng cô cũng thấy tò mò vì sao hôm nay nhiều học sinh tập trung ở sân trường thế. Cô nghiêng đầu, quả lắc của mũ len cũng nghiêng theo trông vô cùng đáng yêu, nhưng thêm chiếc mũ này mọi người có vẻ khó nhận ra cô thì phải. Vì đặc biệt, khuôn mặt thật của cô nhìn vẫn chưa quen, tất nhiên chỉ mình cô nghĩ thế, nhưng quả thật là mọi người chưa nhận ra cô thật. Bằng chứng là Thiên vẫn chưa biết cô đến còn chị An Vy thì không thấy tăm hơi đâu cả, lẽ ra giờ này chị ấy phải ở trong trường rồi chứ?

_ Daisy, sao cô lại ở đây_ Khuôn mặt Thiên nhăn như khi ăn ớt trước một cô tiểu thư năng động đến bạo động

_ Eo ơi, từ bao giờ cậu thôi gọi tên thật của tôi để gọi bằng cái tên Daisy ấy nhỉ?

_ Trần Anh, à quên, Daisy, đừng có lạc đề, trả lời tôi đi sao cô lại ở đây?_ Thiên nhăn nhó

Đứng từ xa, Hứa Anh có thể trông thấy cuộc nói chuyện khá vui, nhìn điệu bộ bà cụ non của cô bạn mà cô không nhìn được cười. Thật đấy! Thì ra cô bạn chính là chủ nhân của chiếc mui trần hot đồ ngoài kia sao. Cô ấy ăn mặc sành điệu, cũng không hẳn vì chỉ có mình cô ấy không mặc đồng phục trường

_ Tôi về Vietnamese rồi, không ở London nữa, một mình thui thủi ở đó chán chết, tôi vào đây học cùng cậu cho vui, đăng nào thì Đan Thiên vẫn luôn là tổ quý của tôi mà, ha ha ha..._ Cô bạn thu hút ánh nhìn của mọi người y như cục nam châm vậy, vừa xinh xắn vừa trẻ con và cũng là một kẻ lập dị-theo đúng từ mà Thiên thốt lên. Vậy là bây giờ, Dương Hải Trình càng bị cách biệt hơn, đó là cách biệt với Hứa Anh

_ Hey!_ Vy chạy tới chỗ Hứa Anh. Nghe thấy tiếng của Hứa Vy, Thiên quay lại và khuôn mặt cậu bỗng biến sắc, từ ngạc nhiên chuyển sang lo lắng rồi chuyển sang sợ hãi, không thêm quan tâm đến cô bạn Trần Anh kia nữa, cậu hốt hoảng nhìn Hứa Vy và Hứa Anh nói chuyện với nhau rồi quay sang nhìn Daisy. Có lẽ Hứa Vy chưa biết Daisy đã về Việt Nam, cậu lấy hai tay đẩy người Daisy đi thật nhanh

_ Làm gì vậy? Làm gì vậy hả?_ Daisy hét toáng lên

_ Đi chơi, nhanh lên!_ Giọng Thiên gấp gáp, Daisy cố ngoái đầu lại nhưng vì Thiên cao quá nên chẳng thấy gì cả, đột nhiên cô kêu lên

_ A! Chị Hứa Vy! Khoan đã nào! Tôi chào chị Vy đã! Khoan!!

_ Không cần đâu! _ Thiên gay gắt hơn

_ Nhìn kìa! _ Daisy chỉ ra ngoài cổng trường, Thiên nhìn theo và thật may mắn cô đã thoát khỏi ách kìm kẹp. Nhưng không dễ dàng vậy đâu. Daisy chạy vòng quanh bồn hoa như đang chơi trò đuổi bắt còn Thiên thì mặt đang đỏ lựng lên vì tức

_ ĐÚNG LẠI MAU!!!!!! _ Cậu hét lên

Giật mình vì nhận ra giọng nói của Thiên, Hứa Vy quay lại và trông thấy Daisy và Daisy tất nhiên cũng thấy cô

_ Hey! Chị Vy! _ Cô kiểng chân nhảy với lên

Vy hốt hoảng không chào lại, cô chợt nhận ra cô và Demon ngày càng gần hai người kia hơn

Gấp gáp, cô kéo Demon chạy đi

_ Khoan đã chị Vy, xảy ra chuyện gì vậy?

Hứa Anh vừa chạy vừa hỏi, Hứa Vy vừa chạy vừa ngoái lại đằng sau, không giải thích, không cất lời, tất cả chỉ là sự lo lắng. Thiên đã đỡ lo hơn vì Hứa Vy đã trông thấy Daisy, nhưng cậu nhẹ nhõm thừa vì Daisy nhanh hơn cậu và đang chạy về phía Hứa Vy

_ Daisy! Đứng lại!! _ Vừa chạy theo Thiên vừa gọi toáng lên

_ Chị Vy! Thả ơm ra! _ Hứa Anh nài nỉ vì cô cảm thấy chân cô sắp chẹo tới nơi

Rắc!

_ Á! _ Hứa Vy kêu lên, chân cô khụy xuống, đế giày cao gót của cô bị gãy làm đôi, chống tay xuống đất, cô kêu lên đau đớn. Theo đà Hứa Anh cũng ngã theo nhưng không bị sao cả, cô đỡ lấy Vy, nhưng Vy càng hốt hoảng hơn khi Daisy đang ở trước mặt mình, thờ dốc

_ đuổi kịp rồi nhé... _ Vừa thờ cô bạn vừa cười

_ Xin lỗi bạn là ai _ Hứa Anh sau một phút im lặng cũng cất tiếng hỏi

_ eo... _ Cô bạn le lưỡi bắt lực rồi quay lại nhìn Hứa Anh

1s 2s 3s Khuôn mặt Daisy trắng bệch

_ AAAAAAAAAA _ hét xong cô ngất xỉu

_ daisy,,, Daisy _ Thiên chạy tới đỡ lấy cô, cô tỉnh lại và giữ chặt lấy áo Thiên

_ MAAAAAAAAA _ Giọng cô bạn như sắp khóc đến nói _ Maaa... _ Rồi cô hét lên _ MAAAAAAAA!!!!- Chạy thật nhanh ra đằng sau Thiên, và cô khóc thật

Khó hiểu vĩa choáng váng bởi tiếng kêu đó, Hứa Anh tiến lại gần hơn

_ Xin lỗi..

_ Trời ơi Maa... Đình Vũ Lam... MA _ Cô thất thần không dám mở mắt, xua xua tay và khóc nức nở

_ Tôi... _ Hứa Anh ngập ngừng

Vy chạy đến, kéo Hứa Anh ra đằng sau mình, mọi chuyện rồi cũng sẽ xảy ra dù sớm hay muộn. Thiên quay lại, lắc mạnh người Daisy

_ Trật tự nào! _ Thiên gắt lên

Cô bạn im bất nhưng sau đó lại rung rúc

_ Maaaa... _ Cô bạn chỉ tay về phía Hứa Anh nhưng chưa kịp nói hết câu thì đã bị mắng té tát

_ Không phải ma! Cô ấy là người!

_ Vậy... vậy Đình Vũ Lam còn sống hay sao?

Thiên hít một hơi

_ Nghe này, cô ấy không phải Vũ Lam! Chỉ giống Lam mà thôi

_ Không phải? vậy cô ấy là chị em sinh đôi_ Cô bạn lại jkeeu lên khi Hứa Anh đến gần hơn

_ Cô ấy không phải Lam!, cô ấy tên là..

_ Angel_ Thiên chen ngang lời của Hứa Vy

Nghे vậy, Daisy từ từ tiến về phía Hứa Anh, từ từ chạm vào khuôn mặt cô, cơ mặt dần dần ra và cô ôm chầm lấy Hứa Anh

_ A! Tuyệt quá, cô ấy là người, ha ha, bạn giống Vũ Lam thật đấy! _ Cô bạn cười khoái chí

Hiểu ra vấn đề, hai tay Hứa Anh buông thõng, giọng cô lạnh tanh

_ ĐÌNH_ VŨ_ LAM_ là ai?

_ Hả? _ Daisy ngạc nhiên bỏ tay ra_ Bạn không biết sao?

_ Vũ làm là... _ Hứa VY ngập ngừng

_ LÀ em gái tôi!_ Thiên lên tiếng

_ VÀ còn là bạn gái của Dương Hải TRình nữa_ Daisy nói thêm và cả Thiên lẫn Hứa VY đều tối sầm

_ IM ĐI!_ Một giọng nói lạ lẫn vang lên làm Daisy giật mình, Dương Hải TRình lại gần, chỉ tay về phía Daisy , cảnh cáo. Hai bàn tay Thiên nắm chặt, giọng cậu sa sầm xuống

_ Đình Vũ Lam chết rồi

_ Vì sao?_ Giọng Hứa Anh thẳng thốt

_ Im hết đi!!!_ Dương hải TRình quát to hơn

_ Kê phải im là cậu!_ Hứa Anh lại gần túm lấy cổ áo của Dương Hải TRình rồi gắt lên. Một chữ thôi: SHOCK! Để diễn tả sự kinh ngạc của mọi người lúc này, nói rồi cô bỏ tay ra quay lại Thiên, giọng lạnh tanh

_ Vì sao?

Trông cô thật đáng sợ. Hứa Vy lùi lại hai bước, trước mắt cô là ai thế này, là kẻ có thể làm cho Dương Hải TRình đang tức giận cũng phải dẹp bỏ cái tôi của mình để run sợ và im lặng dõi theo từng cử chỉ của Demon

_ Vì cậu ta!!!_ giọng Thiên đầy nghiến

_ Tôi đã nói là im đi!_ một cú đấm như trời giáng giáng thẳng vào mặt Thiên, đám đông xung quanh tán loạn

_ Sao hả? Muốn đánh nhau thế cơ à?_ Thiên tức giận lau máu trên miệng rồi tung một cú vào Hải TRình khiến cả hai cùng ngã nhào

_ Hai cậu có thôi đi không!_ Hứa Vy hét lên_ Dương Hải TRình! Cậu ngày càng quá đáng đấy, Đình Vũ Lam vì cậu mà chết, nếu không có cô ấy thì cậu chết từ lâu rồi!!! Nhìn lại đi, đồ khốn! Cậu đã làm gì với Demon, cô ấy không phải Lam và cô ấy chỉ giống Lam mà thôi. Tỉnh lại đi! Trên đời này thiếu gì người giống nhau

_ Cô ta nên chết thêm lần nữa!!!

BÓP!

Chưa nói hết câu , một cái tát từ tay Hứa Anh làm HẢI TRình phải quay mặt

Daisy ôm lấy miệng, không thốt lên lời.

Thì ra tất cả đấy là lí do tại sao mọi người đối tốt với Demon, tất cả mọi người nói cô quen, hóa ra với họ, cô không hề tồn tại, bọn họ chỉ xem cô là ảo ảnh của quá khứ và không công nhận cô như một con người, cái ảo ảnh khốn kiếp vô tình còn sót lại

TRình tức giận quay lại nhìn Hứa Anh cũng đang phẫn nộ. Bất ngờ cậu kéo Hứa Anh đi khiến cô không kịp phản kháng. Còn Thiên, không kịp kéo cô lại, chiếc xe phóng vụt đi

_ Thằng khốn!_ Thiên gầm lên như một con sư tử

_ Thả tôi ra!..._ Hứa Anh hét lên, cô cố mở cửa rồi lấy hai tay đập cửa, không thể làm được gì. Dù có mở được cửa thì làm gì được khi chiếc xe đang lao với tốc độ khủng khiếp như thế này. Chiếc xe phóng như điên như dại trên đường, Hải TRình không ngừng nhấn ga đến mức suýt đâm vào chiếc xe

du lịch phía trước. Mặt Hứa Anh trắng bệch. Cô kéo cavat của cậu ta lại, bắt ngồi chiếc xe phanh gấp, quay ba vòng rồi dừng hẳn

Rầm!

Đập đầu vào ghế trước, hơi choáng nhưng không bị gì cả. Trình xuống xe kéo cô ra một cách thô bạo

_ Bỏ tay ra!!_ Cô giật tay khỏi bàn tay của Dương Hải TRình rồi lùi lại mấy bước_ Anh bị điên rồi à?

_ Phải! Tôi bị điên, tôi phát điên vì cô. Vì vậy tôi muốn biến khuôn mặt của cô thành của nguwoif khác. Sao hả? Tôi khôn nạn lắm phải không?_ Cậu hét lên, giọng cậu như sắp khóc

Hứa Anh mở to mắt, Hải Trình vội kéo cô đi

Hứa Anh giựt tay lại lần nữa

Bốp!

_ Phải! Anh là đồ khôn nạn, tôi chỉ muốn cầm con dao đâm chết Anh. Tôi không hề có lỗi gì cả, chỉ là các người luôn nghĩ tôi là một người đã chết mà thôi!_ Cô khóc nức lên_ Chỉ vì lúc nào các người cũng cho rằng tôi là Đình Vũ Lam rồi biến tôi thành ảo ảnh, chính các người mới là kẻ đáng trách hiểu không?!!!!

Trình nghiêng răng, cậu lạ lời Hứa Anh đi, mặc dù cô trông cự nhưng cô không thể thoát được

Chiếc xe dừng lại trước một vách đá ngoài biển, nước xô lên như muốn phá tan tất cả, nhấn chìm mọi thứ vào lòng đại dương. Hải Trình kéo Hứa Anh ra nhưng không còn bao lực như trước. bây giờ không chỉ có mình Hứa Anh khóc mà cả Hải Trình cũng khóc

_ Bọn họ cho rằng vì tôi hà Đình Vũ Lam chết, vì tôi mà mẹ tôi chết, vì cái tính ngang ngược của tôi, vì tôi mà mọi người lần lượt ra đi. Mọi người coi tôi chẳng là cái gì cả!!! Cô nói đi!!! TÀI sao!!!!!!_ Cậu gầm lên

Hứa anh không nói gì, cô càng khóc to hơn

_ Phải! Tôi là quỷ dữ, là kẻ cướp đi mạng sống của người khác. Vậy thì tại sao lúc đó họ không để bọn khôn giết chết tôi luôn đi, còn cứu tôi rồi lại đẩy cuộc đời tôi vào vực thẳm thì mới xứng với tôi hay sao?!!!_ Bây giờ cậu vô cùng điên loạn, vô cùng đáng thương

_ Hai năm qua, bọn họ nghĩ tôi sống vui vẻ lắm sao? Không hề! lúc nào cũng dằn vặt bản thân, sống mà như không sống. Tôi cô quạnh trong cái thế giới mà bọn họ tạo ra rồi đẩy tôi vào... HA HA Ha...

Lúc này Hứa Anh không khóc cho mình nữa, cô không cảm thấy bị tổn thương nữa mà cô đang xót xa cho chính con người đang đứng trước mặt mình. HẢI Trình quỳ xuống, hai hàng mi ướt lệ. Hứa Anh bò lại gần, cô chỉ ước lúc này cô có thể ôm chầm lấy cậu, dì chỉ là một chút, một chút

_ Cô không hề có lỗi gì cả, tất cả chỉ là ảo tưởng của chính tôi...

TRông cậu vô cùng yếu đuối và cần được chở che. Luôn giấu mình tròn cái vỏ bọc vô hình và trong đó, một sự cô đơn, ân hận, luôn cào xé cậu. Đau đến tận cùng.

_ Tôi xin lỗi..._ Hứa Anh cúi đầu, mái tóc cô trĩu xuống hai vai

_ Tại sao?

_...

Nhưng Hứa Anh chưa kịp nói gì cả, Hải TRình chạy về phía vách núi

_ Cô biết đấy, bọn họ muốn tôi sống khoogn bằng chết thì tôi càng phải sống tốt! Bọn họ muốn tôi vào vực thẳm tôi càng phải đứng lên!

Hứa Anh hốt hoảng

_ Vậy làm ơn vào đây đi, ở đó nguy hiểm lắm!_ Cô chạy đến giựt lấy bàn tay Hải TRình nhưng vì vách đá quá trơn nên cô xô vào người Hải TRình, cả hai cùng rơi xuống biển

Sóng vẫn cuộn cuộn, không nghe thấy tiếng bọt tung lên mà chỉ nghe thấy tiếng hét kinh hãi của Hứa Anh

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Cô nhi viện Từ An

_ Sao rồi? tìm thấy chưa? _ Mẹ Sa lo lắng khi thấy cả Thiên, Daisy và cả Hứa Vy trở về không có Hứa Anh

Vy lắc đầu chán nản, Daisy vì mới quen nên hỏi thăm mọi điều về Hứa Anh , ngoài ra không bình luận thêm gì cả, âu một phần nỗi cũng là do cô

Vy không nói gì thêm, chỉ nhìn Thiên. Từ lúc chạy đi tìm Hứa Anh đến giờ đã được 10 tiếng. Thiên cứ như người mất hồn, thỉnh thoảng Vy gọi còn không thưa. Thiên quan tâm đến Hứa Anh như vậy có cái gì đó không phải chỉ vì người có khuôn mặt của em gái mình mà Thiên vẫn nói, và cô không hiểu tại sao cô lại giúp Thiên vô điều kiện như vậy. Có lẽ cả hai chuyện này, cô đều không thể trả lời

Gọi Thiên ra ngoài, Vy đi luôn vào vấn đề

_ Bạn thích Demon?

_ Gì cơ?

_ Trả lời đi, bạn thích Demon? _ Vy mất bình tĩnh, và cô cũng không hiểu tại sao mình luôn gọi Hứa Anh là Demon dù biết thực chất cô không phải thế

Thiên im lặng và im lặng

_ Thiên!!!

Thiên cười, không phải nụ cười hiền mà là một nụ cười lạnh đến gai người

_ Điều đó với bạn quan trọng vậy sao? _ Mặc dù lớn hơn 1 tuổi nhưng Hứa Vy vẫn muốn Thiên gọi mình là bạn. Thiên vừa nói vừa nghiêng đầu dò xét

_ Tôi... _ Vy ấp úng, đúng vậy, điều đó với cô quan trọng vậy sao?

_ Có một điều cô không biết và tôi cũng chưa cho ai biết, nhưng cô có thể muốn nghe _ Thiên không còn xưng hô là bạn và tôi nữa, thay vào đó là một giọng nói hết sức xa lạ

Vy nuốt khan, cô lấy lại bình tĩnh, những chữ Thiên vừa nói ra làm cô cảm thấy sợ hãi

_ Tôi và Lam không phải anh em sinh đôi mà thực chất không phải anh em ruột, tôi là con nuôi

ĐOÀNG!

Như một tiếng súng ngân dài và đánh thép, Vy mở to hai mắt. Chuyện gì xảy ra thế này, Thiên không phải con ruột nhà họ Đinh hay sao? Chuyện gì thế này, chuyện điên rồ gì đang xảy ra thế này? Không! Có lẽ cô nghe nhầm thôi! Nhưng ánh mắt của Thiên đã chứng minh điều ngược lại

_ Tôi được nhận nuôi vào cái ngày Lam được sinh ra. Tôi lớn lên, yêu thương Lam hết mực, nhưng từ khi biết Lam không cùng chung huyết thống, tôi đã yêu nó...

Vy khụy xuống, cô bám tay vào tường, nước mắt cô rơi lã chã

_ Nghe buồn cười nhỉ... _ Thiên cười khẩy, nụ cười chua xót _ Có chuyện gì chúng tôi cũng nói cho nhau, yêu thương nhau.. nhưng từ khi cậu ta- Dương Hải Trình xuất hiện và đảo lộn tất cả, Lam yêu cậu ta, tôi trở thành thừa thừa, điều đó thôi thúc tôi trả thù cho chính sự ruồng bỏ đó

Trời đất dưới chân Vy như sụp đổ hoàn toàn, cô nằm mơ cũng không thể ngờ một người hiền lành như Thiên lại là một kẻ chứa đựng nhiều hận thù đến thế. Tiếng cười lạnh vang lên nghe chua chát và đáng ghét đến tột độ

_ Tôi đã trả thù vì điều đó _ Giọng Thiên vẫn đều đều, như đang kể một câu chuyện trước khi đi ngủ, nhưng âm điệu mỗi lúc càng nặng nề và gai góc hơn, đau đớn và đáng sợ hơn _ Vụ bắt cóc 2 năm trước là do tôi sắp đặt, giết mẹ cậu ta trên đường đi đòi tiền chuộc tuy chỉ là một tai nạn nhưng số phận bà ta vẫn sẽ chết trong tay tôi. Nhưng tôi không thể ngờ mọi thứ tôi nói trong điện thoại với bọn bắt cóc Lam đều nghe thấy cả. Con bé đến đó, giải cứu cho Dương Hải Trình và nhận phát đạn từ tay tôi, thay cho hân, hah haahahaha... _ Thiên bật cười chua chát

Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng nóng hổi, đau đớn. Vy không thể nghe thêm được nữa, cô lắc đầu nguôi nguôi

_ Kể từ đó, tôi đã biến cuộc đời cậu ta thành con rối trong tay tôi, Tộc trưởng họ Dương đã khiến cậu ta chịu những hình phạt khắc nghiệt của gia tộc, về điều gì ư? Hại chết mẹ của mình, hahahaha...

“Đừng nói nữa... đừng nói nữa...” _ Hàng ngàn lần Vy cầu xin trong nước mắt mà không thể thốt ra thành lời. Không chỉ có Dương Hải TRình thành một con rối mà chính cô cũng biến thành một công cụ trong tay Thiên rồi để cậu điều khiển không lí do

_ Bây giờ, tôi sẽ không để ai cướp đi Angel của tôi một lần nữa, không bao giờ, dù kẻ đó có là ai!!! _ Cậu gằn từng chữ

_ Và cậu đã giết Phùng Ngọc Tâm và Trần Nhã Uyên rồi đổ tội cho Dương Hải TRình và lại sai người hại cậu ta trên cầu Cô Xa?!!_ Hứa Vy chỉ muốn hét lên

_ Chẳng phải cô đã biết tất cả rồi sao/ Dơ bẩn lắm phải không? Bàn tay tôi đã nhả máu tanh, không thể rửa sạch nên chỉ còn cách bước tiếp và tiếp tục nhơ bẩn. Tôi thề, kẻ nào đụng đến Angel của tôi, một là giết, và hai là sống không bằng chết!!!

“ Anh đã thành công với em rồi anh có biết không?”

_ Tại sao? Tại sao lại nói với tôi những lời này?_ Vy cố gắng nói ra từng từ khó nhọc

_ Vì sao ư? vì Angel tin tưởng cô, cô là người chị mà cô ấy yêu quý, Vì cô tự động giúp tôi, vì thế thì lí do gì tôi không nói cho cô, vì tôi biết cô không còn đường để lui nữa_ Nói rồi cậu nhếch mép đi vào trong, để lại mình Hứa Vy với cả sự đơn độc

Từng từ từng câu nói nghe sao mà lạnh lùng đến thế, cô chỉ là một công cụ. Giờ thì cô hiểu ra tại sao cô lại làm theo lời Thiên vô điều kiện, luôn gọi Hứa Anh là Demon, Vì cô yêu Thiên, sẵn sàng biến thành một công cụ rẻ tiền, vì cô không muốn Hứa Anh trở thành một Angel mà mãi mãi chỉ là Demon mà thôi. Tôi hận, hận cô!!!!

Nếu làm theo lời Thiên, cô sẽ trở thành kẻ tội đồ, còn nếu không làm theo lời Thiên, cô sẽ mất Thiên mãi mãi. Cô úp mặt vào hai lòng bàn tay, khóc trong cảm lạnh “ Anh muốn em phải làm gì đây?”

Một lúc sau, lấy lại bình tĩnh, cô mới bước vào trong nhà

Nhưng cả hai không hề biết rằng, họ không phải là người duy nhất biết bí mật này, mà Daisy cũng đã nghe hết mọi chuyện. Từng câu từng chữ như đâm vào não cô những mũi tên tẩm độc. Không ngờ Đinh Vũ Thiên lại dơ bẩn như một ác quỷ như thế, tại sao cô lại phải căng tai nghe những lời này cơ chứ

Không! Không! Cô không thể để bọn họ đạt được mục đích, cô phải ngăn bọn họ lại, cô phải cứu mọi người thoát khỏi con quỷ khát máu này

Cô bước vào trong, cảnh giác như kẻ vừa mới đi ăn trộm về, cô đưa anh mắt về phía Hứa Vy, chị ấy đang nghĩ gì và sẽ làm gì? Hận hay là tha thứ?

Bỗng chuông điện thoại của cô ngân vang , cô vội bắt máy

_ sao? Tìm thấy rồi ư?..._ Một quãng im lặng_ Tôi sẽ tới đó ngay

Thiên nhìn cô chờ đợi, cô hít một hơi

_ Tìm thấy xe của Hải TRình ở vách núi Huyền!

Những đợt sóng ầm ầm vỗ vào bờ cát hào vào cái giá lạnh của những cơn gió vô tình, không một ngôi sao sáng, trên trời chỉ có màu âm u

Tại núi Huyền, không chỉ có cảnh sát, nhân viên cứu hộ mà còn có người của bà Dương Ái Trang, Dương Dã Khải, Chấn Minh và đám đàn em của Hải TRình. Tiếng người ồn ào náo loạn

_ Cô Ái Trang, tìm thấy họ chưa?_ Daisy hỏi

Bà Ái Trang lắc đầu

Bỗng từ ngoài khơi một âm thanh chói tai vọng vào, co tín hiệu từ đội cứu hộ

Mọi người đều tập trung về hướng biển

Một đoàn thuyền lần lượt cập bến vào bờ theo ánh đèn từ đất liền rọi ra, như một ngọn hải đăng dẫn đường

Họ trở về ướt sũng, mệt mỏi

_ Trong vòng 20km dọc bờ biển, chúng tôi không tìm thấy ai hay xác của bất cứ người nào. Đoàn sẽ tiếp tục tìm kiếm vào sáng mai

Thiên như ngã khụy xuống, bà Ái Trang ngắt xiếu, đoàn cứu hộ lần lượt rời khỏi núi Huyền cùng những đoàn người khác. Daisy chạy theo ông trưởng đoàn

_ Các vị hãy tiếp tục tìm kiếm, nhờ đâu lại tìm thấy họ thì sao

Ông trưởng đoàn thở dài rồi nói

_ Bây giờ ngoài biển đang có bão, nếu tiếp tục e rằng không những không tìm được người mà sẽ có thêm nhiều mạng người khác nữa_ nói rồi ông ta bỏ đi

Daisy chạy lại an ủi Thiên nhưng cậu hoàn toàn không nghe gì cả, cậu chỉ hét lên tuyệt vọng. Daisy hiểu, kẻ còn lại mới là người đau. Hai người, đều là

người cậu yêu thương và đang dần dần rời xa cậu, đó có phải hình phạt dành cho cậu hay không? Nếu đúng, tại sao không giáng xuống đầu Đình Vũ Thiên này, tại sao lại bắt cậu ta phải sống trong hận thù và li biệt như vậy. Sống như vậy, liệu đau đớn hơn cái chết chẳng?

Thiên khóc, những giọt nước mắt chảy ra từ con tim bỏng rát. Đau! Daisy chạy đến nhìn Thiên trong sự tuyệt vọng. Cậu ta đáng trách, nhưng đáng thương nhiều hơn. Tình yêu có thể khiến con người ta trở lên tốt đẹp nhưng cũng từ tình yêu hận thù được sinh ra. Con người ta có thể hi sinh tất cả vì tình yêu nhưng để có được tình yêu, ta có thể bất chấp tất cả

Cô ngồi xuống vỗ vai Thiên an ủi

Đình Vũ Thiên hai mắt đã không nhắm lại. Trời cũng đã đổ mưa, những giọt nước cứ thế rơi xuống như những giọt nước mắt đau lòng

_ Chúng ta... về thôi_ Hứa VY tiến lại gần

Hai chiếc xe cứ thế rời xa núi Huyền, mưa mỗi lúc một to, nước mỗi lúc một dâng cao, gió vẫn làm người ta tê tái, màn đêm vẫn vô tình mang đến sự cô đơn

Sự xuất hiện của Daisy quá đột ngột và sự thật cô vừa mới biết cũng quá đột ngột, cô phải chấp nhận nó thế nào đây?

“Angel à, bạn và Hải Trình có còn sống hay không?”

Nếu còn sống và trở về, Thiên sẽ làm gì với họ. Daisy sẽ không nói cho họ biết vì như Thiên nói, kẻ nào ngăn chân cậu, kẻ đó sẽ chết, không ai có thể cướp Angel của cậu đi, vậy số phận của cô cũng sẽ như Ngọc Tâm hay Y Linh thôi. Nhưng cô cũng không thể không làm gì, cô sẽ âm thầm giúp đỡ họ, còn chị Hứa Vy...Daisy quay sang, cô đã ngủ

_ Chị sẽ chọn gì, chúng ta liệu có bước chung đường hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Nhân Rồi

Trời vẫn mưa tầm tã, sấm chớp đùng đùng, dội vào hiên ngôi những âm sắc kì dị. Trên một ngôi chùa cổ cách núi Huyền 8 km về phía Nam, có một cụ già, không người thân sống trong cổ tự này đã hơn nửa cuộc đời, nhìn ông khỏe mạnh nhưng lom khom già nua

Đùng!

một âm sắc chói tai vang lên, gió lùa vào căn phòng chỉ có ánh nến làm ngọn nến tắt ngấm, tối om

Đùng!

Một đôi chân run run bước vào căn phòng, rón rén như sợ hãi. Nhưng vừa bước vào căn phòng 2 bước lại bước ra, khề khàng không tiếng động

Trong cảnh hoang vu heo hắt tiếng rừng, thỉnh thoảng ta lại liên tưởng tới tiếng sói tru hay tiếng sư tử gầm. Và có khi nó mò vào tận cửa tìm mồi xua tan cơn đói

Đùng!

Mưa vẫn như trút nước, xối xả làm cảnh rừng núi càng thêm hoang vu, muôn phần hun hút

Một ngày sau

Trời vẫn mưa, rả rích trên những phiến lá cọ

ẦM!

A! một tiếng kêu khê vang lên làm không khí trong căn phòng xao động

Từ từ cựa mình, kéo cao chân hơn giống như đang ngủ vậy, nhưng sau đó hai mắt cô mở to

_ Đây là đâu?_ Cô bật dậy sau đó lại đổ ầm xuống

Hộc hộc hộc

Lấy tay xoa xoa thái dương, vậy là cô còn sống sau khi rơi xuống biển

Cổ choàng dậy lần nữa mặc dù hơi choáng, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy cậu ta- Dương Hải Trình nằm một bên, chưa tỉnh. Tay và đầu được băng bó lại. Cũng phải...

“Sau khi rơi xuống, tay bị thương của Dương Hải Trình với vào một tảng đá, tay còn lại kéo Hứa Anh. Do chưa khỏi hẳn nên tay bị thương máu rỉ ra, đứt cả sợi chỉ khâu, thế là máu lại chảy xuống, xuống cánh tay ngón tay và xuống cả tay Hứa Anh

Hứa Anh nhìn thấy trên trán cậu có một dòng máu chảy xuống, xuống thái dương, xuống cằm, xuống vai

Cậu đã không thả tay ra, cậu vẫn nắm chặt tay của Hứa Anh không buông. Hứa Anh sợ hãi nói cậu hãy bỏ tay ra nếu không thì cậu sẽ chết mất, máu đang chảy mỗi lúc một nhiều. Nhưng chẳng giữ được bao lâu, Hải Trình tuột tay và một tiếng ÒM nhún chìm tất cả...”

Cô bò dậy, tiến về chỗ Hải Trình, trông cậu nhợt nhạt và thiếu sức sống, vẫn chưa tỉnh. Họ đã như thế này bao lâu rồi? Hứa Anh cảm thấy xót xa, tất cả chỉ tại cô, nếu không phải tại cô thì cả hai đã không ra nông nỗi này

Hứa Anh nhìn khuôn mặt đó, trông rất đẹp trai, đây không phải lần đầu tiên cô nhìn khuôn mặt đó gần đến vậy, nhưng lần này cô cảm thấy khuôn mặt đó muôn phần đẹp hơn. Hải Trình không phải người lạnh lùng cũng không phải người thích cười đùa. Hứa Anh đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc đó, lâu hơn, nhẹ nhàng hơn. Hàng lông mày đen sậm, mái tóc phù hợp làm cậu càng thêm cuốn hút, đôi môi cũng rất đẹp nhưng điều cô quan tâm nhất chính là đôi mắt. Đôi mắt đó...từ bao giờ mà nó luôn và chỉ có một màu u uẩn như thế. Nó khiến người khác sợ hãi nhưng cũng khiến người khác cảm thông. Càng nghĩ, cô càng cảm thấy mình có lỗi

_ Khoan đã! Đây là đâu?

Keet!!

Cánh cửa mở ra, Hứa Anh giật mình quay lại, một cụ già lưng hơi còng đang nhìn vào, khuôn mặt lạnh te nhưng không phản ứng gì cả

_ AAAAA..._ Cô hét lên

_ Cô hét cái gì chứ, chính tôi mới là người phải hét đây này. Dậy mà không nói tiếng nào cả, ngồi như tượng thế thì ai mà không giật mình_ Ông lão vuốt ngực rồi đi ra ngoài

Hứa Anh vừa sợ vừa khó hiểu nhưng cô cũng chạy ra theo, ông ấy đi và ngoặt vào một căn phòng

Cô cũng từ từ bước vào

Là bếp!

Vô cùng ngăn nắp, sạch sẽ và nhiều rau củ quả. Cô đưa mắt nhìn xung quanh nhà, mảnh vườn không rộng lắm nhưng nhiều loại rau được trồng thành luống trông rất đẹp mắt. Tuyệt!

_ Vào đây nhanh lên!_ Ông lão vẫy vẫy Hứa Anh vào_ Con tên gì?

_ Dạ con tên Vũ Hứa Anh

Ông lão gật đầu_ Ngôi chùa này vốn bỏ hoang cho tới khi ta dọn tới đây ở, tuy hoang vu nhưng rất trong lành_ Rồi ông hít hà mùi hương mát lạnh của Thiên nhiên_ Cậu nhóc kia bị thương khá nặng đấy, nhưng chỉ cần tĩnh đây là được rồi, con cũng cần nấu cái gì cho cậu ta chứ nhỉ, tắm rửa mà, chắc cậu ta cũng sắp tỉnh rồi

_ Vâng!

Ông ấy đi ra ngoài, Hứa Anh quay lại nhìn, ông ấy vui tính chứ nhỉ. Thôi! Trước hết phải tắm rửa cho cái dạ dày và cho Hải Trình ăn cái đã

Cô xắn tay áo lên, đến cái bếp và khệ lệ khênh củi đến, châm lửa và thổi. Bếp đã cháy. Cô vo gạo và cho vào nồi. Nhanh thôi, người được mẹ Sa đào tạo là nữ công gia chánh thì làm sao mà không đảm

Sau đó cô ra giàn đựng rau củ, lấy cà rốt, cải và chút rau thơm. Băm băm thái thái thật nhỏ rồi chờ cháo gần chín thì mới cho vào. Đã xong, yên chí mang lên phòng cho Hải Trình

Cạch! Đẩy cửa ra, cô bước vào và thấy Hải Trình vẫn chưa tỉnh

_ Này! Anh có cần chết lâu như vậy không? Thần chết đâu có giữ mà anh nài ni cô.._ Cô đùa

...

_ Đừng nhắm mắt nữa, anh làm tôi sợ đấy, Hội trưởng Trình... _ Cô bắt đầu độc thoại

...

_ Dương Hải Trình! Dậy đi tôi nấu cháo cho anh ăn này, ngon lắm đấy, nếu anh không dậy là tôi ăn hết đấy

...

_ Cho tôi xin lỗi mà... _ Cô khóc _ Tôi sẽ làm bất cứ thứ gì anh muốn chỉ cần anh tỉnh dậy thôi, xin anh làm ơn mở mắt ra đi mà...

...

_ Có nghe gì không hả? Dậy đi... Dậy!! _ Cô lay người Hải Trình, lay mạnh

_ IM ĐI XEM NÀO!!! _ Hải Trình quát lên _ tôi đã chết đâu mà cô bù lu bù loa ra thế, không chết cũng bị cô lay cho chết đấy..

AAAAA _ Hứa Anh ôm chặt lấy Hải Trình, xiết chặt

_ Đồ chết tiệt! Thế mà tôi cứ tưởng anh chết thật rồi

_ Chết rồi cô nấu cháo cho tôi làm gì nữa _ Cậu cười _ Và đặc biệt, làm ơn bỏ tay ra...

_ À ừ... _ Hứa Anh rút tay lại rồi luống cuống không biết làm gì. Còn Hải Trình chỉ cười gian ẩn ý rồi cũng không biết làm gì. Nước lạnh đã làm cậu tỉnh ra rồi ư? Đúng! Đã KHải nói đúng, cậu chỉ đang nhầm lẫn giữa tình yêu và trách nhiệm, Hứa Anh nói đúng, cậu không hề có tư cách gì để áp đặt cô như một người đã chết. Mọi kí ức nên giữ lại nhưng hãy biết nên bỏ đi cái gì, mọi đau khổ nên chấm dứt thôi

_ Ăn cháo đi! _ một lúc im lặng Hứa Anh mới nhớ tới bát cháo

...

_ sao không ăn mà cứ ngồi chờ ra như thế?

_ Tay đau!

_ Đúng rồi! _ Nói rồi Hứa Anh bê bát lên, mặt phụng phịu và xúc cho Hải Trình

_ Không ngon _ Hải Trình quay mặt đi tránh thìa cháo thứ hai

_ Ừ...không ngon _ Cô nhại _ vậy thì đừng ăn nữa _ Hứa Anh đưa thìa cháo vào miệng mình nhưng khi vừa nuốt trôi thìa cháo thì...

Hai mắt cô chớp chớp. Đồ khốn ! anh làm cái gì thế hả? Một cảm giác nhẹ nhàng như có một dòng chảy chocolate chảy qua môi, không như những lần trước, nụ hôn này nhẹ nhàng hơn, lâu hơn và ngọt ngào hơn..

Hải Trình từ từ lùi lại phía sau

_ Thế mới ngon... _ Cậu nói tỉnh bơ

Còn Hứa Anh, mặt đã đỏ bừng, không thể diễn tả được cô tức thế nào khi bị đem ra làm chuột bạch, xì khói đầu

_ ANH LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ?

Hải Trình lấy tay quạt môi như trâu ngửi rồi sau đó lùi lại phía sau tránh cú đâm từ tay Hứa Anh

_ Thì ra có sắp đặt _ Cô nhóc chỉ muốn xé xác kẻ đôi diện

_ Không phải sắp đặt mà là mọi cái đều khớp...

_ Khớp con khi.. Thôi anh tự ăn đi, tôi không rảnh

_ Cái con nhóc này, tôi đã nói là tay tôi đau rồi cơ mà _ Cậu nhún từng chữ

_ KHÔNG ăn được chứ gì? Vậy nhìn cho kĩ nhé _ Cô bắt đầu minh họa _ Tư thế ngồi, phải thật vững, giữ nguyên tay như thế. Thôi khỏi, đằng nào thì cái tay cũng không thể cử động được. Từ từ cúi người xuống gần bát và sau đó lấy răng cắn lấy miệng bát, rồi từ từ dốc lên, cháo sẽ chảy vào miệng. Ngon Tuyệt! ha ha ha ha... _ Vừa nói xong cô nhóc phá ra cười. Còn Hải TRình thì ngơ ngác, thực ra là vì hành động của Hứa Anh ngộ nghĩnh quá. Và sau đó cậu cũng phì cười

_ Cô cũng đáng yêu đấy chứ!

_ Chỉ những kẻ thiên cận nên bây giờ mới nhìn ra thôi

_ Đừng có ám chỉ này kia

_ Vậy anh có ăn không thì bảo?

_ Vẫn câu đó, không ăn được

_ Thôi được rồi, làm phước thì làm cho chót_ Hứa Anh cầm lấy thìa cháo và xúc một thìa nhưng chưa đưa vào miệng Hải TRình

_ A! _ Cậu há miệng ra

_ A~ cô nhóc nhại lại rồi cho vào miệng mình

_ CÔ làm cái gì thế hay lại muốn hôn lần n...

_ Chưa để Hải TRình nói hết câu Hứa Anh đã dứt ngay thìa cháo vào miệng cậu

_ Đồ không biết xấu hổ

_ Trật tự và nhanh lên!

_ Anh đừng có được nước lấn tới.

_ Tôi nhớ lúc này ai có nói nếu tôi tỉnh thì làm gì cũng được mà

_ Anh.. gọi lắm, anh cố tỉnh già vờ...

Blah blah...

Có vẻ như cuộc chiến vẫn chưa tới hồi kết. Mọi thứ đã ổn. Một con người không còn vướng vào muộn phiền của quá khứ, xóa tan mọi đau khổ để nhận lấy yêu thương. Còn một người thì không còn là ảo ảnh của quá khứ. ĐÚNG! Ảo ảnh rồi cũng sẽ tan biến, còn hình dáng thật của Thiên Thần thì sẽ còn mãi

Hãy mở lòng hơn để bạn biết ai đó đang quan tâm đến mình, Nhưng hãy nhớ một điều, dù kí ức co vui hay buồn thì đó cũng từng là một phần trong cuộc sống của bạn, có nó bạn mới mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ để tìm ra tương lai của mình. Bởi một kẻ nhận biết được quá khứ mới nhìn rõ tương lai. Quá khứ nên giữ lại nhưng đừng giữ lại khổ đau

Hứa Anh bê cháo ra ngoài khi HẢI TRình đã ăn xong. HẢI TRình cũng ra theo. Trời đã tạnh, bỗng cô trông thấy ông lão đang định đi đâu đó

_ Ủa ông đi đâu thế ạ?

_ Con chào ông_ Hải TRình chào

_ Ủ, con tỉnh rồi à, ta đang định ra nương hớt cá, TRời tạnh mưa cá lên nhiều lắm

Hai mắt Hứa Anh sáng lên

_ Con đi với!!

Hải TRình nhìn cô bằng ánh mắt quái vật

_ Cô sao? Liệu có được con cá nào không?

Cô bấu môi

_ Chưa thử sao biết, ít ra thì còn hơn ai đó

Hải TRình nhìn cánh tay của mình

_ Ông cho con đi với

_ Hà! Anh đi làm gì?

_ Ít ra thì tôi cũng muốn xem cô thảm hại như thế nào..

_ Anh...Hur.. _ Cô quay mặt đi

Ha hA ha

Ông lão bật cười

_ Vậy chúng ta đi thôi, nếu bản quần áo thì ta có mấy bộ không dùng tới đây

Xung Phong!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Hứa Anh nhảy chân sáo tung tăng trên đường. Con đường này do chính ông lão làm nên có hơn khó đi một chút

_ Làm sao ông cứu được chúng con? _ Hải Trình hỏi

_ À, hôm đó ta đang đi bán rau về, lúc đó trời cũng đã hơi tối, ta thấy loáng thoáng ở chân vách núi có 1 bóng người, nhưng không thấy cử động, lúc đầu ta nghĩ là xác của ai đó bị thủ tiêu sau đó lại nghĩ là ai đó gặp nạn nên quay lại cứu thì thấy hai đứa, sau khi đưa hai đứa về đây ta quay lại thì thấy có rất nhiều thuyền vừa ra khơi

_ Có lẽ đó là thuyền cứu hộ _ Hứa Anh gật gù

_ Mà làm sao hai đứa ngã xuống đấy?

Hải TRình nhìn Hứa Anh ẩn ý _ Tai nạn thôi ông

_ à, lúc ta cứu được hai đứa, không hiểu sao tay hai đứa cứ nắm chặt thế này này, ta gắng mãi mới ra được đấy _ Ông lão miêu tả làm cả hai đỏ mặt _ Vậy bao giờ hai đứa về?

_ Có lẽ đến khi tay anh ta khỏi hẫng ông ạ _ Hứa Anh nói _ A _ Cô bỗng reo lên

TRước mặt là một con mương nhỏ, nước chảy trông rất trong. Nhìn từ xa cũng thấy những chú cá cứ chốc chốc lại nhảy lên khỏi mặt nước. Hứa Anh thích thú chạy đến bờ vờ vịt những chú mắc cạ không nhảy xuống được

_ Ha ha được 7 con rồi ông ơi

Những chú cá vẫn tiếp tục nhảy lên

_ Vậy thì con ở trên bờ nhặt cá, ta ở dưới hót nhé

_ Vâng!

Ông lão xuống phả dưới và để rỏ xuống để chèn dòng nước, những chú mắc vào lưới cứ thế tạo thành một bao lớn. Hải TRình trên bờ hét chi bên này rồi lại bên kia có khi chẳng có con nào cũng chi

_ hahahaha...

Hứa Anh bức tức _ Anh có im đi không hả, tôi cho anh một cục gạch vào đầu bây giờ

_ Vâng vâng, gì mà bạo lực thế? _ CẬu giả vờ sợ sệt

Bỗng Hứa Anh kêu lên

_ Á rần rần rần... _ Rồi nhảy chơi chơi bấu cả lên người HẢi TRình _ RẦn!

_ Trời ơi cái tay của tôi _ CẬu rên rĩ và Hứa Anh nhảy ngay xuống

Con rần nước đó thấy động liền đi lên bờ và lượn ra chỗ khác, hú hồn. Ai mà biết được nó có phải rần nước hay không, mà rần nước căn cũng gây ngứa mà...

_ Nhiều cá quá, để con kéo lên cùng ông _ HỨa Anh cùng khom người kéo lưới lên _ NẶng thật đấy

KHông may vương hồn đá và ÒM!

Hải Trình và ông lão hốt hoảng kéo cô lên

_ Biết là cô hậu đậu nên làm ơn đừng có lo chơi lo chơi không có ngày tôi bị vạ lây đây!

Người Hứa Anh ướt sũng như chuột lột lại còn thêm cả bùn đất trông kèm theo bộ mặt méo mó của cô thì trông thật khôi hài

_ hahahaha..

_ Hải TRình không nhìn được và cười phá lên, kết quả bị Hứa Anh nện cho một trận

Buổi tối hôm đó được ăn bao nhiêu món chế biến từ cá, mặt ai cũng vui vẻ. HẢI TRình gấp một miếng thì HỨA Anh chặn đũa

_ Ai cho anh ăn, anh có bắt được con nào đâu nhĩ

_ Cô... Cái đồ lấy công trả thù riêng, tôi cứ ăn đấy, ăn phần của ông lão bắt, cô cứ ăn hết 7 con cá của mình đi _ Rồi hua hua con cá trước mắt như trên người

_ AAAA tên khốn!!

Cuộc chiến lại bắt đầu trong những ngày nhàn rỗi

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Biệt thự Họ Đình

Choang!!!

Một hồi âm sắc kì dị đan xen nhau, những chiếc ly thủy tinh vỡ tan tành

_ Lũ vô dụng chúng mày cút hết đi cho tao! _ Đình Vũ Thiên quát ầm lên, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện cậu đã không ngừng tìm kiếm, dù có phải sỏi tất cả các ngõ ngách cũng phải tìm cho ra, vậy mà đám thuộc hạ chỉ biết lắc đầu

_ Cậu chủ, xin cậu bớt giận, chúng em sẽ tiếp tục tìm _ một tên vội mở miệng

Bốp!

Một cái tát như trời giáng giáng thẳng lên mặt tên kia, khiến hắn chỉ biết ứ ớ. Kẻ không bao giờ đánh thuộc hạ của mình lại ra tay dù chỉ là một cái tát cũng khiến người khác phải bất ngờ

_ Lũc hết đi, xới cả mộ lên cũng phải tìm cho ra cô ấy!!!!

Rồi lũ thuộc hạ kéo nhau ra ngoài, chỉ còn lại Thiên và những mảnh vỡ

_ Cậu chủ, cậu nên đi nghỉ đi, cả đêm qua cậu đã không chợp mắt chút nào rồi _ Viên quản gia đứng đằng sau cúi đầu

_ Đến ông cũng cút đi!!! _ Thiên gắt lên rồi ôm đầu, cậu ngồi phịch xuống ghế

Biết điều mình sắp nói ra là ngu ngốc nhưng quản gia Châu vẫn cứ nói

_ Cô ta có xứng đáng để cậu làm như vậy hay không?

Thiên khựng lại, ánh mắt cậu rực đỏ, hàm răng nghiến chặt, cơ thể bốc lên mùi sát khí. Con quỷ trong người cậu đã chiếm lấy cậu hoàn toàn

Pặc!

Quản gia Châu không dám tin vào mắt mình, móng vuốt của một con quái vật đang từ từ cướp đi mạng sống của ông. Cơ thể ông gồng lên, ánh mắt Thiên vô hồn đến đáng sợ

_ Vừa nói gì, nói lại lần nữa xem?!!!!

_ Cậu...cậu...cậu chủ...làm...on...

Càng ngày ông càng khó thở, hơi thở đứt quãng đến đáng thương. Mặt ông đỏ lừ, hai mắt mờ đi, ông vẫn nghiến chặt răng, có kêu cũng vô dụng, cái thân già dần dần kiệt sức, rồi hai tay ông buông thõng. Thiên vận cổ ông sang một bên kêu “Rắc” rồi tắt thở. Không một chút mềm lòng

_ Thay quần gia mới đi_ Cậu lau tay rồi nói với tên thuộc hạ vừa đi vào, hấn sừng sốt hết sức, tay chân run cầm cập nhưng không dám trái lệnh, hấn lúi xác ông quần gia ra ngoài, dẹp sạch sẽ. Đôi mắt Thiên dịu dần, dịu dần, cậu không hề động lòng, không hề cảm thấy hối lỗi khi mà lão quần gia gắn bó với gia đình cậu đã hơn 50 năm chẳng khác nào ông của cậu nhưng khi ông ta nói ra câu đó, khi con điên trong cậu đang mất kiểm soát và vì ông ta biết quá nhiều chuyện thì cái chết tà tất yếu. Cậu tiến và phía lọ hoa hồng xanh, ngắt một bông rồi vò nát

“đừng trách tôi, hãy trách ông không biết thân biết phận”, rồi cậu lấy tay đập thật mạnh vào gương

Choang!

Máu chảy dài trên những mảnh vỡ, một mạng sống lại bị thần chết mạng đi. Tại sao cậu lại độc ác thế? Cậu trả lời người hỏi là người rõ nhất!

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên

_ Alo..._ Y Linh mở điện thoại

_ Hạ Y Linh, tôi chờ cô ở bar LIVE, tôi là Trần Anh, đến đây nhé!

Rồi đầu dây bên kia vụt tắt, Y Linh còn chưa kịp nói không hay có. Nhưng cô vẫn phải tới đó dù muốn hay không. Chuyện gì đang xảy ra?

Quán Bar LIVE

Tiếng nhạc đình tai nhức óc vang lên làm người ta không thể tập trung suy nghĩ cái gì cho ra hồn, ánh đèn sân khấu heo hắt của quán, cảm giác thật cô đơn

_ Hey!_ TRẦN ANH hay Daisy vậy gọi khi Y Linh lại gần

_ Cô tìm tôi có chuyện gì không?

Chưa nói vội, cô nàng đưa ly nước cam lên miệng ngậm một hơi dài như để chuẩn bị cho một cuộc nói chuyện rất lâu và tốn sức, nhưng cũng chăm chú vào khuôn mặt của Y Linh, nó nhợt nhạt và thiếu sức sống. Đạo này cô nàng không trang điểm dù chỉ là một lớp phấn nhẹ

_ Chuyện Angel và Hải TRÌNH

Y Linh gật đầu và nhận lấy ly sữa anh phục vụ vừa mang đến

_ Vào vấn đề luôn nhé, tôi gọi cô ra đây vì muốn cô giúp tôi một miếng và cũng để hỏi cô một chuyện

_ Chuyện gì vậy?

_ Đừng căng thẳng thế..._ Daisy nói_ Vào cái ngày trước khi Phùng Ngọc Tâm chết, cô biết điều gì đúng không

Y Linh bất ngờ ngừng mặt lên nhìn Daisy, hai mắt cô mở to

_ Không có chuyện gì cả, Y Linh bối rối rồi nói

_ Hành động của cô tố cáo cô nói dối, làm ơn hãy nói cho tôi biết

...

_ nếu cô không nói tôi sẽ tự tìm hiểu_ Rồi Daisy đứng dậy

_ Khoan đã, ngày hôm đó tôi nhìn loáng thoáng trong tin nhắn của Tâm, đó là thời gian và địa điểm, họ hẹn nhau ở nhà hàng nào đó nhưng Tâm lại chết ở con hẻm kia, và tôi biết được số đó là số của Đình Vũ Thiên_ Lúc này người Y Linh run lên bần bật_ Buổi trưa, lúc đó tôi chưa biết gì cả, điện thoại của tôi hết pin, tôi lấy máy Nhã Uyên gọi cho Tâm và hỏi cô đang ở đâu, mọi người rất lo lắng nhưng một lúc sau mới bắt máy nhưng tôi chưa kịp nói gì thì Tâm đã hét vào điện thoại“ Cứu”!!!!Rồi điện thoại vụt tắt, tôi sợ hãi không dám làm gì cả cho đến khi biết tin Tâm chết thảm như vậy

_ Hóa ra đó là lí do Hấn giết cả Nhã Uyên và đó mới là cái cớ thật để hấn giết Nhã Uyên chứ không phải vì Angel như hấn nói

Lúc này Y Linh gục mặt xuống bàn khóc _ CHÍNH tôi đã hại họ, tôi nên nói cho mọi người biết chứ không phải ôm lấy nó rồi sợ sệt ..Nhưng nếu không nói lời khai giả thì tôi chết mất, tôi không muốn mình chết oan uổng...

_ Suyt!_ Daisy đưa tay lên miệng_ Tôi có việc nhờ cô_ Rồi Daisy ghé sát tai Y Linh và nói điều cần nói, Y Linh gật đầu

Sau khi Y Linh đi rồi, Daisy gọi phục vụ đến

_ Đã Khải đến chưa?

_ Đến rồi thưa tiểu thư

_ Gọi họ vào đây

Anh phục vụ không nói gì thêm và quay đi

_ Cô gọi chúng tôi tới đây có việc gì?_ Đã Khải lên tiếng_ tôi đang rất bận nên làm ơn nói nhanh lên

_ Các anh vẫn chưa tìm thấy họ à

_ Chưa

_ Vậy rồi muốn các anh tìm thấy họ trước Đình Vũ Thiên

Đã Khải nghi hoặc

_ Tại sao?

_ VÀ đừng nói cho ai biết

_ Tại sao tôi lại phải tin lời cô, tôi không biết điều đó có tốt cho Hải TRình hay không nên tôi không thể nghe theo cô_ Cậu toan bỏ đi

_ Cậu nhớ 2 năm trước chứ

Đã Khải khựng lại

_ Ý cô là gì

_ Tôi không muốn bị kịch 2 năm trước lại diễn ra

Đã Khải nhú mồm, hiểu ra vấn đề_ Tôi sẽ làm theo lời cô_ Rồi cậu im lặng có vẻ suy nghĩ_ Nếu cần thì hãy nói với Chấn Minh, nó sẽ giúp cô

“Đình Vũ Thiên, chúng ta đã ở hai con Thuyền khác nhau rồi!”_ Daisy bặm môi, từ khóe mắt một giọt nước vô tình lăn ra, tan vào không khí. “Nếu người anh thương yêu biết những việc anh làm thì họ có tha thứ cho anh không, dừng lại đi, tôi khuyên anh nên dừng lại đi”

Daisy gục xuống bàn, nước mắt cứ thế trào ra, nóng hổi

“Ngồi một mình đếm từng giây vô vọng

Cứ vô tình chảy qua những kẻ tay

Nước mắt rơi càng thêm vết thương lòng

Đau quá, anh nào đâu có hay

Rồi hạnh phúc anh tự mình vui dập

Biến bản thân thành ác quỷ vô hồn

Anh để mình chìm đắm trong biển hận

Sóng xô bờ như ứa máu thay anh

Thì nước mắt đau lòng anh từng nếm

Anh gieo thêm tội ác lên mọi người

Đôi mắt anh cạn khô vì nứt nẻ

Cứu được anh không, hay muộn mất rồi”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Tối, ngôi chùa cổ

Hứa Anh nhận lấy hộp cứu thương từ tay ông lão, ngồi xuống hè cạnh Hải Trình

_ Nghĩ gì vậy?

_ Không có gì.

_ Đưa tay đây tôi thay băng cho

_ Tay của tôi chứ tay của cô đâu

_ Ủ, tay của anh chứ tay của tôi đâu_ Cô nhóc nhại lại_ Vì vậy thì tự mà làm đi

Hải Trình phụng phịu, vẻ ghét bỏ

_ Thì tự làm

Rồi Trình từ từ tháo băng ra

_ A..._ Trình kêu khẽ còn Hứa Anh không khỏi ngạc nhiên khi nhìn những hành động lạ lùng ấy

_ Anh bị sao thế?

Cậu ngừng mặt lên_ sao là sao?_ Giọng cậu lạnh tanh

_ Có tâm sự gì thì nói ra đi, anh không giấu được tôi đâu_ Cô nhóc cười trêu

_ Không có

_ Nói dối

_ Không có

_ Có!!

Hai người cứ đầu khẩu, Hứa Anh thì không buông tha còn Hải Trình thì chối đây đẩy

_ Anh có nói không hả, nghĩ xấu tôi hay sao mà không chịu nói ra_ Cô chớp lấy cái tay đau của Hải Trình và nhấn xuống

_ A!!!Thôi được rồi

_ Tốt

_ Cô..._ Hải Trình vò đầu_ Cô có yêu Thiên không?

Hứa Anh khựng lại, hai mắt nhìn Hải Trình chớp chớp

_ Anh thích tôi à?

_ Làm...làm gì có..._ Trình giật mình lông ngóng

Hứa Anh ngồi gần hơn

_ Tôi biết anh thích tôi mà, thích tôi thì mới hỏi câu ấy, nói đi, thích tôi đúng không???...

Hứa Anh hỏi dồn dập

_ Dừng lại!!!Tôi không đùa đâu

Hứa Anh cúi đầu thì thầm trong miệng

_ Tôi cũng đâu có đùa_ Rồi nói to hơn_ Thế anh hỏi thế làm gì?

_ Tôi chỉ muốn nhắc cô rằng Hứa Vy cũng yêu Thiên và nếu cô cũng yêu cậu ta..._ Cậu ngập ngừng_ Thì Hứa Vy còn yêu cậu ta trước cô

Biết chứ, điều này cô nhìn ra từ lâu nhưng lại không nói

_ nhưng có liên quan gì đâu

_ Tôi không chắc Hứa Vy có phải loại người vì tình yêu mà bất chấp tình bạn hay không nên cô... hãy cẩn thận

Bỗng dưng Hứa Anh nổi khùng

_ Đừng có nói chị ấy như thế anh hiểu chị ấy lắm vậy, anh đâu biết chị ấy tốt như thế nào khi anh chẳng hiểu người ta nghĩ gì, tôi sẽ không tha thứ đâu!!!

Hải Trình im lặng, Hứa Anh lại suy nghĩ

_ Yên tâm đi, tôi không yêu Thiên đâu, tôi chỉ coi Thiên là anh trai thôi, tôi không xứng_ đúng vậy, có lẽ cô chỉ coi Thiên là anh trai thôi, một người anh đáng tin cậy

_ Đừng hạ thấp bản thân mình, đó không phải cô mà tôi biết

Hứa anh ngừng mặt lên trời, mọi thứ bỗng dưng cô cảm thấy không hề muốn nghĩ

_ Không quan trọng đâu, cái tôi cần bây giờ là sống bình yên và sớm tìm ra gia đình của mình, cái khác tôi không quan tâm, tình yêu thì có lẽ vẫn còn xa vời... Còn anh, cái gì cho anh động lực sống?

_ Không gì cả, chẳng có cái gì là động lực cho tôi, tôi sống vì kẻ đó muốn tôi chết, tôi càng phải sống, tôi duy trì sự tồn tại của mình vì để đấu tranh với kẻ đó thôi, như một cuộc chơi và ai đó phải là người chiến thắng

Một quãng im lặng

_ Tôi muốn hỏi điều này, anh hãy trả lời nhé, Nhã Uyên không phải anh giết chứ?

Hải Trình nhún vai

_ Tôi chẳng có lí do gì để giết họ cả

_ Chắc chứ?

_ 100%

_ Tôi tin anh, còn chuyện Anh và chị Vy, hai người... đính hôn?

Bất ngờ, tại sao Hứa Anh lại biết chứ, khi chưa một ai ngoài hai nhà biết chuyện này?

_ Thay thế! Lẽ ra người đính hôn không phải cô ấy! Dám sắp xếp tương lai của tôi, đừng có hòng!!!!

Hứa Anh nhíu mày

_ Thay thế? Vậy người thật sự là ai?

_ Cô quan tâm chuyện đó làm gì?_ Hải Trình nghi hoặc

_ Nói đi mà... LÀM ơn..._ Hứa Anh lắc tay Hải Trình nũng nịu, cô nhóc năn nỉ rồi hết sức có thể mặc dù chuyện này hơi ló chút chút

_ Cô em gái thất lạc của nhà họ Vũ, Vũ Hứa Anh!

Giật mình, Hứa Anh bỏ ngay tay Hải Trình ra, suýt chút nữa thì cô hét lên khi nghe thấy tên mình. Vũ Hứa Anh- đó chẳng phải tên của cô hay sao? Tại sao hai cái tên lại giống nhau như thế và cùng thất lạc gia đình. Nhưng người giống người còn được hưởng chi hoàn cảnh và một cái tên...

_ Mà tôi cũng thắc mắc không hiểu cô có quan hệ gì với nhà họ Vũ không đấy

Hứa Anh phẩy tay

_ Không phải tôi đâu, tôi làm gì có cái phúc ấy

_ Những nhờ cô là đứa bé đó thì sao, cô cũng đang đi tìm gia đình mình mà, nghe nói khi sinh ra được vài ngày đứa bé đó đã mất tích, nói đúng hơn là có người đánh cắp.

_ Này! Làm gì có chuyện lấy cắp tôi đi còn giữ nguyên tên cũ thế chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này hay sao/

_ Cũng đúng... nhưng cô không hy vọng điều đó sao khi được làm tiểu thư của tập đoàn FREE?

_ Không! Để bị ép hôn à hay bị lệ thuộc vào gia tộc hay đơn độc giống như anh, tôi chỉ ước mình có một gia đình bình thường, một cuộc sống bình thường mà lúc nào cuộc sống cũng tràn ngập niềm vui, mọi người bên nhau nói cười, như thế đã đủ hạnh phúc rồi

_ Tôi thật ghen tị với cô, tôi cũng đã ước như vậy nhưng sự thật vẫn là sự thật thôi, tôi vẫn mất đi cái không bao giờ có lại, đó là mẹ của tôi, tôi vẫn sống cô đơn trong một tòa biệt thự sang trọng_ cậu cười nhạt_ Như thế thì giàu có có ích gì đâu, trong cái thế giới chỉ có tiền bạc này mãi mãi phải bon chen, mãi mãi phải tranh giành...

_ Vì sao?

_ Vì cô có một trái tim ấm áp và luôn nở nụ cười

_ He, tự nhiên nói vậy nghe không quen tai chút nào

Hải Trình gõ lên đầu cô nhóc một cái khiến cô la oai oái

_ đồ vũ phu

Hải Trình để mặt mình ghé sát mặt Hứa Anh

_ Nói gì nói lại lần nữa

_ Á...Đau!! Đồ đáng ghét!!!_ Cô ôm lấy trán

Pặc _ AAA

Lần này thì người kêu là Hải Trình

_ đừng quên anh có tận hai cái tay đau đấy(Thâm thật)

Cô nhóc phui tay, hất tóc ra đằng sau, quả là cao thủ_ Đừng có chọc tôi, anh chưa thấy vuốt đại bàng đâu

Biệt thự họ Dương

_ Đuổi đám nhà báo đi hết đi_ Bà Ái Trang quát lên

_ DẠ! _ đám vệ sĩ cúi đầu

Dã Khải đứng lúc cũng đi vào

_ Tìm thấy chưa?

Cậu lấy chai nước tu ừng ực, lắc đầu như được mùa và sau đó thì choáng váng

_ ha hahaaa... Cô đừng có tức giận như thế chứ, mau già lắm đấy!!!

_ Đừng có đùa nữa nhóc con, cô cho một cái bạt tai bây giờ

Dã Khải nhún vai

_ Không lẽ cô suốt ngày bắt con phải mặt mày ừ rù hay sao? Huống chi ai đó còn chẳng thèm quan tâm

Ông Dương Hải đi xuống

_ Dã Khải, chút nữa con vào công ty giúp ta chút việc _ Rồi ông vội đi

Ái Trang huych vào người Dã Khải

_ Liệu cái mồm con đấy nhóc

Dã Khải cười cười rồi cũng đi theo

Ái Trang mở điện thoại ra, lướt trên màn hình một số lâu lắm không sờ tới

Call

_ Hello

_ Ông Winter, tôi muốn nhờ ông một chuyện

_ Ô! Thì ra là Dương Ái Trang, tôi không nhớ là cô biết nhờ người khác cơ đấy!

_ Tôi không có thời gian đôi co

_ Vậy điều cô muốn là gì?

_ Hãy cho Hải Di về nước, con bé ở bên đó cũng lâu rồi, anh trai nó đang gặp chuyện và nó thì không thể không ở đây thêm nữa

_ cô nghĩ ta đồng ý sao? Với tư cách là ông ngoại của nó?

_ Vậy ông không phải ông của Hải Trình hay sao?

_ Nó có coi tôi là ông ngoại nó đâu mặc dù tôi chưa từng ghét bỏ nó

_ Nó chỉ không tha thứ cho ông vì ông mang Hải Di đi thôi, hãy cho Hải Di về, vì HẢI TRÌNH

Cuối cùng thì cũng gọi, sớm muộn thôi, Hải Di út ít của họ Dương sẽ về, giải quyết những thứ rác rưởi của gia tộc

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Cuộc tìm kiếm vẫn vô vọng, vậy là đã một tháng tìm kiếm, trong biển người này, liệu họ có thể ở đâu? Hay thật sự họ đã chết. Vũ Thiên như phát điên, cậu lùng sục khắp các bến cảng nhà dân nhưng không có được thông tin gì. Dã Khải và đàn em cũng lùng sục không kém nhưng vì nhẹ nhàng dò hỏi nên nắm bắt được thông tin nhiều hơn

Pip pip pip

_ Daisy, chúng tôi đã có được manh mối, hi vọng điều này sẽ đúng

_ Tốt quá, nếu tìm thấy họ hãy giữ bí mật nhé và đừng để người của Vũ Thiên tìm ra họ trước tiên

_ Mối nguy hiểm cô nói ở đây là gì?

_ Rồi anh sẽ biết

_ Hãy gọi ý cho tôi, một chút thôi

Một lúc sau tin nhắn mới lại gửi đến_ hãy loại những suy nghĩ có thể và tập trung vào những điều không thể

Mẫu tin nhắn chấm dứt ở đó và không ai nói thêm gì cả. Tốt rồi, ít ra manh mối vừa tìm được của Chấn Minh có lẽ sẽ tìm ra họ sớm thôi. Cậu đã đưa tiền và nói với người dân nhìn thấy rằng đừng cho người của Vũ Thiên biết vì bọn họ là kẻ thù tiêu nhân chứng của một vụ án giết người chưa được phá. Việc giữ bí mật đã xong. Nhưng dù có đoán thế nào cậu cũng không thể biết chuyện Daisy ám chỉ là gì, hay cô ta cũng là một mối nguy hiểm chăng? Vậy kẻ đó là ai, kẻ gieo rắc hận thù hai năm trước là ai? Kẻ đó chắc chắn rất hận Trình, là kẻ nào mới được cơ chứ?

Dã Khải vò đầu, còn câu nói của Daisy nữa, ‘hãy loại những suy nghĩ có thể và tập trung vào những điều không thể’ có ý gì? Khốn kiếp!!! Trời ơi đòn chất sấm lại một chỗ và suy nghĩ đi!!!!

“Cậu còn nhớ chuyện hai năm trước chứ? Tôi không muốn bị kịch lại diễn ra”

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Dã KHẢI

Vậy mục đích nhắm vào Dã KHẢI và Demon hay Vũ Hứa Anh, người có khuôn mặt của Đình Vũ Lam...

Từ từ đã... Đình Vũ Lam?!! Không lẽ người hận Hải Trình là Đình Vũ Thiên, điều đó là tất nhiên, em gái cậu ta chết thảm như vậy cơ mà, nhưng đây đâu phải lỗi của Hải Trình đâu, là bọn bắt cóc đấy chứ

Dã Khải chống tay vào tường, cậu hoài nghi chính mình

Đùa! Sao lại có chuyện đó, làm sao Đình Vũ Thiên lại là người hai năm trước hại Trình được và còn bắn chết em gái mình nữa chứ? Mâu Thuần!

Lấy tay đập vào đầu mình, làm gì có chuyện phu nhân Kha Ngọc Lâm là do cậu ta giết, nếu thế thì vì cái gì, tình yêu, tiền bạc,...tình yêu ư? Hải Trình còn không yêu Vũ Lam, tôn thương ư? Đã không yêu thì làm sao mà ép buộc, liệu đó có phải là sự thật?...

“Hãy loại những suy nghĩ có thể và tập trung vào những điều không thể”

Dã Khải mở to mắt, không tin cũng vẫn phải thử tin thôi

_ Đại ca... đại ca... _ Chấn minh cùng mấy tên đàn em nura chạy đến

_ Chuyện gì?

_ Chúng em tìm và biết được nơi họ đang ở rồi, tại một ngôi chùa cổ sâu trong rừng, cách núi Huyền 8km về phía Nam _ Chấn Minh ghé sát tai Dã Khải

Dã Khải vỗ bóp một cái đau điếng vào vai Chấn Minh

_ Tốt, cậu đi đón họ đi hãy nhớ là phải thật bí mật đấy

_ Thế anh đi đâu?

_ Nghe này _ Cậu kéo Chấn Minh lại gần hơn _ Nếu sau khi tìm được Hải Trình mà không có tung tích gì của anh thì coi như anh đã chết rồi nhé, chuyện này cũng chẳng khác gì vào hang cọp đâu

_ Anh nói gì em không hiểu!! Chết là sao?!! _ Chấn Minh gần như hét lên

Bốp! Một cú trời giáng vào đầu

_ Đừng có đánh vào đầu em!!

_ Có lẽ anh đã lờ mờ đoán được sự thật 2 năm trước, lần này anh đi để kiểm chứng sự thật đó, nếu anh không quay lại thì đừng tìm anh mà hãy thông báo cho Hải Trình. Thêm nữa, có lẽ Daisy cũng biết bí mật này, hãy giúp đỡ cô ấy, Hải Trình bị động mãi rồi, khi biết sự thật cậu ấy sẽ biết mình phải làm gì. Thằng quý, cậu làm anh không yên tâm chút nào!

_ Anh đi đâu?

_ Cậu yên tâm, nếu được anh sẽ cố tha mạng về, thế nhé!!

Nói rồi Dã Khải phóng xe đi

Chấn Minh nhìn chiếc xe đi khuất rồi mới dẫn đàn em đi tìm người

Biệt thự họ Đinh

_ Tôi không ngờ mình được chào đón như thế này? _ Dã Khải nói khi có một khẩu súng chĩa về phía cậu từ đằng sau

_ Thằng chó con của nhà họ Dương đến đây làm gì, cậu chủ tao bị dị ứng với lông động vật! _ Giọng nói chế nhạo của Huy Vũ vang lên, không ngờ bọn họ chó mặt nhanh thế, thằng chó con của nhà họ Dương ư? Ý mày là cả họ Dương là chó chứ gì, à, thì cũng có nhưng là thiếu số thôi. Nhưng dù sao thì cũng đã xúc phạm, kiểu này suy luận của cậu đúng một nửa rồi

Cậu cười nhạt

_ Còn chưa vào đến cửa đã bị chó hoang cắn cho te tua rồi haizzz...

_ Mày...Dương Dã Khải, tao không có thời gian dỗi lí với mày nhưng cậu chủ tao có lệnh, bắt đầu từ bây giờ không tiếp người họ Dương, mày đến đây làm gì thì cũng về đi

Dã Khải không trả lời, cậu tới đây tìm chủ chứ không phải tìm chó hoang, vì vậy không có nghĩa vụ trả lời

_ Ô! Khách quý, sao lại chĩa súng vào khách thế này? _ Bỗng một giọng nói ma mị vang lên, không cần nhìn cũng biết đó là Đình Vũ Thiên, hãy lộ bản chất ra rồi

_ Đình Vũ Thiên, chúng ta có thể nói chuyện chứ?

_ Cứ nói, tôi đâu có làm gì cậu_ nụ cười dịu dàng vẽ lên, trong trường hợp này nó thật giả tạo

_ Làm ơn đừng có cười như thế trước mặt tôi, nó làm tooi đi ứng_ Dã Khải nói làm tia cười trên khuôn mặt Thiên vụt tắt, cậu không cười nữa, thay vào đó là khuôn mặt của tà khí

_ Mày nói như vậy tức là mày đã biết điều không nên biết rồi nhỉ?

Dã Khải nhún vai

_ Và khi tao quyết định đến đây thì tao cũng chắc chắn mày sẽ lộ đuôi cáo

Như vậy suy luận của cậu hoàn toàn đúng

Một hòng súng gi sát thái dương cậu và tay đang chuẩn bị bóp cò

_ Nói tao nghe mày đã biết những gì?

_ CHÍNH mày bắt cóc Hải Trình và giết mẹ cậu ấy, đúng không kẻ giả tạo?

_ Mạnh mẽ lắm nhưng theo mày lí do là gì?

_ Vì sao chỉ có mình mày biết

Một nụ cười nhếch lên

_ Vì sao à?

ĐOÀNG!

một phát đạn ghim vào cánh tay Dã Kahir, cậu ôm chặt vết thương, mồ hôi lạnh toát ra, cậu nghiêng chặt răng

_ Khốn nạn!!

_ Phải! Tao khốn nạn!! Nếu không phải vì Dương Hải Trình cướp mất người tao yêu thì tao cũng không khốn nạn như bây giờ_ Thiên xốc cổ áo Dã Khải, giọng cậu đầy giận dữ

_ Mày yêu Đình Vũ Lam? Sao có thể?- Quá bất ngờ vì những gì mình vừa nghe

_ Nó không phải em gái tao!!! Tao là con nuôi!!! Giờ thì mày biết lí do tại sao rồi chứ!!!!

_ Và mày đã giết những người cậu ấy yêu thương!!!

_ Phải!!! Để nó hiểu cảm giác mất đi thứ quan trọng nhất đau đớn như thế nào như cách tao một tay giết chết người tao yêu_ Thiên bỗng trở lên điên loạn

Cuối cùng thì Dã Khải cũng tìm ra sự thật cuối cùng

_ Rồi mày sẽ bị trời dày thôi!!! Rồi lót quỹ của mày sẽ bị xé nát mà thôi!!!

ĐOÀNG!

Một phát đạn nữa ghim vào chân phải, cậu khụy xuống

_ Mày nghĩ tao sẽ để chuyện đó xảy ra sao, đừng có mơ!!!!

_ Giết tao đi thằng khốn!!!_ Dã Khải rít qua kẽ răng

_ Giết mày? Hah hahah... cái chết là quá xa xỉ, tao muốn giày vò mày sống không bằng chết!! hah hahaha

_ Rồi mày sẽ chết dần chết mòn trong thứ tình yêu giả tạo của mày thôi!!!!

ĐOÀNG!

Một phát đạn sượt qua mặt, may mà Dã Khải đề phòng trước

_ Dương HẢI Trình chẳng là gì với tao, tao sẽ cho cả gia tộc họ Dương sụp đổ trong tay tao!!!

_ tao sẽ không để chuyện đó xảy ra, tao sẽ không bao giờ để mày động đến ai nhà họ Dương!!!!

_ Cảm ơn!! mạng chó của mày đang nằm trong tay tao thì làm được cái quái gì!!!

_ Có chết tao cũng phải sói mộ lên chứng kiến cái chết thê thảm của mày!!!

ĐOÀNG!

Một phát đạn vào vai trái, Dĩ Khải không còn sức lực nữa, cậu ngã đi và sau đó chỉ còn một biển đen bóng tối

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lót Quý

Sân bay

Daisy và Dương Ái Trang đứng dựa lưng vào thành ô tô

_ Thật phiền khi nhờ con tới đây

_ Không sao, con cũng muốn gặp Hải Di mà, 3 năm rồi còn gì_ Daisy vui vẻ nói rồi hướng mắt về sân bay_ Máy bay sắp hạ cánh rồi, chúng ta đi thôi

Rồi cả hai tiến về hướng sân bay, Daisy cầm trên tay một tấm bảng

Sân bay ồn ào, Daisy chen vào một chỗ trống, cô vô tình bị ai đó giẫm vào chân, đau quá nhưng ánh mắt cô bỗng ‘reo’ lên

_ Dương Hải Di!!! Hải Di!!! Ở đây!!!_ Mọi người quay lại nhìn sinh vật lạ với sóng âm cực mạnh trên sân bay nhưng cô không quan tâm

_ Vâng!!!_ Hải Di chào lại, bây giờ sân bay có tới hai sinh vật như thế. Một cô nhóc 16 tuổi, mặc chiếc áo gi lê bò, chân váy xếp li duyên dáng, mái tóc dài xõa xuống và một chiếc bông to bản, trông thật xinh xắn và đáng yêu, đặc biệt, cô nhóc rất giống Dương Hải Trình

Hải Di đi theo Daisy, hai chị em nói chuyện rôm rả

_ Lâu không gặp em, liệu nhóc có còn nhớ chị không?

_ Mới có ba năm thôi, trí nhớ của em không tồi như vậy đâu, chị Trần Anh thật xinh đẹp

Daisy phồng mũi, he he, mấy khi được một người quen khen một cách tử tế nếu không toàn đá xéo nhau

Bà Ái Trang đi đến gần_ My baby, chào mừng con trở về Việt Nam, ôi nhớ quá

Hải Di kéo tay bà cô ra_ Cô lớn thế này rồi mà cứ trẻ con lon ton thì làm sao mà lấy được chồng

Ái Trang phụng phịu_ Đến cả con cũng chê bà cô này già chứ gì

_ Con không dám, ha hahaha...

_ Con về có lâu không?

_ Ông ngoại cho con về luôn, rảnh thì sang thăm ông cho ông đỡ chán là được

Daisy sốt sắng đi lấy xe ô tô, khi chỉ còn lại hai người

_ Con biết ta gọi con về có chuyện gì không?

Hải Di mân mê những bông hồng còn đọng nhưng giọt nước

_ Vâng... anh Hải Trình gặp chuyện và gia tộc đòi thay người thừa kế vì có tổng số cổ phần lớn nhất SOTSG, 59%

_ Thông minh lắm, có lẽ bây giờ ba của con cũng biết con về nước, ông ngoại con chẳng giữ im lặng được lâu đâu mà phải bắt người khác thực hiện cam kết mới dám cho con về. Chuyện này anh trai ta chẳng thêm quan tâm hay đang theo dõi tình hình gì đó, ta cũng không biết nhưng cái đả này người thừa kế tập đoàn SOTSG sẽ không còn là Hải TRình mất thôi. Ở bên đó con cũng thường giúp ông ngoại con quản lí công ty vậy cũng làm được những điều người khác không nghĩ tới nhì

Hải Di hơi nheo mắt

_ Người đứng đằng sau là ai vậy cô

_ Tộc trưởng thứ 20, Dương Trí Dũng, thật điên khủng khi chọn gã già 70 tuổi đó làm tộc trưởng nhưng mà nghe nói gã được làm tộc trưởng là ý của ba con thì phải_ Ái Trang ôm trán_ Thật không thể hiểu nổi!

Một chiếc mũ trần được đồ sẵn ở đó

_ Đúng ý em nha_ Daisy hét to lên từ xe ô tô

_ Cảm ơn chị aaaaa_ Nói rồi Hải Di lên xe

_ Con đi đâu vậy?

_ Giải quyết một số việc ấy mà_ Rồi cô giờ khâu súng ngắn GA trên tay và đút vào trong túi_ Món quà gấp gờ phải thật bất ngờ

_ Khoan đã! Con định làm gì?_ Ái Trang vẫn hỏi nặc dù bà biết Hải DI đi đâu nhưng Hải Di đã phóng ô tô đi mất

_ Cô cứ yên tâm, là em gái Dương HẢi TRình thì con bé biết mình nên làm gì_ Daisy lên tiếng_ CHÚng ta về thôi

Ái Trang gật đầu

Biệt thự tộc trưởng thứ 20_ Dương Trí Dũng

Cạch!

Hải Di xuống xe, cô bỏ mũ bảo hiểm liếc mắt nhìn tòa biệt thự to lớn, lão ta xài tiền quá chón rồi . Cái mạng gì 70 tuổi không con cái thì xây cái tòa biệt thự to như dinh tổng thống này làm gì không biết, chỉ để nuôi lũ cá cảnh thôi à? Để xem người quen gặp lại sẽ như thế nào?

Cô đứng trước cổng

“Xin cho biết tên, đẳng cấp?” máy kiểm tra gắn ngay trước cổng, ông ta nghĩ mình là ai mà đòi đẳng cấp của người khác, cô nhếch môi cười

ĐOÀNG!

Bảng kiểm tra vỡ tan tành, còi báo động réo ầm ĩ, tình hình này chế độ an ninh còn cao cấp hơn cả nhà trắng luôn ấy, và cuối cùng cô được đưa vào trong

_ Liều lĩnh không nên là tính cách của một cô nàng như cháu đâu cô bé à?

_ Vậy ông nghĩ một người như tôi thì nên như thế nào?_ Cô ngang bướng hỏi lại

_ Dịu dàng và phải đi bên cạnh nhưng chàng trai xứng đáng chứ không phải phá hỏng hệ thống an ninh của ta rồi xông vào đây như đứa vừa thoát khỏi trại tâm thần_ sự chế nhạo hiển hiện trong câu nói của lão, một cách cợt nhả lão như muốn tống cô vào nhà lao

_ Hahahaha..._ cô bật cười_ Tộc trưởng à? Một người như cháu thì còn xa vời lắm

_ Tộc trưởng? ta không nhớ trong họ Dương có người như cháu, hô hô, không lẽ ta nổi tiếng như vậy hay sao?

Hải Di mỉm cười, cô tiến lại gần hơn

_ Ông quên nhanh thật đấy, người quen ba năm trước mà như cá thể kỉ chúng ta mới gặp nhau

_ Ba năm trước? không kể...

Cạch!

Một khẩu súng gi sát thái dương ông ta

_ Dương Hải Di_ Cô nói tiếp về sau_ em gái Dương HẢi TRình, người đã cắt đứt một ngón tay của ông? Sao rồi, nhớ ra chưa?

Lão ta nhìn xuống bàn tay trái của mình, nói thiếu đi hẳn một ngón tay, làm sao lão có thể quên được cái ngày kinh khủng mà lão đã cấu kết với tộc

trường thứ 19 (lão ta sau này bị Hải Trình dọa cho nhồi máu cơ tim và chết hai ngày sau đó) để kết Hải Di vào một bản án của gia tộc, như không tôn trọng tộc trưởng chẳng hạn, nhưng rõ ràng tộc trưởng không coi cô ra gì vì lý do con gái không có chỗ đứng. Nhưng thật đáng tiếc cho cái suy nghĩ ngu ngốc đó. Đã là em gái của một đàn anh hắc đạo thì chí ít cũng biết chia sẻ vào người khác khi cần thiết. Với ông ta, Hải Di cũng là một mối nguy hiểm. Bằng chứng là ông ta phải trả giá bằng nỗi đau mất đi một phần của cơ thể, ngón tay út đó, là do không cố ý nhưng thế thì cũng không giảm bớt nỗi sợ hãi của ông ta. Đó là bí mật của ba năm trước, khi lão chưa là tộc trưởng, lão đã bắt cóc Hải Di đòi tiền chuộc đã đánh đập cô bé 13 tuổi. Nhưng thật không ngờ đã chạy thoát và lấy mất ngón tay út của ông ta khi tranh giành con dao. Nhưng rốt cuộc thì cô bé không hề có bằng chứng, để bảo vệ cho cháu gái mình, ông ngoại cô đã phải đưa cô sang Mỹ ba năm liền. Chuyện này tưởng chừng đã đi vào dĩ vãng nhưng cho tới ngày hôm nay... ha haha ha...

_mày...mày đã về...?

Đám thuộc hạ của lão ta buộc phải hạ súng khi khẩu súng trong tay cô đang si sát thái dương lão, nhưng cô hạ súng và mỉm cười

_Chỉ là chào hỏi thôi, để cho ông biết tôi cần thứ gì và điều ngu ngốc ông đang làm, cứ thử tiếp tục đi, sẽ phải hối hận đấy, mất tất cả ư? Chuyện đó là đương nhiên!

Đoảng!!

Một phát đạn ghim vào ghế sofa. Lão ta sợ tím cả mặt, không thốt lên được lời nào. Tất nhiên lão biết Hải Di đáng sợ như thế nào. Một kẻ như Dương Hải Trình đã khiến cả gia tộc co quắp trong sợ hãi thì bây giờ có thêm Dương Hải Di, nỗi sợ đó càng tăng gấp đôi. Hải Di ánh mắt đánh lại, cô lên xe và phóng vụt đi. Thực chất cô không hề đáng sợ như thế, như đại bàng giấu vuốt, như bị áp bức mới giờ móng lên tự vệ mà thôi. Nghe có vẻ hoang đường nhưng Dương Hải Di đã tham gia vào đội phòng chống tội phạm khi mới 13 tuổi của sở cảnh sát Đan Thiên, thật điên rồ cho những kẻ coi thường điều đó

Biệt thự nhà họ Vũ

Hải Trình thế nào rồi? Vũ phu nhân, tức là bà Vũ Hứa Hồng Ngọc lên tiếng hỏi Hứa Vy

Con không biết! Mẹ hỏi con bao nhiêu lần rồi hả? cô miễn cưỡng trả lời_ Cậu ta không liên quan gì đến con hết, vì vậy đừng có hỏi con!

Chát!!Hứa Vy sùng sốt

_Im miệng! Đó là trách nhiệm của con, là bổn phận của con, vì con là một người con của nhà họ Vũ, ông ngoại con đã hứa hôn cho con với Hải Trình, đó là điều vinh dự cho con

_Mẹ làm rồi, đó không phải bổn phận của con, con không mang họ Vũ, đó chỉ là họ của mẹ mà thôi, con mang họ Visser vì vậy con không cần phải làm theo cái tâm nguyện điên rồ ấy. Và lại con chỉ là vật thay thế thôi, Vũ Hứa Anh mới là người phải thực hiện nó chứ không phải con!!!!

CHÁT! CHÁT! CHÁT!

Liên tiếp ba phát tát, Hứa Vy nghiêng mặt sang một bên, má cô hằn năm ngón tay đỏ ửng, đôi mắt cô ầng nước

_Con có biết là con đang xúc phạm ông không hả!! Mẹ biết con không phải người thực hiện nó nhưng Hứa Anh mất tích và có người nói nó đã chết con biết không!!! Chúng ta chưa từng ngừng tìm kiếm nó nhưng 17 năm rồi không có lấy một tin tức quý giá nào, vì vậy con mới là người phải thay!!!

Vậy sao?! Hứa Vy ngắt lời_ Vậy làm ơn xin mẹ hãy tìm ra nó trước đám cưới điên rồ này đi, con hận nó, hận vì là người thay thế của nó, hận vì chỉ là một vật thay thế trong cuộc sống của nó mẹ hiểu không!!!!!!_ Cô gào lên rồi chạy ra ngoài

Vũ phu nhân khoanh tay, bà thấy mắt mình hơi cay, đây là lần thứ hai bà đánh con gái bà như thế, lần thứ nhất bà đã khiến Hứa Vy mất tích cả ngày trong quán rượu nhưng chẳng còn cách nào khác cả

“Tha thứ cho mẹ”_ bà ôm lấy đầu, thở dài “Hứa Anh, bây giờ con đang ở đâu?”

Vũ Thiên đứng trước cửa cô nhi viện Từ An, cậu nghĩ mình có nên vào hay không? Đã nhiều ngày từ khi Hứa Anh mất tích cậu chưa đến đây, hình như chỉ có mình Daisy đến thường xuyên, không biết tình hình thế nào

Cạch!

Cửa mở làm cậu giật mình

_Anh Vũ Thiên...sao anh không vào trong?

_ừ anh vào đây, em đi học à?

Vâng... rồi bé Chuối đi, Thiên liền đi vào trong nhà

Khoan đã! Bé Chuối đột nhiên nói_ Xin anh cố tìm ra chị Chíp nhé_ Rồi bé chạy ù ra cổng

Điều đó làm Thiên bỗng cảm thấy ngọt ngào, cậu bước vào trong

_ Cậu Thiên... _ Di Văn hỏi

_ Chào Di!

_ Cậu đến tìm mẹ Sa à, chị ấy đang ở trong phòng ấy _ Rồi Di mang theo đồng quần áo sơ sinh đi

Chỉ vội vã nhìn theo, cậu cảm thấy cô nhi viện bây giờ thật yên ắng, ngoại trừ những đứa trẻ đến tuổi đi học ra thì một nửa vẫn chỉ dưới năm tuổi, sao lại tồn tại sự yên ắng này trong ngôi nhà toàn trẻ em?

_ Phụng Thiên? Cậu đến đúng không? ... vào trong đi

Hơi bất ngờ nhưng Thiên cũng mở cửa bước vào trong, cậu thấy mẹ Sa đang lục gì đó trong ngăn tủ, tóc tai rũ rượi, thấy cậu vào, bà liền chạy ra và quỳ sụp xuống, cậu xin . Thiên sững sờ kéo bà lên nhưng bả chần xướng

_ Cô, cô đứng lên đi, cô đừng làm thế, có chuyện gì vậy?

_ Xin cậu! Xin cậu hãy giúp tôi tìm ra Hứa Anh, nếu không có nó chắc tôi chết mất! Xin cậu... _ Bà nức nở, hai tay chắp trước ngực cầu xin

_ Chắc chắn rồi, cô đứng dậy đi mà...

_ Không! Không! Nếu mình cậu không thể làm được thì hãy nói với bố mẹ ruột của nó! Xin cậu... xin cậu...

_ Khoan đã!! _ cậu nghi hoặc _ Bố mẹ ruột là sao? Cô biết bố mẹ ruột của cô ấy là ai đúng không, tại sao không nói cho cô ấy?

Mẹ Sa càng khóc to hơn, bà đang chìm dần chìm dần trong oan nghiệt 17 năm về trước

_ Xin cậu... xin cậu... tất cả vì lòng đố kỵ mà tôi đã cướp đi tình thương của cha mẹ mà nó phải có, vì sự ngu ngốc ấy mà tôi đã đẩy nó vào cảnh bơ vơ cực khổ. Nhưng xin cậu hãy tin tôi, tôi đã ân hận suốt 17 năm qua, đã rất nhiều lần tôi muốn nói cho nó nhưng tôi sợ rồi nó sẽ ghét bỏ tôi, hận tôi và tôi sẽ mất nó hoàn toàn...

Thiên gào lên

_ Bà mất u? Ngay từ đầu cô ấy đã không thuộc về bà vậy bà mất đi cái không thuộc về mình là đúng thôi!!! Đừng có cầu xin tôi, hãy cầu xin cô ấy kia kia!!! Giờ thì bà nói đi bố mẹ cô ấy là ai?!!

Người mẹ Sa run lấy bầy

_ Là... là chủ tịch tập đoàn FREE...

Đoàng!!!

Như một phát súng ghim giữa thái dương, Vũ Thiên choáng váng và khụy xuống. Vậy rốt cuộc Hứa Anh chính là đứa bé mất tích của nhà họ Vũ ư, là em gái của Vũ Hứa Vy? Là đứa con gái vất vả bao năm chịu bao cực khổ tủi nhục. Cậu cảm thấy uất hận vì điều đó, cậu chỉ muốn hất tay người đàn bà trước mặt cậu ra khi bà ta vẫn vùi vào áo cậu. Đôi mắt cậu ánh lên giận dữ, mẹ Sa vẫn nức nở

_ Tôi là một người đàn bà xấu xa vô liêm sỉ. Chỉ vì tôi mất bình tĩnh khi biết mình không thể có con và chồng đi ngoại tình, lòng đố kỵ với sản phụ duy nhất trong ngày hôm đó của bệnh viện sinh con, một đứa con gái đáng yêu mà tôi hằng ao ước nhưng mãi mãi không thể có được. Trong cơn loạn chí tôi đã đánh cắp nó. Sau khi có nó tôi đã trở lại bình thường, tiếp tục công việc là một bác sĩ sau khi chuyển chỗ làm đi thật xa và che đậy thành công thân phận thật của nó suốt 17 năm dù rất nhiều lần bị tìm đến, lập ra cô nhi viện này và nhận những đứa trẻ không gia đình... tất cả để bù đắp cho lỗi lầm không thể tha thứ của tôi. Khi nó nhìn tôi triu mến, tôi chỉ muốn mình có đủ dũng cảm quỳ xuống trước mặt nó và xin nó tha thứ nhưng lại không dám làm điều đó. Tôi bịa ra một câu chuyện nửa thật nửa đùa về hoàn cảnh gia đình nó, rằng họ lạc mất nó chứ không phải bị bỏ rơi. Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn thôi cho đến một ngày, nó đổ vào Đan Thiên, tôi không thể ngăn cản nó đi tìm ước mơ của mình nhưng tôi vẫn rất sợ rồi một ngày nó sẽ tìm ra sự thật, rất sợ... rất sợ...

_ Giờ bà nói thì có ích gì !!!! _ cậu nói rồi chạy ra ngoài để người đàn bà tự cấu xé mình như 17 năm trước rơi vào cơn loạn chí cho đến khi gặp được Hứa Anh. Bà giữ lại cái tên cho cô vì không muốn cô mất đi tất cả kể cả cái tên từ tay bà, dù chỉ là cái tên thôi nhưng cũng mong nó chọn vẹn. Nhưng bây giờ nói thì có ích gì, phải, không ích gì...

_ Không được! _ Thiên đá văng lon nước ngọt bị ai đó vứt lăn lóc trên đường _ Không thể để Angel biết chuyện này, cô ấy có hôn ước với Dương Hải Trình, như vậy mình sẽ mất cô ấy mãi mãi, không! Không thể để chuyện đó xảy ra, không thể để mẹ đàn bà ngu ngốc kia tiết lộ ra chuyện đó! Không bao giờ!!! _ Cậu nghĩ và khuôn mặt đanh lại, máu ác quỷ lại dâng lên và nhấn chìm lương tâm và tình người của cậu xuống vực sâu

“Tôi sẽ cứu bằng được cô ấy nhưng bà không được nói cho cô ấy biết thân phận thật của mình

_ Tại sao?

_ Không tại sao cả, nếu bà nói, cả cô nhi viện này và cả cô ấy sẽ không thể sống yên!!!!”

12h trưa, ngôi chùa cổ

Hứa Anh ngồi đu mình trên lan can thêm cửa phòng ngủ, cầm trên tay một bó hoa hồng tím kiều sa, mắt hướng vào màn xanh của cây rừng. Cô nhớ mọi người quá nhưng cô cũng bắt đầu yêu nơi này mất rồi, biết làm thế nào đây?

_ Nhìn gì vậy?_ Hải Trình đứng bên cạnh, mắt cũng hướng ra phía Hứa Anh đang nhìn

_ Máy, rừng và núi_ Giọng cô lơ đãng

_ Cô thích hoa hồng à?

Một tia thích thú hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp

_ Ủ! Tôi yêu mọi loài hoa hồng, từ màu sắc đến ý nghĩa của chúng

Trình gật gù

_ Không tồi, vậy cô thử nói tôi nghe đi, tôi là loài hoa gì?

Không quay lại nhìn, Hứa Anh bắt đầu huyền thoại

_ Anh là hoa hồng đỏ thắm nhưng cũng là hoa hồng vàng. Một tình yêu cháy bỏng nhưng cũng lạnh lùng khiến người khác cảm thấy khó hiểu khi định nghĩa một tình yêu hai màu

Hải Trình có vẻ suy nghĩ

_ Theo cô... Đinh Vũ Thiên là hoa hồng gì?

_ Hoa hồng xanh!

“Hoa hồng xanh?”_ Hình ảnh một bông hoa hồng xanh chợt lướt qua trước mắt, nhạt nhòa và đầy bi kịch

_ Hoa hồng xanh vừa thể hiện tình yêu mạnh mẽ, vừa thể hiện sự bí ẩn như cách người ta gọi tên nó bắt đầu và kết thúc cũng bằng dấu hỏi chấm. Tôi luôn cảm thấy Thiên như vậy, cậu ấy có những suy nghĩ tôi không thể đọc tên, ánh mắt không cảm xúc nhưng đôi môi vẫn cười, cậu ấy ngày càng thay đổi, không còn là một Đinh Vũ Thiên hay cười như tôi biết, nhưng có lẽ, Thiên là người đáng thương...

_ Đinh Vũ Lam... là hoa hồng gì?

Lúc này thì Hứa Anh quay sang Hải Trình mỉm cười và Hải Trình không thể lí giải được nụ cười đó có ý nghĩa gì và tại sao cô ấy lại cười như thế

_ Cô ấy là hoa hồng viền trắng, loài hoa hi sinh cho tình yêu, một loài hoa thanh khiết, tao nhã, tuyệt vời...

Đúng vậy, Vũ Lam rất thích hoa hồng viền trắng, rất thích

_ vậy còn cô?

Hứa anh hơi bất ngờ vì bị nhắc đến mình, cô khẽ lắc đầu

_ Tôi không biết, có lúc tôi tự hỏi, tôi sẽ là hoa hồng gì, là đơn độc không phương hướng hay hạnh phúc, tự tin... tôi cũng không biết nữa..._ Cô im lặng một lúc_ Anh từng nói tôi luôn nở nụ cười đúng không, những người nhìn đời qua nụ cười thì càng dễ vỡ, mà khi đã ngã xuống hố thì khó mà kéo được lên..._ Giọng cô lơ đãng và xa vời_ Cười nhiều thì càng đau nhiều, chỉ là cố che giấu nỗi đau qua nụ cười mà thôi, giống một chú hề vậy...

Hải TRình nhìn bó hoa trên tay Hứa Anh

_ Hoa hồng tím có ý nghĩa gì?

_ một vẻ đẹp kiều sa và quyến rũ, một tình yêu cháy bỏng, sự chung thủy bền vững...

Rồi không ai nói thêm gì cả, Hứa Anh cũng hiểu được hải Trình muốn nói gì. Cô là hoa hồng tím ư? Có được không? Hay chỉ là suy nghĩ mơ hồ?

Đêm, trời mưa tầm tã, sấm chớp đùng đùng như muốn chia thế giới thành nhiều mảnh không gian bao la, ngôi chùa cổ bập bùng ánh lửa. Hứa Anh bế trên tay bé Trang_ Đứa bé ông lão nhặt về nuôi khi bị bỏ rơi ở bìa rừng, em bé tội nghiệp nằm trong chăn khe khẽ ngủ

Đùng!!!!

_ aaaaa..._ Hứa Anh kêu lên, xé tan không gian yên lặng

_ Mưa to quá..._ ông lão từ bên ngoài đi vào, phui phui quần áo còn vương nhưng hạt mưa hắt chéo vào từ mái hiên_ Có lẽ sẽ mưa suốt đêm nay đây

_ Vâng...

Hải Trình theo vào sau, trên tay bê một khay cháo

_ Ô! Tôi không biết là anh có tài nấu ăn cơ đấy_ Giọng nói có phần chế nhạo kèm vài tia cười cợt trên khuôn mặt vừa run lên vì sấm

Hải Trình vênh mặt lên

_ Cô nghĩ tôi là ai mà tôi biết nấu, ông nấu đấy, thơm không?_ Rồi hua hua trước mặt Hứa Anh như treu người, cô nhóc cong môi lên, hừ một tiếng

_ Tay của anh không đau nữa à?

_ Có... nhưng chỉ như kiến cắn thôi, hơn tháng rồi còn gì...

ĐỪNG!!!

_ Mưa to quá, kiểu này có người cả đêm mất ngủ rồi...

Hứa Anh không thèm nghe, cô kéo chiếc chăn mỏng lên cao hơn, ôm em bé đang ngủ say, và cơn mưa ngoài kia vẫn như chút nước

_ Ăn đi.. trông cô có vẻ mệt mỏi_ Hải Trình đẩy tô cháo về phía cô nhóc_ Tôi nấu cho cô đấy, đặc biệt luôn

_ thế ai vừa bảo là ông nấu

_ Thì ông đứng bên cạnh chỉ bảo còn tôi nấu, như thế đúng quá còn gì...

Hứa Anh bỗng cảm thấy ảm đạm, cô nhận lấy khay cháo rồi đưa bé Trang cho Hải Trình, cậu nựng hai cái rồi đứng đưa tay hát rap ru em ngủ. Cô nhóc bật cười

Cách không xa, cũng trong khu rừng đó

_ AAAAA!!!_ Chấn Minh gào lên tức giận

_ Anh Chấn Minh, hay chúng ta về thôi, trời mưa to quá...

_ KHÔNG! Vẫn phải tìm, nếu về bây giờ hôm khác phải tìm lại từ đầu à_ Tất cả đều ướt như chuột lột, chỉ có những chiếc balo nilong của mỗi người là không sao cả

_ Nhưng hiện tại bây giờ có khó hơn gì đâu, như mò kim đáy bể

_ Thế nguồn tin có chính xác không?_ Chấn Minh gào lên

Mấy đứa đàn em lui cui nhìn nhau không nói gì

_ Ôi chúa ơi..._ Chấn Minh ngồi thụp xuống rên rỉ, cậu vò mớ tóc ướt nhem, tìm cả ngày mà vẫn không ra chút tung tích nào cả, trời lại đang mưa xối xả, làm thế nào bây giờ, cậu đứng dậy, đang định lấy hơi_ Thôi, chúng ta v...

_ Anh Chấn Minh!!!_ Một tên đàn em hốt hải chạy tới

_ Sao? Chó sói hay sư tử hay gấu hay beo nói nhanh lên!!!!

_ Không gì hết, có ... từ từ em thờ đã

_ Nói nhanh lên xem nào, cái câu của cậu dài hơn từ cậu cần nói rồi đấy!!

_ Có... có nhà..

Đồng loạt tất cả mọi người rú lên, hét ầm ĩ, đêm nay không phải chết rét ở cái nơi khi họ cò gậy này rồi, Chấn Minh ôm chặt tên đàn em vừa phát biểu rồi thụi một phát làm cậu ta ho sặc sụa

_ Tốt lắm...hahahaa .. chúng ta đi thôi_ Thế là cả bọn vừa đi vừa hét như quỷ rừng

Từ trong nhà, Hứa Anh nghe thấy những âm thanh kì dị len lỏi trong màn mưa, đôi tai thính làm cô chột rùng mình khi nghĩ đến một bầy sói đang rú vang cả khu rừng

_ Chuyện gì vậy? _ Vừa hỏi Hải Trình vừa dứt thêm cùi vào bếp

_ Không biết!!! _ Cô chồm chần lên đầu, mong là điều cô nghĩ chỉ là tưởng tượng. Nhưng sau đó những tiếng cây gãy gộc càng gần hơn và làm tắt cả giạt mình. Hứa Anh kêu lên, HẢI Trình chạy ra ngoài xem xét, đúng vậy ,những tiếng đó càng gần càng gần ngôi chùa này hơn

Rắc! Một chuỗi âm sắc kì dị vang lên, sau đó là một tiếng hét kinh hãi, tiếng hét đó quen quen, nhưng cậu vẫn cảnh giác. Không phải sói, là ai đó, không, là một nhóm người mới đúng

Rắc!

Một người nhảy ra khỏi lùm cây

_ YEEEE! Sống rồi anh em ơi!!! _ Chấn Minh nhìn thấy nhà thì hét lên báo hiệu, nhưng vừa nhìn thấy HẢI Trình, niềm vui đó được nhân đôi, còn Hứa Anh thì chui hết lên sợ hãi, chồm chần kín đầu, Hải Trình suýt chút nữa thì cầm chổi khảo cho Chấn Minh một cái, cậu ta nhảy lên ôm cứng lấy Hải Trình, lũ đàn em hét lên vui sướng, tình cảnh bây giờ như một lũ chạy loạn và đang loạn cào cào cả lên

Chấn Minh vui sướng hét lên rồi phui phui những sợi nước còn vương trên người Trình

_ thôi khỏi, càng lau càng ướt _ Trình gạt tay ra rồi lườm một cái làm Chấn Minh hết hồn nhưng lại cười hề hề, đám đàn em theo sau ngồi thụp xuống sàn thờ hồn hèn

_ Đại ca trốn kĩ thế, anh có biết bọn em tìm anh vất vả thế nào không mà cả...aa _ Thấy Hứa Anh đứng bên cạnh từ lúc nào, cậu ta giật thót chỉ thiếu mỗi việc ôm chặt vào cột nhà

_ Tôi đáng sợ lắm sao? _ Hứa Anh có vẻ tức giận nhưng sau đó lại bật cười

Chấn Minh lùi lại một bước

_ KHÔNG...không đâu ạ... _ Rồi kéo tay Hải Trình _ huynh có bị cô ta làm thịt không đấy?

Hải Trình nói nhỏ

_ KHÔNG, nếu có thì huynh mày thành ma rồi còn đâu _ Cậu tưởng tưởng đến cái tay sung vũ mà Hứa Anh vẫn bóp chặt lấy nó. Ừc! đau chết mất

Nhưng mà nói nhỏ như họ thì đến chắc chết luôn, đến cả mấy đứa đàn em cũng phải bật cười còn Hứa Anh ý nhị đi vào nhà, chồm chần rồi ngồi cạnh đồng lửa ôm lấy bé Trang , vẫn ngủ ngon lành. Ông lão dẫn mấy người kia đi thay quần áo, cũng may vì chuẩn bị trước nên tất cả đều mang theo quần áo bên trong chiếc balo nilong và thế là tất cả quây quần bên trong căn phòng có bếp lửa ở giữa

Câu chuyện bắt đầu

Vì nhiều người làm bé Trang giật mình nên mọi người dồn sự chú ý về bé

_ Uầy! Con của hai người đó hả?

CÓP!

Chấn Minh vừa dứt lời thì một cú đánh vào đầu, đúng là nói không suy nghĩ

_ sao đại ca đánh em

Hải Trình chỉ lườm một cái, nhưng đáng tiếc cú đánh đó không phải của Hải Trình mà là của Hứa Anh

_ Này! Sao lại đánh tôi ? Trước đây tôi cũng thấy cô như thế đâu, có đánh người tùy tiện đâu

_ Thế thì cậu được đánh người khác còn tôi thì không à?, tôi đang tức giận đấy, nếu không ngậm miệng lại tôi xé xác cậu như xé đùi gà đấy! _ Hứa Anh dũa

_ Đại nhân tỷ tỷ, em không có ý đó _ Chấn Minh né người về phía Hải Trình

“Đại ca nói thật đi, cô ta có xé xác đại ca như xé đùi gà không đấy, em nghi lắm mà đại ca lại tự tôn và không bao giờ thừa nhận...”

Ha hahaha cả hai bật cười, bỗng dưng Chấn Minh thấy thật thoải mái khi ở cạnh một Hải Trình thật khác, sự xuất hiện của cô gái này cũng không phải là điều xấu, ngược lại, cô ấy thật tài giỏi khi huấn luyện ra một Dương Hải Trình ra như thế này, tất nhiên là theo hướng tích cực

_ À! _ chấn minh rút điện thoại ra

_ Ở đây không có sóng đâu _ Hứa Anh nói

_ Quên mất_ Cậu đập bộp một cái vào đầu_ Đại ca cần nghe những điều này_ Mặt Chấn Minh nghiêm túc hẳn

Cậu ngừng một lúc rồi nói tiếp

_ Đại ca mất tích hơn tháng nay mà gia tộc lại giờ trò thay người thừa kế, lão già Dương Trí Dũng có lẽ chơi bài ngửa lần này đấy, khôn nạn thật, nếu anh Dã Khải không kim lại thì em đã cho lão đi gặp phật tổ rồi

_ Thật thế à?_ Một nét ma quỷ chợt hiện lên trên khuôn mặt Hải Trình, Hứa Anh khẽ rung mình

_ Hải Di, em gái đại ca về nước rồi, cô Ái Trang vừa báo cho em

Một bên chân mày Hải Trình nhướn cao

_ Tốt! Nó về rất đúng lúc

_ nghe nói cô ấy vừa về đã làm lão ta sợ mất mật

_ Hải Di?_ Hứa Anh hỏi lại

Chấn Minh quay sang

_ Là em gái của HẢI TRÌNH đại ca, xinh đẹp đáng yêu nhưng đụng đến cô ấy là cả một vấn đề đấy

Hứa Anh gật gù, đúng là anh nào em đấy

_ Còn gì nữa không?

Chấn Minh lắc đầu

_ Còn Dã Khải?

Chấn Minh lại gõ vào đầu mình một cái

_ Anh không nhắc thì em quên mất, bỗng dưng anh Dã Khải nói cái quái gì lạ lắm, cứ như chuẩn bị đi chạy loạn đến nơi mà còn rất hình sự nữa

_ Thu cái bản mặt nai tơ đó lại và nói nghiêm túc đi_ Hải Trình sốt ruột

_ anh ấy nói có liên quan đến vụ án chưa được làm sáng tỏ hai năm trước_ Hải Trình và Hứa Anh gật mình chòn Chấn Minh nhìn HỨA ANH ái ngại

_ Không sao, nói tiếp đi!_ TRÌNH nói

_ Đột nhiên anh ấy nói chúng em phải tìm ra anh càng nhanh càng tốt theo lời của Daisy

_ Daisy?

_ Còn nữa, cô ấy còn nói vụ án hai năm trước có thể... sẽ lặp lại một lần nữa

_ Lặp lại?_ Hứa Anh vô thức hỏi

_ Đừng có chặn lời tôi_ CHấn Minh bực mình vì cậu nghĩ Hứa Anh không biết gì cả và đang hỏi một cách mơ hồ, tất nhiên điều này cần có thời gian giải quyết_ Rồi anh Dã Khải nói tìm ra manh mối, phóng xe đi mất và nói nếu không tìm thấy anh ấy thì có lẽ anh ấy đã xảy ra chuyện, anh ấy còn nói Daisy biết chuyện này, nếu muốn biết hãy hỏi cô ấy

_ sao nữa?!!!_ TRÌNH như mất bình tĩnh_ Tại sao cô ta lại biết chuyện này!!!!?

_ Có thể cô ấy biết hung thủ là ai!!!_ CHấn Minh lờ miệng dù điều đó cậu không chắc chắn

_ KHốn kiếp!

_ Anh Dã KHải có thể đang gặp nguy hiểm, em lo lắm..

Một hình ảnh đăm chiêu lại hiện về trong tiềm thức, rồi hình ảnh cậu co quắp trong sự sợ hãi và dần vật đến tột cùng. TRÌNH khẽ run lên, cậu nhìn xoáy sâu vào ngọn lửa đang cháy và dường như ngọn lửa ấy cũng đang dần cháy trong con mắt của cậu, một màu đen u ám bỗng vây kín cả căn phòng. Hai bàn tay cậu nắm chặt. Cậu có thể tin được sao? TẠI sao Daisy lại biết hung thủ, cô ta biết bao giờ và vì sao lại biết. TẠI sao cô ta có thể biết dễ dàng như vậy trong khi hai năm qua cậu không thu được điều gì. Tại sao cô ta biết nhưng lại giấu kín và phải để Dã Khải tự tìm hiểu. Dù cậu biết Chấn Minh chỉ đang giả định nhưng mọi thứ cô ta đã nói với Dã Khải đều ám chỉ điều này, cô ta có ý gì khi giúp cậu nhưng lại không nói cho cậu nghe tất cả sự thật? Cô ta nghĩ gì và sẽ làm gì? Cô ta trở về đột ngột rồi cái tin này cũng đột ngột. Cô ta sợ điều gì cơ?

Trình cười khẩy

_ Lặp lại là sao ? _ Hứa Anh vẫn bình tĩnh, cô hỏi lại câu hỏi đã bị gạt đi trước đó

_ Cô trật tự đi! _ Chấn Minh quát lên, không thể bình tĩnh được nữa, Hứa Anh túm lấy cổ áo Chấn Minh, gắt

_ Tại sao thế hả? Tôi cũng có liên quan đấy!! Biết không hả!!! Giờ thì nói đi, là sao!!!! _ Chấn Minh sừng sốt, tất cả đều sừng sốt

Tại sao một chuyện như vậy, chỉ vì cái bóng ma kí ức đó mà cô bị lôi vào cuộc chiến của họ, tại sao cô lại bị gạt đi khi muốn biết về điều đó, về cái thứ đã phá hủy cuộc sống tươi đẹp của cô?

Cô là nạn nhân và cô cần phải biết!

_ Là sẽ có ai đó chết, như hai năm trước, có đến hai mạng người chết oan _ Chấn Minh lùi lại đằng sau, tránh ánh mắt màu xanh nhạt quyết liệt của Hứa Anh

Cô ngồi thụp xuống, tim đập nhanh

Một ý nghĩ lướt qua đầu Chấn Minh

_ Tôi không chắc mục đích của việc đã và sắp diễn ra nhưng người của quá khứ cũng đều có đủ, dù cô là người thay thế nhưng cô cũng nên cẩn thận vì người chết hai năm trước là Đinh Vũ Lam...!

_ Đủ rồi! _ TRình quát lên khi Chấn Minh vừa nói hết câu_ Ngày mai chúng ta sẽ về, cần phải hỏi rõ Trần Anh chuyện này

_ KHÔNG! Anh có thể về nhưng Daisy nói phải giữ bí mật nếu tìm được anh trước khi người của Vũ Thiên tìm thấy, vì có thể, phải rồi, cô ấy nói hai người sẽ gặp nguy hiểm

_ Cả hai?

_ Phải! kể cả cô Demon à ! Tôi tin cô ấy vì Anh Dã Khải cũng tin cô ấy, anh Dã Khải không bao giờ nhìn nhầm người. Giờ thì tôi tin cô có liên quan rồi, còn liên quan nhiều là đằng khác, và cô sẽ...

_ Thành một mảnh ghép còn thiếu chấm dứt bi kịch chưa tới hồi kết !! _ Hải Trình nói thay

Liệu mọi chuyện có như họ dự đoán hay không ?

Sóng Gió

Sáng hôm sau, mặc dù trời mưa nhưng Hứa Anh và Hải Trình cũng quyết định về, một phần vì có về mọi chuyện đang rối tung lên một phần vì Hứa Anh nhớ cô nhi viện. Cô chia tay ông lão và hứa sẽ trở lại vào một ngày không xa. Cuộc di chuyển diễn ra một cách im lặng, họ được đưa đến căn biệt thự Wonderstar theo sự sắp xếp của Daisy, mọi thứ đều gần gũi với thiên nhiên và đặc biệt, bắt tận một màu xanh. Căn biệt thự được xây nhỏ nhắn nhưng đầy đủ tiện nghi, không khác gì một khu du lịch xanh. Hứa Anh thích thú chạy lung tung và ngắm nghía mọi thứ, cô hét lên vui sướng vì có cả một vườn hoa hồng rực rỡ sắc màu, như trong khu rừng có ngôi chùa cổ vậy.. Hải Trình thư thái ngồi uống rượu vang trên chiếc ghế mây ngoài sân, trời đã tạnh mưa và tươi mát. Mọi thứ như chẳng có chuyện gì xảy ra

_ Đại ca... _ Chấn minh ngồi xuống đối diện, đặt trước mặt Hải Trình một chiếc laptop và một tập hồ sơ, là hồ sơ vụ án _ Anh định làm gì thế ?

Trình xoay laptop về phía mình và bắt đầu gõ phím

Cạch ! Cạch ! Cạch !... cậu lướt tay nhanh, hết viết rồi lại xóa mà những kết quả cậu tìm thấy đều không như ý muốn. Khẽ nhàu mày, cậu nhớ rất rõ, cách đây không lâu cậu cũng tìm lại thông tin của vụ án hai năm trước do một nhà báo uy tín đăng tải, trong một trang web nào đó, nhưng không phải gõ thế nào cũng có thể tìm ra

_ Chẳng phải anh tìm đến phát điên mà vẫn không tìm ra điều gì sao ?

_ Có thể có nghi vấn nhưng tìm mãi mà vẫn không thể tìm ra điểm nào cả, một vụ án như thế tại sao lại không hề có sơ hở, dù là một chút sơ ý viết vào hoặc nó đã bị xóa đi

Hải Trình vẫn tiếp tục gõ, mắt dán vào màn hình còn Chấn Minh thì tìm trong tập hồ sơ

Enter !

_ Đây rồi !

Đây là bài viết của một nhà báo, rất dài, kể chi tiết về vụ án, như vậy cũng có thể coi là một bộ hồ sơ, nhưng nhìn khách quan ra, bài viết này còn chi tiết hơn cả hồ sơ vụ án của bên cảnh sát, mà có khi bọn họ nhận tiền rồi viết vớ vẩn vào đó cũng không ai biết, giả sử như việc những sự kiện bị giản thể ngắn gọn một cách ngu xuẩn. Cậu không phải mò vào trang web này một mà rất nhiều lần nhưng những lần như vậy chỉ làm cậu muốn đập nát máy tính.

Cậu và Chấn Minh căng mắt ra đọc không sót chữ nào, từ mở đầu đến diễn biến và cả bình luận, giải thích, và có nhiều thứ cậu không muốn nói, không tìm được gì cả, cậu bắt đầu kéo chuột

_ Dừng lại !_ Hứa Anh lên tiếng, cô nhóc đứng bên cạnh từ lúc nào, cô cúi đầu xuống, chỉ vào dòng chữ cô cho là nghi hoặc

_ Nhìn này, tại sao Đình Vũ Lam lại có mặt ở đó và đỡ đạn cho anh

Đúng ! Cái đó cũng được bài báo nêu ra

_ ý cô là gì

_ Hoặc cũng có thể cô ấy biết hung thủ thật thì sao ?

Có thể lắm chứ, không một cơ quan thẩm định nào nói tới điều này, họ vô tình hay cố tình bỏ sót nó mà phải để một bài báo mạng lên tiếng và không được in ấn . Và Trình cũng đã quên mất, sao cô ấy lại biết nơi đó trong khi bọn chúng dàn dựng khéo léo không một vết tích. Và cũng có thể như lời Hứa anh nói, cô ấy biết hung thủ là ai...

_ Thông minh lắm !_ Trình tán thưởng ý kiến đó

Hứa anh nhún vai, có ý rằng « tôi mà lại » rồi quay lưng đi mất, nơi đây còn nhiều thứ để khám phá, cô chỉ bận tâm khi thấy cả hai mặt càng ngày càng đỏ rồi dần chuyển sang đen khi nhìn chăm chăm vào cái máy tính, nguy cơ đập nát nó là rất cao. Cô cũng phải công nhận hung thủ rất khôn ngoan, nhưng có vẻ cái hần cần không phải tiền mà là mạng người, vừa thực hiện mục đích của mình vừa đổ tội cho nhưng đối tác bất mãn với SOTSG, trong đầu cô chợt nghĩ tới một người nhưng sau đó lại gạt nó đi

Trình bắt đầu suy nghĩ từ vấn đề đó nhưng càng nghĩ cũng chỉ là mơ hồ đoán mò mà thôi, mọi chuyện đang rối tung lên mà vẫn không liên lạc được với Daisy, lần nào gọi cũng vào chế độ hộp thư thoại, còn Dã Khải nữa, cho người tìm khắp nơi mà vẫn không thấy, đã xảy ra chuyện gì chẳng ?

Biết thự họ Đình

Vũ Thiên ngồi trên chiếc chiếc bàn cạnh hồ bơi, lau chùi khẩu súng

_ Cậu chủ..._ Huy Vũ lí nhí lại gần

_ Tìm thấy họ chưa ?

_ vẫn.. chưa..._ Cậu ta khó nhọc nói

Pặc !

Thiên xóc cổ áo cậu ta lên, gi khẩu súng vào thái dương

_ Tao đã nói với mày rồi, nếu không tìm thấy thì đừng có vác mặt về gặp tao_ Thiên gần từng chữ, Huy Vũ run rẩy không nói lại câu nào

Thiên bỏ súng xuống, mặt chợt dần ra

_ Có chuyện gì ?

_ Dương Trí Dũng, lão già nói em gái Dương Hải Trình là Dương Hải Di vừa về nước

Thiên khựng lại

_ Em gái ? tao không biết là nó có em gái cơ đấy

_ Con nhóc đó sang Mỹ 3 năm rồi, con nhóc cũng kinh khủng không khác gì anh nó chỉ là nó không muốn thể hiện mà thôi

Thiên cười khẩy

_ Lão già nói sợ, không tiếp tục được nữa và nói cậu ‘nhờ’ người khác

Rầm !

Chiếc bàn đổ kênh

_ Nói với lão, nếu lão không làm và có bất cứ hành vi nào phản kháng thì lão sẽ chết như đứa con hoang của lão và có thể sẽ đau đớn hơn_ Thiên gần từng chữ hiểm độc, cậu lại gần bồn hoa, ngắt một bông hoa hồng xanh rồi vò nát

Tiếng nhạc điên loạn của LIVE Lại vang lên, Daisy đã lâu không tới đây, cô biết người của Hải Trình có gọi nhiều cuộc cho cô, có thể thông báo tìm được người nhưng cũng có thể gọi về vụ án Hai năm trước nhưng cũng có thể là cả hai. Cô không trốn tránh, chỉ là có tin tức của Y Linh, việc cô đã nhờ

Y Linh cách đây một tháng, sau khi xong việc cô sẽ liên lạc với Hải Trình. Thật may vì họ còn sống, Y Linh đã đến, uống hết cốc nước trên bàn, thở dốc, khuôn mặt nhợt nhạt, lo lắng. Daisy cũng bồn chồn theo

_ Có chuyện gì vậy ?

_ Có người theo dõi tôi, phải vất vả lắm tôi mới cắt đuôi được

Daisy càng thêm lo lắng

_ Cô bình tĩnh ! không thể có chuyện đó đâu, chúng ta không thể bị lộ

_ Tôi không biết... liệu chúng ta ở đây có an toàn không ?

_ Điều này cô cứ yên tâm, ở đây chỉ có người của tôi thôi

Y LINH lấy ra trong túi xách mang theo một tập giấy, các cơ mặt dần ra, thở đều hơn

_ Đúng như cô nói, kể cô tình làm sai chứng cứ có cảnh sát trưởng, lão ta có vẻ rất sợ hãi khi làm việc này, thẩm định pháp y và một tên nhà báo trong tòa soạn của nhà Nhã Uyên

_ Một lũ mặt hạng !_ Daisy đập bàn

_ Còn nữa, tôi vô tình biết được chuyện này.._ Glọng Y LINH nhỏ hơn, khuôn mặt co lại, vẻ thất thần càng lộ rõ trên khuôn mặt thiếu ngủ

_ Chuyện gì ?

Y LINH lại lôi từ trong túi ra một tập hồ sơ

_ Tôi không biết mình sẽ xảy ra chuyện gì nên đã viết tập hồ sơ này, cô cầm lấy và cắt cho thật kĩ

Daisy cầm lên toan mở

_ Đừng ! Đây chỉ là bản sao

_ Rốt cuộc cô muốn nói điều gì ?

Y Linh hít một hơi

_ Ông Đinh Vũ Trung cha của Đinh Vũ Lam chết rồi

_ Cái gì ?_ Daisy bật dậy khỏi ghế_ Không thể, ông ta còn rất khỏe mạnh cơ mà

_ Đột quỵ ! Tin được không, tôi nhờ một người bạn tìm hộ thì biết ông ta chết ở công viên, và hồ sơ bệnh án của ông ta thì ông ta hoàn toàn không có bệnh gì cả, tiểu sự bệnh tim cũng không và sẽ không có cú shock nào dẫn đến đột quỵ

_ Theo cô ông ta bị hại chết ư ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

_ Tôi nghĩ Đinh Vũ Thiên biết chuyện này, nhưng tôi đang thắc mắc tại sao bố ruột của mình chết mà không có lấy một đám tang hay đưa bố về nước cũng không làm

Daisy khẽ rung mình, bố ruột ư ? phải rồi, Y Linh còn chưa biết, cậu ta chỉ là một đứa con nuôi

_ Và mẹ cậu ta được đưa sang Mỹ điều trị tâm thần và cậu ta nói dù bà ta có khỏi hay không thì năm tháng sau phải đưa về nhưng đến nay vẫn chưa có tung tích gì cả. Việc không chỉ dừng lại ở điều trị tham thân, có lẽ bà ta sẽ mãi mãi sống bên Mỹ cho tới chết ở những nơi toàn những kẻ không bình thường

Sắp đến ngày dỡ Đinh Vũ Lam, Daisy ớn lạnh

_ Ý cô là gì ?

_ Cậu ta đang từ từ loại bỏ bố mẹ của mình... việc Đình Vũ Trung sang Thụy Điển thực ra là tìm chân và cắt đứt mọi liên lạc với trong nước. đưa mẹ sang Mỹ để bỏ đi một lối rắc rối, bà ta bị điên nên không đáng lo. Nhưng vì điều gì cơ, họ là...

Y Linh chưa kịp nói hết câu Daisy đã nói chen vào

_ Họ không phải ?

_ Sao cơ ?

_ Cậu ta là con nuôi, vì vậy sự sống của họ không liên quan gì tới cậu ta, một con người đầy mưu mô toan tính thì lấy đâu ra cái gọi là tình thân, huống chi họ chẳng có quan hệ máu mủ gì cả

_ Con roi ? _ Y LINH nhú mày, tay bắt đầu run rẩy _ Còn chuyện gì nữa cô còn đang giấu tôi/

Daisy hít thở sâu

_ Không phải tôi cố tình giấu cô mà là cô không nên biết thì hơn

_ Giờ thì tôi đã biết , cô hãy nói hết đi, chúng ta đã cùng thuyền rồi

Y Linh cảm thấy hoang mang vì có quá nhiều chuyện cô còn chưa biết. Khi đã biết mình đặt chân vào nguy hiểm thì không thể rút ra trừ khi bước qua nó, vì vậy chẳng có gì ngăn ngại. Cô cũng rất sợ nhưng thà một người sợ còn hơn tất cả đều sợ, cô không muốn mình chết vô ích như Ngọc Tâm và Nhã Uyên

Daisy ngần ngại đưa cốc nước cam vào miệng, nhấp một ít, ánh mắt hướng về một điểm vô định nào đó

_ Cậu ta đã... cô biết hung thủ hai năm trước chứ ?

_ Không lẽ... _ Hai mắt Y Linh sùng sốt

_ Hung thủ chính là cậu ta !

Thịch !

Tim Y Linh hẫng một nhịp, điều Daisy vừa nói...Đùa ! Hoặc Daisy đang đùa hoặc cô nghe nhầm ? nhưng trên mặt Daisy, không có vẻ gì là đang đùa và cô cũng không có vẻ gì là đang nghe nhầm cả

_ Điều... điều đó là thật sao ?

_ Vì cậu ấy.. yêu Đình Vũ Lam, nên đã trả thù Hải Trình, chính cậu ấy giết lam rồi gieo rắc hận thù lên Dương Hải Trình... _ Giọng Daisy trầm hẳn, có lẽ đây thật sự là điều cô không hề muốn nói tới. Trong thâm tâm, cô thấy xót xa cho chính con người độc ác đó

Y Linh mơ hồ đoán được, đó là lí do chính đáng nhưng cũng thật điên rồ, vì tình yêu mà bất chấp tất cả. Vì tình yêu không đúng lối mà biển hận được sinh ra, vui lấp tính người trong con mắt màu ác quỷ, Daisy không muốn nhắc đến và cảm thấy thật đáng thương vì thay vì gọi ‘cậu ta’, cô ấy gọi là ‘cậu ấy’

Không hiểu sao Daisy lại khóc, cô không thể diễn tả được cảm giác trong cô lúc này, Thiên, người cô đã từng yêu nhưng rồi cuộc đời đã trở thành con người gì ? Một ác nhân ư ? Cô cảm thấy mình bất lực, tuy cô đã không còn yêu Thiên nữa nhưng với tư cách là một người bạn, thì chứng kiến một người bạn ngày càng sa ngã thì có ai chịu được hay không ? Không thể !

Cô gạt vội nước mắt, cầm tập tài liệu

_ Tôi sẽ giữ nó cẩn thận, có lẽ bây giờ việc chúng ta cần làm là tìm bản di chúc, có thể Đình Vũ Thiên hại Đình Vũ Trung nên sẽ không chia tài sản cho cậu ta đâu, như thế thì có thể kiểm soát được phần nào cậu ta

_ Trong đó có 10% tài sản là của cậu ta còn 90% còn lại đem cho nhà nước và làm từ thiện

_ Làm sao cô biết ? _ Daisy sùng sốt !

_ Một người bạn của chị gái tôi bên Thụy Điển làm luật sư và thật may lại chính là luật sư cho Đình Vũ Trung. Lúc đầu tôi cứ thắc mắc tại sao cậu ta lại được ít như thế mặc dù cậu ta là đứa con duy nhất còn lại, nhưng hóa ra... _ Y Linh lấy từ trong cặp ra một chiếc đĩa mềm _ Đây là bản sao của di chúc đó

Daisy cầm chiếc đĩa mềm lên, thắc mắc

_ Tại sao lại là bản sao ?

_ Sau khi Đinh Vũ Trung chết, luật sư đó chuẩn bị bay về Việt Nam thì có người đánh ông ta và cướp đi hai chiếc đĩa, một bản chính, một bản sao, nhưng thật may vì làm tới ba bản nên sau khi biết chị tôi có quen với nhà họ Đinh nên đã giao cái đó cho chị tôi và nói phải giao cho cảnh sát, tôi đã lấy nó. Nhưng trong bản di chúc đó thật sự là chỉ có chia tài sản và không có thêm gì hết, vậy mà tôi cứ nghĩ phải có thêm lời nói nào nữa thì ông ta mới làm đĩa mềm, chứ nếu không cứ viết tay là xong, cần gì phải vất vả làm đĩa và tới ba bản như thế

Cả hai có những suy nghĩ giống hệt nhau, Bồng Dáiy xem giờ và đứng lên

_ Cô sẽ là một thám tử giỏi đấy, cẩn thận giữ bí mật thân phận mình, đừng để bọn họ hát hiện chúng ta đang bí mật điều tra vụ án này. Cát đuôi là nghề của cô mà, phải không (Vì là một trong những hoa khôi của khối nên có nhiều anh chàng theo đuổi vì vậy rất giỏi cắt đuôi)_ Nói rồi Daisy nháy mắt và đi ra ngoài

Biệt thự Nhà Họ Dương

Hải Di ngồi ở phòng khách, cầm một quyển tiểu thuyết trên tay và đọc, nhưng vừa đọc được mấy trang thì vút xuống bàn_ Nhạt toẹt !

Bà Ái Trang từ ngoài cửa đi vào, quăng túi xách xuống ghế xofa

_ Con làm cái quái gì ở nhà lão già tộc trưởng thế hả ?

Hải Di bỏ tay nghe mp3 ra

_ Chẳng sao cả, con chỉ muốn cho lão biết con đã về thôi

Bà Ái Trang giương cò trắng

_ TA không đầu nôi con, lão ta đang làm ầm lên đấy, con liệu mà giải quyết

_ Ha ha ha... _ Cô nhóc bật cười thích thú rồi quay sang nói_ Vậy cô muốn con giải quyết như thế nào, nhẹ hay nặng, con vừa lại đội phòng chống tội phạm của Đan Thiên đấy, nhưng mà trước khi cho lão đi tù thì con phải cho lão biết thế nào là coi thường người khác đã

Bà Ái Trang mặt tối sầm

_ Con định làm gì?

Hải Di đứng lên, bà Ái Trang hốt hải chạy theo. Đúng là anh nào em nấy, làm việc không quy tắc gì cả. Mọi thứ đúng là nằm gọn ghề trong kế hoạch của Hải Di, lão ta có gan đòi thay người thừa kế thì chắc chắn có người đỡ đầu, vì vậy chuyện Hải Di về nước, kẻ đó cũng sẽ biết. Theo bản tính của Dương Trí Dũng thì lão ta không có gan làm tiếp vì vậy chắc chắn kẻ đó đe dọa. Ô Ô! Chỉ có đe dọa mạng sống thì lão mới sợ như vậy thôi, và còn bí mật lão ta còn che giấu nữa, rốt cuộc thì lão sẽ sợ ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tại biệt thự gia tộc họ Dương

Rầm!

_ Các người làm ăn như thế hả?, để một con bé vắt mũi chưa sạch đe dọa tính mạng mình mà tôi để yên được sao, nếu là các người thì các người chịu được không? Phải phạt nó thật nặng!!!_ Dương Trí Dũng hét lên, giọng lão the the như giọng con vịt đực bị sặc nước

_ Bình tĩnh tộc trưởng, chẳng phải Hải Di nói chỉ là chào hỏi thôi sao. Vả lại ngài cũng đâu có bị thế nào, không lẽ ngài tức giận vì cái ghế xofa nhà ngài bị thùng một lỗ do phát đạn bắn hụt đó?

Một giọng nói vang lên, là Dương Ái Trang, đi phía trước là Hải Di, cả căn phòng cười vang chế nhạo còn Dương Trí Dũng thì mặt đỏ bừng bừng vì tức

Hải Di lễ phép chào mọi người và nhận được cái nhìn ưng ý của tất cả, lão tộc trưởng lấy lại bình tĩnh rồi đánh giọng nói

_ Vậy thì giải quyết luôn đi, ta muốn biết tại sao người lại hành động như vậy hả? Thử hỏi một tộc trưởng như ta còn mặt mũi nào để nhìn ai khi một con bé như người đe dọa_ Lão ta nói nghe thật buồn cười

Hải Di vẫn lễ phép

_ Vậy theo ngài, lí do cháu làm vậy là gì ạ?

Lão ta bắt đầu lắp bắp

_ Lí... lí do của người là gì làm sao ta biết được

Những tiếng xì xào nổi lên, có người chỉ chỉ về phía Hải Di, có người chỉ chỉ về phía lão tộc trưởng nhưng có vẻ tất cả đều biết lí do là gì

_ Vì thay người thừa kế_ Lão tỏ ra cứng giọng rồi nhìn xung quanh_ chúng ta không thể giao quyền điều hành cho một kẻ chẳng ra gì

Ái Trang tức xì khói, đang định tiến lên phản bác thì Hải Di chặn lại nên đành hậm hực_ Lão già khôn nạn!!

Hải Di hít một hơi dài rồi nói

_ Vậy tôi xin hỏi ngài tại sao lại thay người thừa kế, các người quên rằng tập đoàn này là do ông nội tôi sáng lập ra, thay người thừa kế khi các người chưa biết thực lực của anh trai tôi? Các người làm như vậy há chẳng phải tiếp tay cho con rắn độc hay sao?_ Cô không xưng cháu nữa mà xưng tôi, cô nói các ông không phải chỉ tất cả mà là chỉ những kẻ bị lôi kéo và cô noice on rắn độc ở đây chính là Dương Trí Dũng

Lão tộc trưởng tức sôi máu, từng lời nói ra đều ám chỉ lão mười mui

Có người bất mãn với điều Hải Di vừa nói, và tất nhiên điều đó là hỗn xược, Bà Ái Trang thì không nói lên lời, cả đám người như đang chuẩn bị bùng nổ một sự phản nộ, nhưng Hải Di đã cướp mất quyền được phản nộ đó

_ Tôi không nói gì sai cả, tôi thừa nhận những gì tôi vừa nói đều rất hỗn xược nhưng mọi người có muốn nghe lí do vì sao không?

_ Nói láo! Mày đang thực sự được nước lấn tới! thằng anh mày ngổ ngược, tàn bạo, liệu một tập đoàn lớn có thể trụ trong tay nó hay không?

_ Tàn bạo ư? Vậy anh ấy có bằng ông không? Thay người thừa kế, các người định thay ai? Xin cho hỏi các người định thay ai, thay bằng tôi sao? Nhưng tôi sẽ nhường quyền thừa kế cho anh trai tôi. Và Các người lên nhớ, chẳng một ai có quyền thừa kế tập đoàn ngoài những người thừa kế được viết trong di chúc của ông nội tôi. Ông không có quyền thay hiểu không?!!!

Dương Trí Dũng càng hăng máu hơn, Lão gân cổ lên ,gân xanh nổi chẳng chịt

_ Con mất dạy!!!_ Lão đánh rầm một cú vào bàn và như chỉ muốn xông đến cho Hải Di một cái tát, nhưng có người cản lại_ Mày câm mồm ngay, tao sẽ cho mày hối hận về những gì mày vừa nói

Ong ta đang mất đi tư cách tộc trưởng

_ Ông nói xem ông sẽ thay bằng ai, nếu ông không nói được thì chuyện này kết thúc ở đây. Cái danh tộc trưởng ông cũng không cần đeo nữa!!|

SHOCK!

Đó là chữ duy nhất diễn tả mọi thứ lúc này, mặt lão tộc trưởng xám ngắt. Bỗng dưng tay chân lão run lẩy bẩy

_ Vì lão ta muốn loại bỏ anh em tôi, loại bỏ tất cả những gì cản trở để đưa đứa con ngoài giả thú của lão về đây làm người thay thế, hoặc một ai đó cho lão lợi để hấn phải mạo hiểm cả tính mạng chẳng? Tôi nói có sai không? Tộc_ Trưởng?!!!

Lão ta khụy xuống!

_ Sao lại thế? Con trai nào ở đây ?

_ Giải thích đi tộc trưởng !

_ Chuyện này là thế nào ?

...

_ Con trai ông ta chết rồi, con nghiện làm hấn ta chết trong vật vã và chắc tính mạng ông ta cũng đang bị đe dọa như thế

_ Ai đe dọa ai ?...

...

_ Các ngài không cần bận tâm, đó là chuyện riêng của tộc trưởng, chúng ta không cần phải đi quá sâu hướng chi hấn ta đã chết rồi_ Ngừng một chút rồi nói tiếp _Tôi có nói đúng không tộc trưởng ? và còn chuyện này nữa, người hai năm trước bắt cóc tôi chính là ông ta !!

Không một ai nói thêm câu nào nữa, tất cả chỉ còn biết đứng hình, ngay cả Ái Trang cũng cần có lời giải thích

_ Theo gia quy thứ 23, ông bị tước chức tộc trưởng vì tội lạm dụng chức quyền_ Một giọng nói vang lên là Dương Hải, bố của Hải Di, người rất ít tham gia những việc của gia tộc, bỗng đứng xuất hiện quả kiến cho người ta nghĩ, liệu đây có phải màn kịch của cha con họ chăng ?

_ Dương Hải..

_Bố

_ Anh hai..

Dương HẢI đi đến, ngồi vào chiếc ghế còn trống của hội đồng

_ Như đã nói, tôi không tham gia bất cứ việc gì liên quan đến việc dạy dỗ người của gia tộc nhưng đối với việc xử lý tộc trưởng, tôi nhất định phải tham gia_ Ngưng một lúc rồi nói tiếp_ Kể từ hôm nay ông bị tước chức tộc trưởng và không còn quyền hành gì trong gia tộc họ Dương

_ Ai đồng ý ? _ Ái Trang lên tiếng biểu quyết mọi người

Tất cả cùng giơ tay

_ Vậy ai đồng ý Dương HẢI làm tộc trưởng thứ 22

Và tất cả cùng ủng hộ, lần này thì quả là một công đôi việc, vừa giải quyết gọn ghẽ lão già chết tiệt kia, Dương hải lại được làm tộc trưởng, Ái Trang nhìn Dương Hải cái nhìn ẩn ý

Bổng Hải i đứng giữa hội đồng, cúi đầu

_ Cháu thành thật xin lỗi tất cả mọi người vì những lời lúc nãy, cháu thật sự không có ý nói ra những lời đó, hi vọng mọi người hiểu cho cháu, cháu xin chịu phạt

Có tiếng bàn tán, về vấn đề xử phạt người trong tộc, Dương Hải không tham gia nhưng giờ đã là tộc trưởng, cần phạt công tư phân minh. Vì vậy mọi người đều hướng ánh mắt về phía ông

_ Con...Bị cấm túc một tuần ở biệt viện phía tây thiết thự gia tộc, trong thời gian đó, con hãy làm sao cho cây cối tươi tốt trở lại, con hiểu chưa ?

_ Vâng

Nói rồi Dương Hải đi ra khỏi phòng, mọi người không có ý kiến gì cả, như vậy là đã xong. Nói là phạt nhưng chăm sóc cây cối thì có gì chứ, tươi tốt trở lại có nghĩa là giúp cây hồi sinh khỏi cái kiếp bị vùi dập do một kẻ lãng phí nào đó

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Biệt Thự Wonderstar

Ngồi trên ghế sofa xem ti vi, Hải Trình nghe thấy tiếng lục đục ở trong bếp, bỗng bụng réo òng ọc, thế là tắt ti vi và lò dò đi vào trong bếp thì thấy một cô gái tóc buông xõa, mặc một chiếc váy trắng tinh khôi, dây buộc nơ tụt xuống dưới và chủ nhân thì chưa hề biết, không những thế, tiếng nhạc piano du dương của chiếc radio nhỏ làm cho căn bếp như sáng bừng lên. Hải Trình ngăn người ra mắt mấy giây rồi tiến về phía tủ lạnh lấy cho mình một lon coca. Hứa Anh lúc này lấy tay quần tạm mớ tóc lên rồi lại chú tâm vào công việc của mình, không quan tâm ai đang ở đằng sau, từng món ăn nấu đều rất chuyên nghiệp. Hải Trình không cưỡng lại được đành rón rén lại gần từ phía sau xem món gì mà thơm thế, cậu vươn cổ ra nhìn

Bốp !!!

AAAA

Tiếng la thất thanh vang lên át cả tiếng nhạc, tất nhiên đó là tiếng của Hải Trình, Hứa Anh cảm cái chào hốt hoảng nhưng không làm gì cả, từ hốt hoảng chuyển sang tức tối

_ Anh làm cái gì thế hả ?

Hải Trình ôm lấy mặt vừa bị cái chào không thương tiếc úp vào, gào lên

_ Chính tôi mới là người hỏi cô làm cái gì, tự nhiên úp nguyên cả cái chảo vào mặt người khác, may là cái chảo đó chưa nấu cái gì nếu không mặt tôi thành cái bánh rán rồi đấy !_ nói rồi xoa xoa cái mặt

Hứa Anh vẫn giờ cái chảo lên

_ Thế tại sao không đường đường chính chính mà bước vào sao lại phải rón rén làm gì ? Anh bị thần kinh à ?

_ Cô bị thần kinh thì có, bỏ cái chảo xuống ngay !!_ Chưa nói xong đã chạy vội ra ngoài, caauij hải xem cái mặt như hoa như ngọc có bị làm sao không, nếu có thì con nhóc chết chắc rồi !

Hứa Anh hừ một tiếng rồi lại tiếp tục vào công việc dù có hơi hối hận về việc mình đã làm nhưng mặc kệ, đáng đời anh ta. Thật ngớ ngẩn mà !

Buổi trưa hôm đó, một bữa ăn thịnh soạn chưa từng thấy được bày ra bàn, sơn hào hải vị đủ cả, Hải Trình phục sát đất, không ngờ cô nhóc nấu ăn ngon như thế, mà còn ngon mất nửa chữ ! thế là cậu hí hửng cầm đũa lên nhưng bỗng dừng lại

_ có độc không đây ?

Hứa Anh không thèm liếc nhìn

_ Có ! Một bát ! Sao ? Sợ à ?

_ Nhất thì chết, tôi đói lắm rồi

Hứa Anh bật cười

_ Cô nấu ăn ngon thật đấy !

_ Tất nhiên_ Cô nhóc vênh mặt lên tự hào_ sau này thất nghiệp thì khỏi lo đi ăn xin (>)

_ Nhưng Đan Thiên không có chỗ cho người ăn xin đâu, đến lúc cùng đường thì tới tìm tôi, có khi tôi thương tình cho cô làm giúp việc cũng chưa biết chừng !_ Búng ngón tay cái tách

_ Dù có phải đi ăn xin cũng đừng hòng tôi tìm anh, da mặt tôi mỏng chứ không dày như anh !!_ Cô ngúng nguẩy nói và hua hua cái đũa

_ Đồ không biết xấu hổ, đánh người ta xong không xin lỗi thì thôi lại còn lảm chuyện !

Hứa Anh phòng mã lên

_ Ai bảo anh lên lút đứng sau tôi làm gì ? Nếu anh là người lạ tôi đã không nhẹ tay như thế !

_ lên lút ? Cô nghĩ tôi định làm gì cô ? _ ánh mắt gian tà lộ rõ trên khuôn mặt hơi sưng vì cái chảo

Cô nhóc hơi đỏ mặt không biết nói gì cuối cùng đành phải nói cùn

_ Đồ đen tối ! Tóm lại anh cứ tránh xa tôi ra, 10m ! OK !

_ Phải không chứ ? Cái bếp này rộng dài có 8m cách 10m để tôi bay ra ngoài kia à ?

_ Ờ thì... nói chung là từ 1m trở lên !

Hải Trình hừ một tiếng

Không ai nói thêm câu nào nữa, chú mục vào chuyên môn, đã ở biệt thự lâu như vậy rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì từ phía kẻ thù và tin tức của Daisy và Dã Khái, cứ như bọn họ rủ nhau biến mất vậy. Thật khiến người ta lo lắng mà ! Nghe Chấn Minh nói Hải Di đã giải quyết tất cả cá rắc rối của gia tộc, như vậy là có thể kê cao gối mà ngủ rồi. Nhưng vẫn chưa thể kê cao gối mà ngủ được, còn quá nhiều chuyện vẫn đang là dấu chấm hỏi

_ Ô Ô ! Cho tôi ăn cùng với !!_ Một cái đầu ló vào từ ngoài cửa, là Daisy, sau đó liền ngồi ngay vào bàn ăn

_ Trần..._ Hứa Anh đang cố nhớ tên cô bạn

_ Trí nhớ bạn kém quá, tên tôi là Trần Anh, hay Daisy, nhưng nếu bạn gọi tôi là Daisy tôi sẽ yêu bạn nhất !_ Vẫn cái vẻ tưng tưng như lần đầu tiên gặp_

Hải Trình nhìn Daisy như quái vật

_ Sao lại nhìn tôi ? Tôi phá cuộc sống riêng tư của hai người à ?

A Hứa Anh ái ngại, mặt đỏ bừng

_ Đáng yêu quá ! nhìn mặt Angel này, thảo nào hội trưởng Trình mê đắm !

_ Tôi sẽ giết cô !_ Hải Trình gần lên và Daisy nhảy chơi chơi ra phía sau Hứa Anh, bỗng chốc cái bếp loạn cả lên, được một lúc thì Hải Trình dừng lại

_ Không đùa với cô nữa, giờ thì nói những gì cần nói đi

Daisy đang cười bỗng ngưng bật, cô ngồi xuống ghế, bất giác trầm mặc, cả ba như đang chờ đợi điều gì đó

_ Chuyện gì cơ ?_ Và bỗng dưng hỏi một câu ngớ ngẩn

_ Cô nói về vụ án hai năm trước, giờ thì nói tiếp đi, tôi muốn nghe

_ Nhưng nói về điều gì ?

Hải Trình nhần lại

_ Những gì cô biết

Daisy nằm bò ra bàn

_ Tôi không biết gì cả !

Hứa Anh nhìn Hải Trình rồi lại nhìn Daisy lo lắng, trong mắt Hải Trình đang trào dâng sự tức giận

_ Đừng có chọc tức tôi !

Hứa Anh bỗng nắm chặt tay Hải Trình, như để nói với cậu rằng nên giữ bình tĩnh, có lẽ cô ấy đang có điều gì khó nói, Hải Trình nhìn cô đang định nói gì đó nhưng lại thôi, quay lại nhìn Daisy bắt mắt

_ Thực ra tôi biết không nhiều !_ Tất nhiên là nói dối, nhưng cô không muốn nói thật, cũng như sự sợ hãi một cái gì đó, dù không bị đe dọa nhưng chúng ta vẫn sợ, như sợ ma chẳng hạn, thì nỗi sợ này cũng chẳng khác nào sợ ma, một nỗi sợ mơ hồ

_ Cậu có thể nói những điều cậu biết, còn những điều không muốn nói thì thôi_ Hứa Anh nói

Daisy ngừng mặt lên nhìn cô, môi khẽ động nhưng lại không nói nữa, cô lại nằm bò ra bàn_ Tôi sẽ nói... Vụ án hai năm trước và vụ án của Ngọc Tâm với Nhã Uyên là cùng một người. Hai người họ bị lôi vào việc này vì Ngọc Tâm vô tình biết được hung thủ là ai còn Nhã Uyên, lẽ ra không liên quan, nhưng lúc xảy ra vụ án, Y Linh có lấy điện thoại Nhã Uyên gọi cho Ngọc Tâm, Ngọc Tâm may mắn vớ được điện thoại nhưng chỉ nói được Cứu Với rồi bị giết chết, chính vì người gọi hiện tên Nhã Uyên nên hung thủ mới nghĩ Nhã Uyên cũng biết hắn nên mới giết người diệt khẩu.

_ Vậy hung thủ là ai ? Chấn Minh và Dã Khải nói cô biết hung thủ là ai, tại sao cô lại biết trong khi cô không hề quan tâm tới vụ án đó và cô mới về nước sau khi du học tại London ? Cô....

_ Tôi không biết !_ Không để Hải Trình nói hết, Daisy đã phản bác lại, khoe mắt cô hơi rung rung nhưng không phải cô muốn khóc hay đang khóc_ Tôi không biết gì cả, tôi không biết hung thủ là ai !!_ Cô gắt lên

Hải Trình sùng sốt vì cái thái độ đó, nói dối, rõ ràng nói dối

_ Tôi xin lỗi_ Daisy ngồi xuống_ Tôi hơi bức mình nhưng tôi thật sự không biết hung thủ

_ Vậy cậu nói tiếp đi

_ Nó sẽ lặp lại, như một vở kịch được sắp đặt, tôi không rõ nó sẽ xảy ra bao giờ, nhưng không lâu nữa đâu, hai người, chính xác là hai người nên chuẩn bị đi

Hứa Anh đi vệ sinh , chỉ còn lại Daisy và Hải Trình, Daisy cũng đứng dậy ,trước khi đi, cô để lại một câu

_ nếu không muốn mình trở thành một kẻ thất bại... hãy GIỮ THẬT CHẶT HỨA ANH

Câu nói đó, dù có nghĩ thế nào, Hải Trình cũng không thể hiểu

Khi Hứa Anh quay vào thì Daisy đã đi, cô nói

_ Cô ấy có nói thêm gì không ?

_ Không !

_ Cô ấy nói dối, cô ấy biết mọi chuyện nhưng không hiểu sao cô ấy lại giấu

_ Đúng ! Cô ta biết tất cả, thái độ tức giận lúc này của cô ta đã nói lên tất cả, cô ta sợ cái gì cơ ?

_ Đúng là cô ấy không nên sợ, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn sợ, như anh ở đây rất lâu mà không biết mình trốn tránh cái gì

Hải Trình im lặng

_ Tôi không trốn tránh, tôi chỉ làm theo lời cô ta, có cái gì để sợ chứ, tôi cô ta còn không sợ

_ Nhưng người cô ấy sợ cũng như anh thậm chí còn hơn thế thì sao ? Tất cả đều có lý do !

_ Được rồi

Hai người im lặng một lúc, ăn xong rồi dọn bát đĩa

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Đã lâu không về cô nhi viện, Hứa Anh cảm thấy lo lắng vô cùng, thế là Hải Trình đưa cô về, dù không biết hung thủ là ai nhưng người trong cô nhi chắc chắn không phải là người xấu

Cô đưa mắt nhìn trù mến về phía ngôi nhà, lúc sống không có cảm giác gì khi xa rồi mới thấy nhớ hoài

_ Nhìn đủ chưa vậy ? ngôi nhà mọc rêu bây giờ đây ! _ Hải Trình đứng bên cạnh giúp

_ Ừ tôi đi đây ! _ Không thể diễn tả cảm giác của cô lúc này, cô chỉ muốn òa lên khóc, cô vừa từ cõi chết trở về (Đúng nghĩa đen) và giờ đây cô càng yêu quý nó, Hải Trình đi đằng sau cầm theo một ‘bao tải’ kẹo cho lũ trẻ nhí nhón

Cạch !

_ AAAAAAAAAAAAAA

_ Chị Chíp !!!!! _ Chuối và lũ em hét toáng lên, ôm chặt lấy Hứa Anh. Mẹ Sa xúc động không kém và ôm chặt lấy cô đến mức cô không thở được. Các dì cũng khóc theo, Hứa Anh bằng xương bằng thịt đang ở trước mặt họ như chưa có chuyện gì xảy ra, cô công chúa nhỏ của cô nhi viện đã về với những giọt nước mắt. Tất cả như ứ đọng lại giống như một giọt nắng ấm áp trong tim cất giấu bao ngày bao trùm lấy tất cả.

Choang !!!

Âm thanh khô khốc và lạc lõng buộc mọi người phải nhìn về phía nó. Vũ Thiên không dám tin vào mắt mình, Hứa Anh mỉm cười, dang hai tay ra và Vũ Thiên chạy tới ôm chặt lấy cô, muốn nghẹn thở. Cậu muốn hét toáng lên vì vui sướng, cô đã về sau nhiều ngày không có tin tức. Nhưng ánh mắt chợt đánh lại khi trông thấy Hải Trình đang chia kẹo cho tụi nhóc, đó là lý do cô nhóc bị bỏ rơi ngay tức khắc

_ Cậu... làm sao cậu...

_ Suyt ! _ Vũ Thiên chưa kịp nói hết câu thì Hứa Anh đưa tay lên miệng ra dấu im lặng

Tất cả chìm vào tiếng cười duy chỉ có một người là đôi mắt hần lên những tia lửa, vậy là bọn họ đã trở về, Hứa Anh đã trở về nhưng cậu không thấy vui chút nào. Vì sao ư ? Tại sao Dương Hải Trình không chết luôn đi !!

Cạch !

Cánh cửa lại mở

_ Cho hỏi có ai....Hải Trình !!!!

Ái Trang vừa ló đầu vào xem có ai ở trong không thì ôm chặt lấy Hải Trình mà lắc

_ Cô !

Hải Di cũng dành cho anh mình cái ôm chặt nhất, không ngờ hai người chỉ đến cô nhi viện hỏi thăm tình hình thôi mà gặp luôn người bao ngày tìm kiếm, Chấn Minh làm tốt đấy chứ

Hải Trình cốc nhẹ vào đầu Hải Di

_ Lớn quá rồi... và xinh đẹp nữa

Hải Di hơi bất ngờ nhưng cũng mỉm cười

_ Con về sao không nói cho cô biết, con có biết cô lo lắng cho con thế nào không ?

_ Vâng !

_ Trời đất ! Ngoan thế cơ à

Câu nói đó của Ái Trang làm Hải Trình hơi ngượng, Hứa Anh bật cười, Vũ Thiên đằng đằng sát khí đi vào trong phòng ngủ của Chuối, cậu không thể tiếp tục nhìn cái màn đoàn tụ này được nữa

_ Đây là cô và em gái của cháu_ Lúc này mọi người mới à lên

‘em gái ? Hóa ra đó là Dương Hải Di’_ Thiên trầm nghĩ

_ Chào cô, tôi là Phạm Kim Sa, mẹ của cô nhi viện

_ Vâng, chào bà, tôi là Dương Ái Trang, rất vui được gặp bà

Nhưng...người đàn bà này, Ái Trang neho mắt, nhưng hình như đã gặp ở đâu rồi đó, rất lâu rồi thì phải

« Chị Ngọc Lâm, bé Hải Trình dễ thương quá !_ Cô bé tên Dương Ái Trang nhí nhảnh nghịch ngợm khẽ lướt bàn tay trên khuôn mặt bé nhỏ của đứa trẻ mới sinh

_ Bé Ái Trang cũng dễ thương mà_ Ngọc Lâm xoa đầu em gái chồng

_ Chắc anh hai vui mừng lắm, rồi bé Hải Trình sẽ đẹp trai và tài giỏi như anh ấy

Bỗng cách cửa bật mở

_ Anh chỉ mong nó không trở thành đàn anh hắc đạo như anh thôi_ Dương Hải từ ngoài đi vào, đó là bản gốc của Dương Hải Trình bây giờ, hai cha con giống hệt nhau

Cô bé ù xù

_ Anh hai, Ái Trang muốn như thế, anh hai chẳng phải rất oai phong sao ? Không ai dám bắt nạt em cả, phải không mẹ, ấy chết, chị Ngọc Lâm_ Rồi cười hi hi

Ngọc Lâm mỉm cười dịu dàng

_ em chỉ mong con em mãi mãi vui vẻ và hạnh phúc thôi, giống như em vậy_ Rồi Ngọc Lâm nhìn Dương Hải trêu mếu, Dương Hải ôm lấy Ngọc Lâm rồi hôn lên trán cô

_ Đúng vậy, nó sẽ hạnh phúc và vui vẻ như em

Ái Trang ý nhị đi ra ngoài, cô bé cầm lon coca uống dở và mở cửa

Rầm !

Cô bé kêu khê, bị ai đó va phải, bệnh viện đèn sáng trưng như thế này chẳng lẽ không nhìn thấy hay sao ?

Một người phụ nữ với hai mắt đỏ hoảnh, tóc tai có vài sợi lòa xòa. Trẻ đẹp nhưng sự mệt mỏi làm người phụ nữ trở lên vô cùng thảm nảo, trên tay ôm một đứa bé khóc thút thít, không thèm nhìn cô bé mình xô ngã đến một giây đã vội chạy đi »

Sở dĩ Ái Trang nhớ người phụ nữ đó vì lon coca đổ bắn cả quần áo mà không nói gì rồi chạy như ma đuổi mặc dù chẳng có ai đuổi theo. Trên hành lang, tiếng đứa bé nhỏ dần rồi im bật như chưa từng xuất hiện. Rồi ngay sau đó, đứa bé tên Vũ Hứa Anh, con gái thứ hai của tập đoàn FREE mất tích. Vũ Hứa Anh ư ? Liệu có phải người đàn bà này đã lấy đứa bé đi và đứa bé đó chính là cô bé kia ?

Không thể !

_ Con về rồi, vậy lễ đính hôn của con và Hứa Vy cũng phải thực hiện chứ ?

Khựng lại, tất cả đều khựng lại. Hải Trình mặt biến sắc. Hứa Anh cắn môi nhẹ, nụ cười trên môi tắt hẳn, cô cảm thấy vô cùng khó chịu khi nhắc đến hai từ ‘đính hôn’ này

Hải Di nghe Daisy nói Hải Trình có tình cảm với Hứa Anh mà chính anh còn đang phân vân, hơn hết, Hứa Vy cũng đâu có yêu Hải Trình, cuộc hôn nhân sắp đặt này sẽ chẳng đi đến đâu nếu cả hai đều không tán thành. Vũ Thiên giấu đi nụ cười đắc ý, đúng rồi, tại sao cậu lại quên đi điều này nhỉ, đó chẳng phải điều quan trọng nhất để cậu có thể giành lại Hứa Anh đường đường chính chính hay sao ? Quả là một điều tuyệt vời !!

_ Cô à... chúng ta..._ Hải Di định lên tiếng nhưng đã bị chặn lại

_ Xin lỗi mọi người nhưng có lẽ mọi người đã hiểu lầm rồi, Hải Trình không hề có tình cảm với Hứa Anh , hơn hết nó cũng đã có vị hôn thê. Vì vậy nhân thể hôm nay, tôi chấm dứt sự hiểu lầm này, Hải Trình cần quay về để thực hiện lễ đính hôn, không dính dáng tới nơi này nữa

Choang !

Ly nước rơi xuống đất vỡ vụn

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Mẹ Sa nhìn Hứa Anh rồi giận dữ nói

_ Ý của cô là Hứa Anh nhà chúng tôi đang cản trở cháu trai của cô sao ? Cô nghĩ Hứa Anh sẽ khổ sở bám theo cháu cô sao, đến hôn thê của cậu ta cũng đâu có yêu cậu ta !!!_ Lời nói trong lúc tức giận phút chốc làm tổn thương cả hai

_ Bà..._ Ái Trang cảm thấy bị xúc phạm_ Bà có biết chỉ cần một câu nói của tôi thì cô nhi viện sẽ bị cắt trợ cấp, Vũ Hứa Anh bị đuổi khỏi Đan Thiên không hả ?!!!

_ Cô à... Xin lỗi bác, sẽ không cắt trợ cấp nào hết_ Hải Di vọt vọt

_ Con bỏ tay ra !!

Mẹ Sa mặt đỏ ửng, không khí trong căn phòng từ vui vẻ chuyển sang căng thẳng chỉ trong vòng 3 nốt nhạc

Hứa Anh hai tay buông thõng. Đúng! Bà Ái Trang nói rất đúng. Cô chỉ là một trở ngại lớn cho Dương Hải Trình, cô không có tiền, bố mẹ thì không, nói đúng hơn, cô chỉ là cỏ dại mọc ven đường chen chân vào những bông hoa hồng xinh đẹp và rồi cứ thế ngã mình là hoa. Nhưng...Hải Trình cũng đâu là gì của cô... tại sao cô phải buồn vì những lời nói đó như thế... hay cô chỉ đang dối lòng mình mà thôi.

_ Đủ rồi!_ TRình quát lên

Tất cả đều quay lại nhìn cậu

_ Cô quá đáng rồi đấy. đó có phải là cô hay không hay là một người chẳng ra gì, nhục mạ người khác, đó là bản chất của cô sao?

CHÁT!

Trình quay mặt lại nhìn cô mình, bàn tay vẫn còn giờ trên không trung, nhìn cậu bằng ánh mắt giận dữ. Các di đã đưa hết bọn trẻ lên tầng thượng, trong phòng khách chỉ còn lại vài người

Hải Di kéo cô mình ra xa Hải Trình một chút nhưng bị giằng tay ra

_ Im miệng! đây không phải là chuyện của con. Con bé không giúp gì được cho con đâu, chỉ có Vũ Hứa Vy mà thôi

“Vũ Hứa Vy, là chị gái của Hứa Anh”_ Mẹ Sa bắt đầu xám mặt, đôi tay nắm chặt

_ Cô à, chúng ta về thôi!_ Hải Di nài nỉ

_ Con bỏ tay ra ! Dương Hải Trình, con nghe cho rõ đây, cô sẽ không để ai ảnh hưởng đến tương lai của con đâu

_ Nhưng cô đang ảnh hưởng đến con cô biết không ?

CHÁT !

_ Cái này cho sự ngu ngốc !

CHÁT !

_ Cái này cho sự vô dụng của con !

CHÁT !

_ Còn cái này, QUÊN VỪ HỨA ANH ĐI !!!

Đề lại cho cháu ba cái tát, người phụ nữ phút chốc trở lên tàn nhẫn

Cuộc đời thật trớ trêu, họ khiến những con người có thể có nhiều khuôn mặt và có thể biến người khác thành nạn nhân của mình mà những nạn nhân đó không có lỗi gì cả. Họ như những con rối bị bàn tay ai điều khiển, một khi đã bị đem đi biểu diễn thì phải làm tốt vai trò của một con rối

MỌi âm sắc xung quanh trở lên vô cùng dữ dội. Cô ôm lấy đầu, hét lên rồi chạy ra ngoài

_ Hứa Anh !!! _ Hải Trình gào lên và chạy theo bỏ lại Ái Trang vẫn thét lên gọi tên cậu

Vũ Thiên cũng chạy theo nhưng cả hai vừa ra đến cửa thì không thấy cô đâu, Mẹ sa đứng im tại chỗ, nhìn bóng Hải Trình đầy tuyệt vọng

Hai năm rồi, ai cũng nghĩ cậu không phải chịu sự sắp đặt của ai nhưng cậu đã làm theo sự sắp đặt và mệnh lệnh của cha vô điều kiện dù là một cách gượng ép. Nhưng đó có là gì so với nỗi đau của cha cậu, nhưng có ai hiểu cho cậu chăng ? Dù chỉ một lần, cậu chỉ ước mình không phải con rối và muốn tự điều khiển mình chứ không phải ai khác. Không ! Cậu phải chấm dứt màn biểu diễn này, không ai có thể điều khiển cậu được nữa. Cậu phải dành lấy cái cậu đáng có, cậu sẽ không đính hôn với Vũ Hứa Vy. Và lại Vũ Hứa Vy cũng đâu có yêu cậu, rồi cả hai sẽ cùng đau khổ rồi cùng bị nhấn chìm trong tuyệt vọng mà thôi, đó là lí do cậu chạy theo Hứa Anh, lí chí mách bảo cậu và cũng như câu nói lấp lửng của Daisy, cuối cùng cậu đã hiểu, nếu tuột tay Vũ Hứa Anh , cậu sẽ không còn gì cho dù là sự thương hại

« Ái Trang, cô còn tàn nhẫn không khi trước mặt mọi người cô bắt cháu phải quên đi Hứa Anh »

Chiếc BMW lang thang trên đường, mọi ngõ ngách đều không thấy Hứa Anh đâu. Đã 8h tối, liệu cô ấy có thể đi đâu khi trời bắt đầu mưa thế này ? cậu gọi bao nhiêu lần cũng không nhấc máy, sự lo lắng lại càng dâng cao hơn

_ Nó có thể ở đâu được chứ ? _ Ngồi trong xe Vũ Thiên, mẹ Sa không thôi lăm bằm và lo lắng, còn Vũ Thiên, sắc mặt cũng thay đổi theo bầu trời

_ HỨA Vy là chị gái của Hứa Anh, hay là tôi nói...

KIIITTT !

Một âm thanh chói tai vang lên, chiếc xe tông vào cột mốc ven đường

_ Nói gì ? Bà nói lại lần nữa ?

_ Tôi nói hay chúng ta nói cho Hứa Anh biết bố mẹ nó là ai _ Tuy sợ hãi những mụ Sa vẫn cố nói, như nài nỉ, như cầu mong sự cảm thông

_ Im đi ! nếu bà nói ra, tôi hứa với bà, bà sẽ mất Hứa Anh mãi mãi

Một lời đe dọa mà nhẹ nhàng nhưng từng ấy cũng đủ làm mẹ Sa bàng hoàng

Đặt hai tay vào vô lăng, Vũ Thiên có vẻ suy nghĩ, đôi lông mày dần ra

_ Nói đi !

_ Nói gì cơ ? _ Mẹ Sa không hiểu

_ Nói rằng bố mẹ cô ấy đã chết và cô ấy mãi mãi mồ côi !

_ Không ! Tôi không làm được ! Tại sao phải lừa dối nó tàn nhẫn như thế

_ Thêm một điều kiện nữa, cô nhi viện sẽ phải đóng cửa _ Vẫn cái giọng nói nhẹ nhàng ấy

Người mẹ Sa run lên bần bật, hai tay nắm chặt, phải làm sao đây ?

_ Cậu đúng là kẻ không có máu !!!

Thiên cười khẩy

_ Cảm ơn, nắng rất hay, tôi cho bà một tuần để nói nếu không đừng trách tôi uống máu của người khác làm của mình !

Trời mưa tầm tã, nước chút xối xả, như nước mắt ai đó vẫn không ngừng rơi vào nỗi đau, Hứa Anh bước chập choạng trên cầu CỎ XA. Sông Thiên Hà dữ dội như muốn cuốn trôi mọi thứ. Cả người ướt sũng, những vạt mưa không ngừng quất vào mặt, rất lạnh.. Nước mắt và nước mưa hòa làm một, rơi mà như không rơi, cả người run lên bần bật, cô dừng lại, ôm lấy miệng, khóc nức nở. Đau quá ! Có ai hiểu cho cô lúc này không ? Dòng người vẫn lướt qua vô tình, bóng tối tấn nhần bao trùm lấy thế gian. Sợ hãi. Sấm chớp thi nhau xé ngang dọc bầu trời. Tại sao, tại sao chứ ? Rõ ràng cô không là gì của Hải Trình và Hải Trình... cũng không là gì của cô... nhưng cô đã sai, đã sai thật rồi. Cô yêu Hải Trình thật rồi, phải làm thế nào đây ? Không ! PHải tránh xa họ ra, cô không thể gục ngã, cô phải mạnh mẽ hơn. Nhưng sao cô vẫn đau thế này ?...

AAAAA_ Cô hét lên, nước mắt vẫn ròng rã

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tuyệt Vọng

KITTTT !

Chiếc ô tô phanh gấp, xuyết đâm vào người Hứa Anh nhưng cô mong nó đâm vào người cô biết nhường nào

_ Angel ! _ Tiếng Daisy thảng thốt vọng ra, cô vội cầm ô chạy ra ngoài _ Cậu làm sao thế này ?

Hứa Anh mỉm cười rồi khụy xuống. Daisy khẽ rung mình, người Hứa Anh lạnh buốt, hai mắt đỏ hoe, mặt tái nhợt, người ướt sũng. Không để Hứa Anh kịp nói đã kéo cô lên xe, không còn sức nữa, cô dựa lưng vào ghế, hơi thở đứt quãng

Daisy lục trong ngăn đựng đồ chiếc khăn bông lớn và lau tóc và mặt cho Hứa Anh

_ Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy, sao lại ra thế này ?

Hứa Anh không nói gì

_ Để tôi đưa cậu về _ Rồi Daisy quay về ghế trước, đang định cho xe chạy thì dừng lại, quay xuống nói

_ Phải rồi _ Cô lấy từ trong ngăn đựng đồ _ Hứa Anh, cậu giữ hộ tôi chiếc đĩa mềm này được hay không ? NHớ là đừng cho ai cầm hay tiếp xúc với nó đây

Giọng Daisy gấp gáp, Hứa Anh yếu ớt chìa bàn tay ra và gật đầu. Chiếc đĩa mềm này có gì quan trọng nhưng Hứa Anh không còn sức mà nghĩ nữa, người cô run lên từng đợt

_ Tôi sẽ đưa cậu về cô nhi viện, xin lỗi nhé, cô việc gấp tôi không thể không làm, phiền cậu giữ chiếc đĩa hộ tôi, khi nào cần tôi sẽ quay lại lấy

Hứa Anh khẽ gật đầu, Daisy an tâm và xe bắt đầu chạy. Chiếc đĩa nằm trong tay Hứa Anh, vậy là không sợ bị cướp mất

Nhưng khi về đến nhà, Hứa Anh cũng không nhận ra những gì đang diễn ra

Biệt thự họ Dương

Hải Trình vừa đội mưa bước vào nhà, ướt sũng, Hải Di lại gần đưa cho cậu cái khăn

_ Hai ! Hai thay đồ đi rồi lên phòng gấp ba

Trình nhướn mày, tốt thôi, cuối cùng cũng có một cuộc nói chuyện đàng hoàng. Hôm nay, phải nói cho rõ mới được

Cốc ! Cốc !

_ vào đi !

Trình mở cửa, một người đàn ông trung niên, nhưng vẫn còn rất trẻ ngồi trên chiếc ghế xoay ở bàn làm việc, không ngừng mặt lên nhìn con, vẫn tập trung vào công việc của mình

_ Con biết ta gọi con tới đây làm gì chứ ?

Trình gật, ngấm một lúc rồi nói

_ Nhưng ba có biết vì sao con đồng ý lên đây gấp ba chứ ?

Lúc này thì Dương Hải mới ngừng mặt lên

_ Vậy con thử nói xem

_ Con muốn hủy hôn ước

Dương Hải không có vẻ gì là ngạc nhiên cả, với tính cách của con trai ông, hủy hôn ước là chuyện một sớm một chiều

_ Con nghĩ là có được hay không/?

_ Dù không được con cũng phải làm bằng được

Dương Hải vẫn điềm đạm đứng dậy, tiến đến bàn uống nước, rót cho mình một tách cà phê

_ Vậy ta cũng phải nói cho con biết, dù con có muốn hay không hôn ước này cũng phải được thực hiện

Trình đứng trước mặt ông

_ Tại sao lại bắt con làm những điều đó, con phục tùng cha không phải cái gì con cũng phải nghe lời, con có quyền quyết định cuộc sống riêng của mình

_ Nhưng bổn phận của con là phải thực hiện hôn ước! _ Đôi mắt đen đậm đã bắt đầu lay động

_ Đừng ép con làm điều đó, con sẽ không bao giờ thực hiện nó trừ phi con chết!!!

CHÁT!

Một cái tát như trời giáng làm khoe môi Trình ửng mầu

_ Con nghĩ con có cái quyền chết đó sao? . Con nghĩ con yêu cô bé kia? Chỉ vì con cảm thấy tội lỗi với Đinh Vũ Lam nên mới yêu cô bé đó, đừng nhầm lẫn giữa tình yêu và trách nhiệm.

_ Không! Con không nhầm lẫn. Trước đây khi cô ấy che giấu khuôn mặt con đã yêu cô ấy chỉ là con không nhận ra sớm hơn, khi cô ấy lộ ra khuôn mặt thì con biết rằng tình cảm đó không phải sự thương hại hay trách nhiệm, con yêu cô ấy, không phải vì cô ấy có khuôn mặt của Đinh Vũ Lam !!!

Trình gất lên, cuộc nói chuyện đang diễn ra theo hướng tiêu cực

Dương Hải bình thản

_ Cảm ơn, con nghĩ đơn giản như thế thôi sao ? Cô bé đó có yêu con không, con có chắc chắn ?

_ Con sẽ chứng minh điều đó !

_ vậy ta cho con chứng minh, nếu ngược lại thì sao ?

_ Con sẽ làm theo ý của ba

Nói rồi Trình lau máu trên miệng và đi ra ngoài nhưng khi ra tới cửa, giọng nói lạnh lùng ấy lại vang lên

_ Hãy tha thứ cho ta, con trai, hai năm qua ta không làm tròn trách nhiệm của một người cha

Trình dừng bước, cô gắng nghe giọng nói đó nhẹ nhàng vang lên lần nữa

_ Ta yêu mẹ con, rất nhiều, ta không thể chịu đựng được sự thật rằng ta đã mất bà ấy mãi mãi. Vì vậy hãy coi như ta đang trả thù con, lần cuối cùng này thôi. Sau khi con kết hôn, chúng ta sẽ lại là cha con như trước

Trình không quay đầu lại

_ Con nghĩ điều đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu, chúng ta không bao giờ như trước được nữa _ Nói rồi một tiếng sập cửa vọng lại sau lưng

« Em chỉ mong con em mãi mãi vui vẻ và hạnh phúc thôi, giống như em vậy »

_ Ngọc Lâm, hãy tha thứ cho anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Daisy lao vun vút trên đường và dừng lại trước biệt thự họ Đinh. Cô biết rằng lúc này đến đây là hết sức liều lĩnh, có đi mà không có về. Nhưng Dã Khải đang gặp nguy hiểm và cô không thể giữong mắt ra nhìn. Đến đòi người, có khi người đi đòi thành người ‘bị đòi’ cũng chưa biết

_ Vũ Thiên... Vũ Thiên... _ Daisy tỏ vẻ vui mừng khi trông thấy Vũ Thiên, diễn cũng phải diễn cho thật đạt chứ, được đến lúc nào hay lúc ấy

_ Gì thế? _ Vũ Thiên ngáp ngắn ngáp dài _ Sao muộn thế này rồi mà vẫn còn đến đây? _ Thực ra là cậu đang cố tình, vậy là cả hai cùng diễn, không biết ai sẽ là người bị lộ trước tiên

_ À, ừ, thì nhớ cậu ấy mà, chẳng phải lâu chúng ta không gặp nhau sao?

_ Không tìm được lí do nào khác nữa à? _ Thiên đi về phía tủ rượu và lấy ra một chai rượu vang rồi rót ra ly

Daisy hơi sững vì câu nói đó nhưng thực ra Thiên cũng chẳng có ý gì cả, chỉ là tiện mồm nói ra , còn với Daisy, câu nói đó chẳng khác nào một lời buộc tội

_ Ô, còn lí do nào khác à? Phải rồi, Angel đã trở về

_ Ừ, tôi biết rồi

_ Cô ấy đảm mưa, sốt 40*

Choang!

Ly rượu vang rơi xuống sàn vỡ vụn. Thiên lắc mạnh vai Daisy

_ Cô ấy có ổn không làm sao cô biết?!!

Bị lắc bất ngờ nhưng Daisy vẫn giữ bình tĩnh, không phải tự nhiên cô nói ra Angel đã về mà Thiên cũng đã biết, cô hỏi như vậy chỉ muốn thăm dò thái độ của Thiên với việc Dương Hải Trình vẫn còn sống nhưng dường như chẳng có phản ứng gì cả, con người này không biết có bao nhiêu bộ mặt đây?

_ Tôi gặp cô ấy trên đường và đưa về cô nhi viện

“Khi thật! Bà ta không báo cho mình biết là Angel đã về nhà an toàn” _ Thiên trầm nghĩ

_ À! Tôi phải đến cô nhi viện bây giờ, cô ngồi chơi nhé _ Thiên sốt sắng cầm áo khoác lên và đi về phía cửa

_ Dã KHải mất tích! Cậu có biết không? _ đến lúc này thì không thể áp ứng được nữa

Thiên khựng lại, khóe môi cậu khê cong lên, cậu quay người

_ Không!

_ Vậy cậu có gặp cậu ấy ở đâu không? _ Daisy cố đề phòng từng lời nói của mình

_ Có! _ Thiên trả lời rất thân thiện, hóa ra người bí mật điều tra cậu là Daisy, không cần tìm cũng tự mò đến, hay thật!

_ Ở đâu? _ Daisy bắt đầu cảm thấy bất an

_ Ở đây! _ Thiên bật cười, tiếng cười lạnh tóc gáy. Vừa có phần chế giễu, vừa có phần ma quỷ

Daisy tái mặt về nụ cười đó. Lùi lại mấy bước, có lẽ cô đã bị phát hiện, không! Chắc chắn là đã bị phát hiện chứ không phải có lẽ nữa

_ Hóa ra người điều tra tôi là cô

Daisy vẫn lùi về đằng sau còn Vũ Thiên thì vẫn đang tiến về phía cô từng bước

_ Cậu.. cậu nói gì tôi không hiểu...

_ Đừng cố giả vờ nữa, nói tôi nghe cô tìm được những gì rồi ?

Bộp !

Người Daisy dựa hẳn vào tường

_ Tôi không biết làm sao cô biết nhưng biết như vậy là quá nhiều rồi đấy !

_ Cậu đang nói gì vậy ? _ Daisy bắt đầu mắt bình tĩnh

_ Tôi không muốn làm hại cô nhưng cô đang dồn tôi vào chân tường và tôi phải chống cự, thế thôi, ha ha, giống như tôi đang dồn cô vào chân tường như thế này này, ha ha ha _ Thiên cười mỉa mỉ

Mặt Daisy đanh lại

_ Dã Khải đang ở đâu ?

_ Ha ha, thành thật như vậy có phải là tốt không.... Tất nhiên là ở đây, tôi đã nói là ở đây chưa nhỉ, hình như là rồi mà, cô không nghe thấy sao ?

_ TRả cậu ấy đây !!!

_ Cậu ta chết rồi !

Daisy ớn lạnh. Dã... Dã Khải chết rồi ư ? Không ! Cậu ấy không thể chết !

_ Đồ ác quỷ !!! _ Vừa mắng Daisy vừa đánh tới tấp vào người Vũ Thiên

Thiên giữ chặt tay Daisy

_ Có quá muộn để nhận ra hay không _ Và hôn phớt lên môi cô

CHÁT !

Daisy dụi tay Thiên ra và tát cậu một cái khiến cậu phải quay mặt

Thiên lau máu khôe miệng, cười khẩy và ghì chặt hai tay Daisy vào tường

_ Đồ khốn ! Cậu làm gì thế hả ?!! _ Cô ra sức chống cự

_ Trần Anh ! Cô nên biết tự lượng sức mình có biết không !

Nói rồi mặt Thiên tiến sát mặt Daisy và hôn cô tới tấp, mãnh liệt, Daisy cố gắng thoát ra nhưng hai tay cô bị bóp chặt tới mức tê liệt. Thiên vẫn không thôi, môi của cậu vẫn ghì chặt môi của Daisy và sẽ chưa dừng lại

Phập !

Thiên dùng hôn và bỏ tay ra, môi cậu bị cắn chảy máu, máu dính cả lên môi của Daisy. Cô khóc, hai hàng nước mắt lăn dài uất ức

_ Đồ ác quỷ ! TẠI sao? Tại sao cậu lại trở thành một con người như thế!!! Đồ ác quỷ khốn kiếp!! rồi cậu sẽ bị báo ứng!!!

Thiên lau hai vết máu

_ Tốt thôi ! Vậy thì cô đi gặp Dương Dã KHải đi ! _ Vừa dứt lời, Thiên đã lại gần và cho Daisy một nhát sau gáy

Nhà kho sau biệt thự họ Đinh

_ Thằng khốn ! Mày cứu tao làm gì ? _ Dã Khải dụi tay ra khi Huy Vũ Thay băng cho cậu, ba phát đạn không chết là may rồi

_ Khôn hồn thì im mồm đi, tôi cũng chẳng ham thích gì đâu, chỉ vì cậu chủ nói không được để cậu chết dễ dàng như vậy _ Lời nói của Huy Vũ có phần thần thiên hơn

_ Dù tao không chết nhưng tao sẽ không làm chó cho hần ta đâu !!

_ Yên tâm , anh không có giá trị lợi dụng đâu, vì như thế chẳng khác nào thả hổ về rừng

Cũng đúng, Dã Khải ngoan ngoãn chìa tay ra cho Huy Vũ Thay băng

_ Tại sao mày lại làm theo lời của hần mà không xem nó có đúng hay không, hần chỉ đang lợi dụng mày, như mày nói, hần chỉ lợi dụng mày khi còn giá trị mà thôi...

Huy Vũ có vẻ ngáp ngừng

_ Theo anh thì sao ?

_ Ai biết !

_ Vì tôi mang ơn ! Nếu không có cậu ấy thì hai mẹ con tôi chết từ lâu rồi. Phu nhân và ông chủ thật có phúc khi có người con như vậy. Mà không, con nuôi chứ, nhưng mà con nuôi thì sao, cũng như anh thôi

Ha ! có lẽ Huy Vũ cũng không biết chuyện hấn ta đã làm với bố mẹ nuôi của mình, và Dã Khải lại càng không biết

Rầm !!

Cửa nhà kho bật tung, Huy Vũ và Dã Khải giật mình quay lại. Vũ Thiên bế Daisy trên tay và bước vào trong

_ Cậu chủ ! _ Huy Vũ đứng bật dậy

Dã KHải chỉ muốn tới giáng cho cậu ta một trận nhừ tử nhưng chân và tay đều bị xích nên không làm gì được

_ Daisy ?

Thiên đặt Daisy xuống và ra lệnh cho Huy Vũ đóng cửa nhà kho thật chặt

Dã Khải vội quay người lay Dáiy

_ TRẦN Anh ! Daisy, cô tỉnh lại đi, cô bị làm sao vậy ?!!!

Bị lay mạnh, Daisy khẽ cựa người, ánh mắt mờ mờ ảo ảo nhìn xung quanh và dừng lại trên khuôn mặt lo lắng của Dã Khải

_ Tôi chết rồi ư ? _ Cô hỏi ngây ngô

_ Không ! Cô chưa chết ! Nhìn tôi đi, cô đừng có làm tôi sợ, hấn ta làm gì cô vậy ?

Daisy hoảng tỉnh, ôm chầm lấy Dã Khải, khóc nức nở

_ Tôi chưa chết, anh cũng chưa chết...

Dã KHải gỡ tay cô ra

_ Chuyện gì vậy/

_ Hấn ta... hấn ta biết tôi biết hết mọi chuyện...anh cũng thế đúng không ?

Dã KHải gật đầu

_ Tìm đi, tìm cách ra khỏi đây đi, tôi không thể ở đây được, tôi không thể chết ở đây được !! _ Cô gào lên nhưng không khóc nữa, rõ ràng đang ăn và một cách vô lí

Dã KHải bịt tai nhưng cũng vỗ vỗ vào lưng cô an ủi

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Một tuần ! Một tuần liệu có phải ngắn quá không ? Voi Hải Trình, nó quá ngắn, còn với Dương Hải, nó quá dài. Đúng một tuần sau, lễ đính hôn sẽ được thực hiện, có lẽ bây giờ tất cả các mặt báo đều đăng tin này. Tất cả đều cảm thấy họ xứng đôi, duy chỉ có người trong cuộc là xem nó như một trò diễn rồ hoặc cũng có thể hơn

Hứa Anh bất chấp bị ốm nặng thế nào, co vẫn đến trường, mặc lời ngăn cản của mẹ Sa. Có lẽ trong mẹ Sa lúc này, một tuần cũng là quá ngắn. Liệu bà có nói với HỨA Anh sự giả dối rằng bố mẹ ruột của cô đã chết hay không ? Một tuần ư ? Cả đời bà cũng không nói được, nhưng bà còn sự lựa chọn nào khác sao ?

Con người đó quả thật là một ác quỷ, tại sao cậu ta lại có mặt trên đời ?

Trường Đan Thiên sôi nổi hẳn lên, lâu không đi học, giờ đi học lại khiến cô cảm thấy ngỡ ngợ. Hứa Anh đi đến đâu cũng nghe thấy những tiếng bàn tán xôn xao cả lên, nhưng tai cô lửng bưng không nghe rõ gì cả

Cửa lớp mở, bất gặp ngay Y Linh cũng đang đi ra ngoài, cô nhìn Hứa Anh hốt hoảng, vội kéo nhanh vào lớp không thì ngã ở cửa mất

_ Cậu biết tin gì chưa ?

_ Tin gì cơ ?_ Hứa Anh trả lời yếu ớt

_ Một tuần nữa lễ đính hôn của chị Hứa Vy và anh Hải Trình được tổ chức_ Y Linh ái ngại nói

Hứa Anh đơ vài giây, sau đó thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, mặc dù trong tim cô đang có cái gì nhói lăm, họng cô khô rát tưởng chừng như thiếu nước nhưng thực ra là không phải

_ Đã sao ?

Sừng sốt ! Y Linh chỉ mong mình nghe nhầm, cố hạ giọng để giọng mình thật nhỏ

_ Cậu điên à ? Hải Trình sẽ lấy người con gái khác, cậu cảm thấy vui vì điều đó sao ?

_ Nếu đó là điều anh ta muốn, tôi có thể làm gì ?

_ Không ! đó không phải điều anh ấy muốn, anh ấy yêu cậu, cậu không nhận ra sao ?

_ Đó là sự thương hại, có lẽ anh ta đã nhầm lẫn giữa tình yêu và sự thương hại rồi..._ Hứa Anh choáng váng, cô cảm thấy những điều mình vừa nói ra thật độc ác, nó như nhát dao cứa thêm vào tim cô những vết rạch lớn, có thể sẽ chẳng bao giờ lành. Cô đưa tay lên trán, nóng quá ! Cô vội lấy từ trong cặp ra một viên hạ sốt

_ Làm ơn lấy cho tôi cốc nước_ Nghe vậy Y Linh liền chạy về chỗ và mang đến bình nước, sờ trán Hứa Anh

_ Cậu ốm nặng quá, sao không ở nhà đi ?

_ Tôi nghỉ nhiều rồi_ Đón lấy bình nước và nuốt trôi viên thuốc, thêm cả nước cho cái họng khô rát của mình

Píp !

Điện thoại báo có tin nhắn

_ Đọc hộ tôi_ Hứa Anh khẽ nhăn mặt vì tin nhắn của Hải Trình

_ « Gặp nhau nhé, sau khu nhà dụng cụ, tôi có chuyện muốn nói, Hải Trình »_ Y Linh đọc nguyên văn

_ Xóa đi !_ Hứa Anh lạnh lùng

Y Linh ngày càng khó hiểu vì thái độ dửng dưng đó

_ Hai người xảy ra chuyện gì vậy, hai người mới trở về không lâu, nghe Daisy nói hai người rất tốt, chỉ là chưa thổ lộ thôi, chuyện gì đang diễn ra ? cái hôn ước đó có thể hủy, chỉ cần hai người yêu nhau !!!

_ Tốt đến mức nào ?_ Hứa Anh hỏi băng quơ

Y Linh đành bó tay, thật sự cô rất thông cảm cho Hứa Anh lúc này

Cô có vẻ suy nghĩ, đi hay không đi, nhưng cũng cần nói cho rõ ràng để kết thúc chứ. Vậy thì đi !

_ Cậu đi với tôi nhé

_ Tôi ! Tôi đi làm gì ?

_ Cậu đi với tôi, nếu tôi có chuyện gì thì diu tôi về, đừng để con người đó chạm vào tôi

Y Linh hốt hoảng vì câu nói đó

Sau khu nhà dụng cụ

Từ xa, Hải Trình đứng đó, trông cậu sốt ruột hơn bao giờ hết. Hứa Anh chần chừ, cô không muốn bước tiếp, nhưng Y Linh cứ đẩy vì vậy đành tiến gần hơn

_ Hứa Anh !_ Hải Trình reo lên

Cô hơi sững vì Hải Trình không gọi cô là Demon nữa

_ anh tìm tôi có chuyện gì ? tôi còn nhiều việc để làm lắm

_ Cô làm sao vậy, trông cô nhợt nhạt lắm._ Hải Trình lo lắng

_ Nói vào vấn đề chính đi_ Hứa Anh gần như gào lên

Trình hơi sững lại

_ Tôi ..._ Cậu không biết phải bắt đầu như thế nào

_ À ! tôi biết rồi, anh tới đây để nói tôi tránh xa anh ra chứ gì ? không cần phải nói, tôi sẽ tự động biến đi cho khuất mắt anh !_ Cô toan bỏ đi nhưng bị Hải Trình giữ lại

_ Nghe tôi nói....Tại sao, cô để ý những lời nói của cô tôi sao ?

_ Phải ! tôi nhỏ nhen đấy, chẳng phải anh đối xử tốt với tôi cũng chỉ là thương hại hay sao ? vì tôi có khuôn mặt giống với Đình Vũ Lam

_ Không ! Cô khác cô ấy !

Hứa Anh giựt tay ra

_ Vậy thử nói xem, tôi khác ở điểm nào. Phải rồi, tôi chỉ là một đứa nghèo hèn, không gia đình, không tiền bạc, còn cô ấy là tiểu thư nhà giàu, khác nhau như Vua chúa với thường dân, làm sao mà giống được

Có cần phải nói ra những lời đau lòng đó hay không ?...

_ Em khác cô ấy... rất khác... vì trái tim tôi hoàn toàn thuộc về em..

HỨA Anh như chết ửng vì lời nói đó, lời tỏ tình đó, nó như một liều thuốc, xua tan mọi nỗi đau. Chẳng phải cô rất mong Hải Trình nói ra điều đó sao ? « Trái tim tôi hoàn toàn thuộc về em », hai hàng nước mắt của Hứa Anh giờ đây không còn kiên cường được nữa, nó chảy thành dòng và cô khóc lên nức nở. Không nói không sao, nhưng giờ đây nói đến, tuy nó xua tan nỗi đau, nhưng từ nỗi đau cũ, nó càng buốt giá hơn, đau đớn hơn gấp trăm gấp ngàn lần

Hải Trình tiến lại gần, ôm Hứa Anh vào lòng

_ Làm người yêu của tôi nhé... TÔI YÊU EM

Hắt !

Bàn tay Hải Trình sững sờ trên không trung, cậu chưa hết bàng hoàng, Hứa Anh hắt tay cậu ra

_ Không ! Đừng như thế ! đừng thương hại tôi, tôi sẽ không giúp được gì cho anh đâu. Đúng ! Chỉ có tôi là người thừa, chính tôi đã mơ tưởng viễn vông và giờ tôi nên kết thúc cái mơ tưởng ấy, chính tôi..._ Cô chỉ vào mình, giọng vẫn run lên và không thôi nức nở

_ Xin em đấy ! đừng đối xử với tôi như vậy !

_ Cô đại không nên làm phiền tới hoa, anh đi đi, đừng ép tôi phải trở thành cô héo. Ngay từ đầu tôi đã không nên xuất hiện, ha haha... tôi đúng là kẻ phá đám mà_ Cô cười trong tiếng khóc, tiếng cười đó nghe chua xót biết nhường nào

_ Tại sao em lại như vậy, cho dù mọi người có nói thế nào, tôi không bận tâm, tôi sẽ bên em và bảo vệ em...

Nhưng Hứa Anh đã cắt ngang lời nói đó

_ Tôi nói anh không hiểu gì sao ?!!! Đi đi, đi đi cho khuất mắt tôi, đi đi, anh đi đi, đi đi_ Hứa Anh đánh tới tấp vào người Hải Trình và xô ngã cậu_ Anh đi đi....

Cậu túm lấy tay Hứa Anh

_ Không ! Tại sao em lại như vậy ? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy ? Tôi không đi !!

_ Cút đi ! Tôi không yêu anh !!!

_ Em nói dối, tôi biết em cũng yêu tôi !!

_ Tôi yêu Đình Vũ Thiên anh hiểu chưa ?!!!!_ Cô hét lên và giựt tay ra

_ Tô yêu Thiên, anh hiểu chưa, giờ thì tôi chỉ yêu Thiên thôi, anh đi đi, anh có hiểu không !!!!!??

Hải Trình như chết sững

_ Em nói... em nói là em yêu Đình Vũ Thiên... Giọng Trình như ú lại, mãi không thốt lên lời

_ Đúng vậy ! Người tôi yêu là Thiên chứ không phải anh... đi đi.... làm ơn đi đi... làm ơn..._ Hứa Anh vẫn gào lên, nước mắt không ngừng rơi

_ Được ! Tôi đi, tôi sẽ đi, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa...

Rồi Trình quay bước, người ta nói con trai không dễ dàng khóc như một khi đã khóc thì khi đó còn đau đớn hơn cả con gái. Trình gạt đi giọt nước mắt vừa rơi, không quay đầu, có lẽ cậu đã sai rồi, sai rồi, sai rồi... Cảm ơn em về tất cả... tôi sẽ không gặp lại em nữa, không bao giờ nữa.... cảm ơn em đã cho tôi hiểu thế nào là tình yêu... cảm ơn em...Nhưng tại sao em lại chọn cách tàn nhẫn như vậy, em có biết tôi đau như thế nào không ?...

Trình đi khuất, Hứa Anh khụy xuống, khóc nức nở, Y LINH đứng gần đó cũng bùm miệng khóc không thành tiếng. Hứa Anh khóc thét lên. Ông trời ơi ! Tại sao ông lại đối xử với tôi như thế ? Tại sao !!!

Tha lỗi cho em... em yêu anh... hãy tha lỗi cho em... quên em đi.... hãy quên một kẻ tàn nhẫn như em

Y Linh nhìn cái hình bóng bé nhỏ ấy đau đớn, cô không biết phải làm sao, có lẽ họ không thuộc về nhau, chỉ có duyên nợ chứ số phận họ trôi về hai nẻo đường khác nhau. Hứa Anh khóc không thôi, nước mắt đầm vào lòng người tên tái

_ Hứa Anh ! Hứa Anh !!_ Y Linh hét lên, Hứa Anh đã ngất lịm_ Làm ơn đừng xảy ra chuyện gì ả !! Tôi xin cậu !! Hứa Anh ! Hứa Anh !...

Trước mắt Y Linh, Hứa Vy đang đi thong thả, nhưng cô lướt qua vô tình mà không hề dừng lại...Vô tình... hết ức vô tình... không nhìn hứa Anh dù chỉ một lần. Trước mắt không còn là Vũ Hứa Vy nữa...mà là người hận Vũ Hứa Anh tới tận xương tủy mình....

Họ... những con người là nhân vật trong một cuộc chơi... cuối cùng họ sẽ đi về đâu ?

« Anh đã hứa sẽ bảo vệ em

Anh đã hứa sẽ bên em trọn đời

Nhưng có lẽ đó chỉ là ảo tưởng

Bởi đường đời giờ đã chia làm đôi

Em biết em đang ảo tưởng viễn vông

Khi nghĩ rằng mọi thứ đều trở thành cố tích

Nhưng khi cố tích trở thành ảo tưởng

Em mới biết đời chỉ toàn khổ đau

Em không phải công chúa, cũng chẳng phải nữ hoàng

Em chỉ muốn được là em, người anh yêu mãi mãi

Nhưng em đã quá tham lam

Rồi giờ đây em chẳng còn gì cả

Nhưng có lẽ em đã đúng

Khi chọn cách làm người ra đi...

RainlyMie »

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Hứa Vy loạng choạng bước trên hành lang, khóe mắt ngấn nước giờ đã khô tới nứt nẻ, lòng căm phẫn khiến cô muốn nổ tung. « Vũ Thiên, anh quả là tàn nhẫn, em hận anh, hận suốt đời, sẽ em không để anh hạnh phúc đâu, không bao giờ !!! »...

Một tiếng trước...

« Hứa Vy giọng nghẹn ứ, không thốt lên lời _ Anh ... anh nói gì cơ ? _ nước mắt lưng trong trục trào ra, đưa ánh mắt tuyệt vọng và cũng hi vọng về phía người đối diện, cô chờ mong cô nghe nhầm mà thôi

_ Tôi muốn cô chấp nhận hôn ước với Dương Hải Trình, à, nhưng tất nhiên sự lựa chọn vẫn là ở cô

Hứa Vy quỳ sụp xuống, cô hoàn toàn tuyệt vọng

_ Tại sao ? Tại sao em lại phải làm như thế ? Tại sao !!!!

_ Vì như vậy, Hứa Anh mới đường đường chính chính thuộc về tôi _ Giọng Vũ Thiên lạnh lùng đến đáng sợ _ Chẳng phải cô nói cô yêu tôi sao, vậy để tôi lợi dụng tình yêu đó lần cuối cùng này thôi, như vậy sẽ chứng minh rằng cô yêu tôi, cô biết mà, tôi luôn tin tưởng sự chứng minh

Từng câu từng chữ phát ra đến ớn lạnh, một con người đã trắng trợn nói ra từ lợi dụng, ha ha, không phải tàn nhẫn hay sao ?

Cô mím chặt môi, khi nghe những lời đó, sự yếu ớt của cô không còn nữa

_ Anh nói em phải chứng minh ư ? Chứng minh bằng cách hủy hoại hạnh phúc cả đời mình ư ? Anh có biết những lời nói đó tàn nhẫn lắm tàn nhẫn thế nào anh biết không ?!!!! _ Cô mất bình tĩnh hét lên

Vũ Thiên vẫn bình thản, hình như khóe môi cậu còn khẽ nhếch lên

_ Tôi không quan tâm, cô nói cô yêu tôi và đứng về phía tôi, vậy cô hãy làm theo, tôi đã nói rồi nhĩ, quyết định nằm trong tay cô, hưởng hờ, cô cũng chẳng có lựa chọn, dù muốn hay không, cô cũng phải đính hôn với cậu ta...

Hứa Vy nghiêng rằng nhìn Thiên quay người và đang bước đi. Anh đối xử với em như vậy, món nợ này em sẽ tính với người anh yêu. Khóe môi cô giật giật và sau đó, nụ cười chua chát nhếch lên. Anh đã khiến em thành kẻ tội đồ, vậy em sẽ thành kẻ tội đồ tới cùng. Vũ Hứa Anh, có lẽ tôi với cô sẽ tính chung món nợ, cho cả hai người »

Hai ngày sau, Hứa Anh ngồi trên giường bệnh, mắt vô hồn nhìn ra cửa sổ, tóc rũ xuống hai vai, nhìn cô tiều tụy đến đáng thương

Cạch !

Thiên mở cửa đi vào, trên tay là một hộp cháo

_ Cậu cứ như thế mãi thì được gì chứ, cuối cùng thì người đau khổ vẫn là cậu thôi _ Mở hộp cháo rồi cho vào bát và đi tới cạnh giường _ Nghe lời tôi, ăn đi, cả ngày hôm qua bạn đã không ăn gì rồi _ Thiên đưa thìa cháo vào miệng cho Hứa Anh nhưng cô quay mặt đi. Hai ngày nay cô chỉ uống nước và truyền dinh dưỡng, không chịu ăn chút gì và cũng chưa chịu nói với ai câu nào. Tình yêu làm con người ta tốt đẹp hơn nhưng tình yêu cũng gặm nhấm nỗi đau trong lòng con người, tình yêu là thứ đáng sợ như vậy hay sao ?

Cạch !

Thiên đặt bát vào khay

_ Bạn như vậy vì Dương Hải Trình ư ? Có đáng hay không ? Trong khi bạn là người đau đớn thì cậu ta đang làm gì, chẳng phải cậu ta đang chuẩn bị đính hôn với vị hôn thê của mình? Bạn hãy quên cậu ta đi, đó chẳng phải cũng là điều bạn đã nói với cậu ta vì vậy hãy sống hạnh phúc!!

Khóe môi Hứa Anh giật giật, cô quay lại nhìn Thiên, ánh mắt vô hồn không sức sống

_ Làm sao cậu biết?

Thiên Thoáng giật mình, cậu nói hớ mất rồi, ở đó chỉ có Hứa Anh, Hải Trình và Y Linh. ...

_ Là Y Linh nói, hay quá, bạn chịu nói chuyện rồi _ Và chuyển ngay sang chủ đề khác

_ Cậu đứng hành hạ mình nữa _ Thiên ngập ngừng

Môi Hứa Anh lại lay động và khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh ngắt

_ Tôi đâu vì cậu ta. ...Đưa cháo cho tôi, tôi phải ăn và sống thật tốt. ... “Nhưng dễ như vậy sao”

Thiên reo lên

_ Đúng đó, bạn phải sống thật tốt

Hứa Anh cầm lấy bát cháo và ngồi quay lưng về phía cửa sổ, chân chạm đất, dù miệng đắng ngắt ngay cả khi thìa cháo đưa vào

Ngồi chùa cổ, cô đã nấu cháo cho Hải Trình ăn, hai người đã có những giây phút giản dị mà hạnh phúc bên nhau,

Tay run run, cô đưa tay lên bịt miệng, ngăn không cho một tiếng nấc nào phát ra nhưng giọng nghẹn ứ, khóc cũng không thành tiếng, Thiên kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng cô an ủi

_ Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi

Hứa Anh cắn chặt răng rồi đẩy Thiên ra, gạt nhanh đi nước mắt dù người cô vẫn run lên nhưng vẫn cố để mình không khóc nữa, khóc cũng vô dụng, chẳng phải chính cô đã đẩy Hải Trình ra khỏi mình hay sao? KHóc ư? Khóc vì cái gì chứ... Nhưng cô vẫn đau lòng

Cạch!

Cửa lại mở, mẹ Sa cầm trên tay một lá thư màu đen, kèm theo là một bông hồng đỏ thắm

_ Có người đưa cho con cái này

Hứa Anh đưa tay ra nhận lấy nhưng Thiên liền lấy trước, cậu toan bóc lá thư nhưng Hứa Anh nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh lùng thế là cậu trả lại lá thư. NHƯng cậu cứ nghĩ lá thư đó là của Dương HẢI Trình là cậu không tài nào chịu được

Mẹ Sa ngồi xuống cạnh giường, vỗ vỗ lưng Hứa Anh

_ Con vẫn chưa chịu ăn gì à

Cô không nói gì, cầm lá thư trên tay tưởng chừng sẽ vỡ nát nó

Mẹ Sa đưa ánh mắt thần thờ về phía Thiên, cậu hất mặt về phía Hứa Anh nhưng mẹ Sa lắc đầu

« _ Cái gì ?

_ Bà chưa nghe rõ hay sao ? Để tôi nhắc lại nhé, cô ấy đang suy sụp và tôi cần bà nói rằng ba mẹ ruột của cô ấy thực sự đã chết ngay hôm nay, để cô ấy hoàn toàn ngục ngã và tin tưởng duy nhất vào mình tôi »

_ Hứa Anh_ Bỗng Thiên lên tiếng làm mẹ Sa giật thót tim, bà ra sức lắc đầu

Hứa Anh quay lại nhìn

_ Đừng !!!_ Mẹ Sa bỗng thót lên nhưng có vẻ như tất cả đã nằm trong dự tính của Thiên, cậu làm bộ mặt thê thảm hết sức

_ Cô ! Cô không thể giấu cô ấy mãi được, sớm muộn gì cô ấy cũng biết !!

Mẹ Sa vẫn lắc đầu

_ Chuyện gì vậy ? _ Hứa Anh thắc mắc

_ Đừng....đừng mà...

_ Dù cô có ngăn cản con vẫn cứ nói

_ Có chuyện gì mà hai người đang giấu con hay sao ?

_ Hứa Anh... bố mẹ ruột của cậu...

Hai mắt Hứa Anh sáng lên

_ Cậu tìm thấy họ rồi sao ? Họ ở đâu ? _ Cô toe toét cười, mọi phiền muộn như tan hết, cô nắm lấy tay Thiên, sung sướng muốn phát điên, nhưng điều cô sắp nghe thật tàn khốc

_ HỌ _ CHẾT _ RỒI !

ĐOÀNG !!

Như một phát súng xé tan những phân tử không khí, tay Hứa Anh khựng lại, hai mắt mở to

CHÁT !

Tay cô đỏ ửng, mặt Thiên cũng đỏ ửng, cô nhìn Thiên bằng đôi mắt phẫn nộ, cậu há hốc mồm, Hứa Anh nắm chặt tay

_ Họ chết rồi, Hứa Anh ơi... _ Mẹ Sa ôm lấy cô từ phía sau, khóc nức nở, mẹ khóc tất nhiên không phải vì đau buồn cho cái chết đó mà mẹ đau buồn thực chất vì cảm thấy tội lỗi. Hứa Anh cười khổ, quay người lại nhìn mẹ Sa

_ Mẹ cùng Thiên đưa con à, không vui đâu, còn sẽ không bắt ngờ đâu

Vừa nói đến đây, hai hàng nước mắt vừa khô lại chảy thành dòng, nóng rát chảy ra từ khóe mi

_ Hứa Anh....

_ Các người im hết đi !!!! _ Cô hét lên rồi chạy ra ngoài

Thiên khẽ cười rồi trở lại bộ mặt thảm thương và chạy theo Hứa Anh

Trời đã tối, Hứa Anh tự ý trốn viện, bước chập choạng trên đường. Một bàn tay cầm lá thư gần như bị bóp nát, còn một tay, dợ chạy đi vội vàng, kim truyền bị giật mạnh làm tay chảy máu bả rách một đường nhỏ. Nhưng dù cho vết thương đó có sâu đến đâu thì cũng không thể bằng vết thương lòng. Cô không thể chết được, như thế này ư ? sống không bằng chết là thế này ư ? Hai mắt cô cạn khô nước mắt, cô lạnh lùng nhìn mọi thứ lướt qua mình

Bố mẹ cô chết rồi, họ chết rồi, bọn họ nói bố mẹ cô chết rồi ! Cô còn lí do gì để sống đây, Cô cố gắng sống thật tốt và thật kiên cường chỉ mong một ngày nào đó họ sẽ tìm ra cô hay chính cô sẽ tìm thấy họ nhưng giờ còn ý nghĩa gì nữa không ? Họ đã chết và cô lại lẻ loi giữa thế gian cô độc. Cô thành trẻ mồ côi thật sự rồi. HA ha ha... CÔ cười vang, ngửa mặt lên trời mà cười trong chua xót. Cuộc đời đúng là bất công mà, cô mất tất cả rồi, chỉ trong chớp mắt... tất cả... Khóc ư ? Nước mắt cô đã cạn khô, trái tim cô đã nứt nẻ.... Cô đúng là đồ bỏ đi

« Cho em một lí do sống đi

Khi em đã hoàn toàn tuyệt vọng

Cho em một lối thoát nơi đây

Đề em không còn biết khổ đau »

Đôi khi chết là giải thoát

Cô lao ra giữa đường, ánh đèn lóe lên làm chói mắt, cô bất giác mỉm cười

Nhưng chiếc xe đó đã phanh kịp, cô thất thần nhìn chiếc ô tô còn người đàn ông trong xe chửi bới câu gì đó rồi cũng lao xe vun vút đi

Cô đang điên, cô điên thật rồi, điên thật rồi. Cô hận đời, hận tất cả, và cô hận chính mình. Ông trời ơi, ngay cả chết ông cũng không cho tôi chết hay sao ? Cô dựa lưng vào tường, hơi thở đứt quãng nhìn trời đen đúa và nổi sóng ầm ầm. Cô gơ lá thư trên tay lên, cười nhạt. Còn có người viết thư cho cô nữa cơ đấy, buồn cười thật

Nhưng người viết thư là Hứa Vy

« Hứa Anh, chúng ta đã lâu không nói chuyện rồi nhì, tôi muốn cô đến dự lễ đính hôn để chứng kiến giây phút nghiệt ngã nhất đời tôi, nhất định cô phải đến đây ! »

Lá Thư bị cô xé làm đôi, làm tư, làm tám rồi tung những mảnh vụn lên trời

Ha ! Tình bạn cũng chấm dứt luôn, bây giờ chỉ còn là người dung, người dung thôi. Khóe mắt cô âm ảm, lại khóc, rõ ràng không muốn khóc mà vẫn cứ khóc, nhưng cô cũng muốn cười, làm sao đây, cười cũng không được mà khóc cũng không xong

Nhưng nước mắt đã trào ra, cô ôm lấy miệng khóc nức nở. Khóc đi, đây sẽ là lần cuối cùng này khóc. Sẽ là lần cuối cùng, sau này Vũ Hứa Anh sẽ không khóc nữa, khóc đi, lần cuối cùng này thôi

_ Cô bé, cô muốn cắt mái tóc dài này sao ? Nó rất dài, mượt và thẳng, cắt đi thì tiếc lắm

_ Cắt bỏ nó, ngang vai và làm xoăn _ Cô lạnh lùng nói

Cắt bỏ mái tóc 10 năm cũng đồng nghĩa với việc sẽ quên đi tất cả, oán hận, ân tình, tất cả sẽ rũ bỏ cũng mái tóc, rồi đây, cô sẽ không cho phép mình gục ngã, KHÔNG _ BAO _ GIỜ

Hôm sau, Hứa Anh lại đến trường trong sự đổi khác đến ngạc nhiên, cô vẫn lặng lẽ đi trên hành lang nhưng không ai dám bắt nạt cô nữa, cô phải chứng minh cho họ thấy, cô không phải cái bóng của Dương Hải Trình hay là cái bóng của Đinh Vũ Thiên, không có họ, cô vẫn sống tốt. Nhắc đến Đinh Vũ Thiên, cô cũng không biết vì sao không muốn gặp, cô không muốn Thiên nhìn thấy cô như thế này sao?

Bốp!

Trên hành lang vang lên tiếng đánh nhau của học sinh, nhìn từ xa là biết kẻ vừa ra tay là ai, đó là kẻ vừa bị cô đánh hôm qua, cô tiến lại gần đám đông

_ SHIT, mày vừa nói cái gì hả?_ Hấn gầm lên

Kẻ bị đánh thờ hồn hên, hết bị kéo lên rồi lại bị đánh

_ Không chỉ mình tao đâu, tất cả mọi người đều biết mày trở thành con chó của cô ta!!

Bốp!!

Có tiếng hét vang lên

_ Tao mà làm con chó của cô ta sao!!! Mẹ kiếp chúng mày!!! Tao sẽ giết con chó cái đó!!!

BỐp!

Từng chữ, từng chữ của hấn rất rõ lọt vào thính giác của Hứa Anh, cô đánh mặt lại, giữ chặt quai cặp, nhìn quanh thì thấy một người đang cầm một cây gậy đánh bóng chày. Cô giật lấy và đi thật nhanh về phía thẳng khôn đó với bộ mặt vô cùng đáng sợ

BỐP!!!!!!

AAAAAAAAAAAA

Tiếng hét thất kinh vang lên, một cú đánh gậy vào mặt tên đó, hấn ngã vật ra đất, mặt nhầy nhựa máu

BỐP!!!!

Lại một cú đánh nữa, cú này mạnh hơn cú trước, máu miệng hấn trào ra, Hứa Anh điên tiết chỉ cây gậy vào mặt hấn, giọng gầm từng chữ

_ Mày-nói-ai-là-con-chó-cái???!!!!

_ Xin....xin lỗi....tôi xin lỗi....tôi xin lỗi...._ Hấn rên rĩ không nói lên lời, chấp hai tay lại cầu xin

_ CHẾT ĐI!!!!!!!!!!!!

Cô hét lên và giơ cây gậy lên và dồn hết lực vào nó, mọi người nhắm mắt lại chờ đợi một hình phạt đáng sợ nhưng một giọng nói vang lên chặn ngang

_ DỪNG LẠI !!!

Hứa Anh quay đầu lại nhìn người đó, đôi mắt vẫn hằn lên những tia lửa. Chấn Minh và Hải Di chạy đến nhưng chưa kịp nói gì thì Hứa Anh vút cây gậy xuống đất rồi bỏ đi

_ Hứa Anh, Hứa Anh, cô chờ tôi đã !

_ Chị Hứa Anh !!!

Nhưng cô không thèm nghe mà vẫn thẳng thừng đi tiếp

_ Cô ta, cậu có thấy không, thật đáng sợ !!

Mọi người đưa ánh mắt về kẻ xấu số nằm trên đất vừa thoát khỏi tay tử thần

_ Cô ta thật giống Dương HẢI Trình !!

_ Đúng vậy, Dương Hải Trình cũng từng đánh hấn bằng gậy đánh bóng chày, máu cũng bê bết !!!

_ Ôi chúa ơi !!!!

Chấn Minh cố đuổi theo và níu kịp tay của Hứa Anh

_ Cô không nghe tôi nói gì à ?!!

Hứa Anh giựt tay ra

_ Muốn gì ?

Chấn Minh thật sự không biết con người đang đứng trước mặt mình có phải là Vũ Hứa Anh mà cậu từng biết hay không, đôi mắt của cô hoàn toàn không có tia cảm xúc nào, cái tôi mỏng manh đã bị thay thế bằng cái tôi cao ngạo hơn và đáng sợ hơn rất nhiều. ...Giống hệt Dương Hải Trình trước đây....

Hải Di đuổi kịp, cô đứng đối diện với Hứa Anh

_ Tóc...tóc của chị...

Hứa Anh cười nhạt và vuốt vuốt tóc mình

_ Sao hả, mái tóc mới của tôi đẹp chứ, nhìn khác lạ đúng không, lúc đầu tôi cũng thấy nó hơi ngắn nhưng mà chẳng sao cả, chỉ là tôi quen để tóc dài thôi, nó là su hướng của năm nay đây...

_ Cô điên thật rồi, trong khi Hải Trình đang đau khổ thì cô đang làm cái gì thế hả? !! Cô có còn nhân tính hay không? Cô chỉ biết đứng đây khoe mái tóc của mình hay sao, sao cô không cắt tọc luôn đi!!!

Hai bàn tay Hứa Anh nắm chặt, nét mặt sa sầm xuống, cô hít một hơi thật sâu và rít lên

_ Mày đừng tưởng mày thích nói gì cũng được !!!!

BỐP!!!!

Một cú đấm vào mặt, Chấn Minh không kịp tránh và lãnh trọn cú đánh đó, Hải Di khẽ thốt lên, cô đỡ Chấn Minh dậy nhưng bị Hứa Anh xô ngã

BỐP!!!

Lại một cú đấm nữa

_ Mày nói hay lắm mà, sao giờ mày không nói tiếp đi, việc của hấn sao lại liên quan tới tao, tao ngáng chân hấn mà, vậy thì hấn phải là người vui mừng nhất chứ?!!!

_ Cô đúng là không biết điều, anh ấy đã cãi lại ba mình và xin được hỏi cô rằng cô có yêu anh ấy không nhưng cô có biết cô dội thẳng gáo nước lạnh vào anh ấy không!!!!!!!!anh ấy hoàn toàn tuyệt vọng cô có biết không!!!

_ TÔI KHÔNG CẦN BIẾT!!!!_ Cô hét lên rồi chạy đi

Đứng sau bức tường rộng và cô đơn, Hứa Anh không thể thở được, lời nói của Chấn Minh cứ văng vẳng bên tai, cái gì chứ? Vậy người sai là cô ư? Cô làm vậy là sai hay sao? Vì tương lai của Hải TRình, cô có thể làm tất cả mà, cô chỉ muốn anh ấy sống thật tốt, cô không quan tâm mình tổn thương như thế nào....Nhưng rốt cuộc anh ấy cũng không thể hạnh phúc, anh ấy đang đau khổ, nhưng cô có thể làm gì đây. Cô ôm miệng khóc, không có tiếng nấc nào phát ra, cô ngồi thụp xuống. Em phải làm sao đây....xin anh... hãy tha thứ cho em...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hoa Hồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.